POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ A SYN

Christopher Stasheff

Jestliže je váš otec čaroděj na vysoké technické úrovni, existuje pro vás jen jediný způsob, jak dospět: ten nejtěžší...

ČARODĚJ A SYN

(WARLOCK AND SON)

Copyright © 1991 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 2000 by Petr Caha
Cover Art © 2000 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 66 -3

Kapitola 1

„Když dovolíš, otče, nemohu s tebou souhlasit," řekl Magnus.

Rod vytřeštil oči, kus masa nabodlého na špičce nože na půl cestě k ústům. „Souhlasit? Co je tady k souhlasení? Vévoda Loguire si buduje armádu! To je skutečnost, ne věc názoru!"

„Ano." Geoffrey odložil lžíci a zamračil se na svého bratra. „Tvrdíš snad, že králův špion lže? Tak jeď na jih sám a přesvědč se na vlastní oči!"

„O jeho pravdomluvnosti nepochybuji," opáčil Magnus. „Ale nemohu souhlasit s tím, že to pro království představuje hrozbu."

Rod pozvedl obočí. „Opravdu?" Ignoroval poplašený výraz a tichou prosbu v očích své ženy a pokračoval. „Víš, že vévoda Anselm figuroval v povstání před dvaadvaceti lety jako vůdce vzbouřenců. Po pravdě řečeno, myslím, že jeho bratr byl hlupák, když ho nechal po otcově smrti dědit, i když je teď Tuan králem."

„Tohle musí posoudit Jeho Veličenstvo a ne ty."

„Bohužel, je to tak - a myslím, že nyní se moje obavy potvrdily. Anselm znovu plánuje povstání."

„To je jen tvůj názor," namítl Magnus, „a právě s tím nemohu souhlasit."

„Protože jsi hloupý idealista!" vybuchl Geoffrey. „Myslíš, že shromažďuje vojáky, aby si s nimi hrál?"

„Po pravdě řečeno," odpověděl Magnus, „přesně to si myslím. A ty, můj bratře, nemáš patřičné předpoklady k tomu, abys mohl soudit cesty, po kterých se ubírá lidská mysl."

„Kromě těch, které se týkají války!"

„Jenomže tohle se týká hry," namítl jejich bratr Gregory. „V tom ohledu má Magnus nejspíš pravdu. Vévoda Anselm se přece vždycky snažil naplňovat své sny tak, že se jim snažil přizpůsobovat skutečný svět - nebo ne?"

Roda stále ještě znervózňovalo, když slyšel tak pronikavé postřehy od svého nejmladšího syna, přestože Gregory už překročil

práh dospívání a teď mu bylo třináct. Uvažoval, co říct, aby to otupilo ostří synovy jasnozřivosti, ale nic ho nenapadalo.

Geoffrey na tom nebyl o nic lépe. Mlčky na bratra poulil oči, dokud se slova neujala Cordelie: „V tom máš pravdu, Gregory - ale Geoffrey má pravdu, že je ostražitý, protože podle toho, co nám o něm říkali táta a máma, vévodu Anselma stále užírá červ závisti. Dokud žil jeho otec, dychtil stát se vévodou - a teď, když ten titul má, žárlí na svého mladšího bratra a dal by všechno na světě, aby ho mohl vystřídat na trůnu. Je docela dobře možné, že mu ho bude chtít vyrvat silou zbraní."

„Cože?" zvolal Magnus. „Tak už i ty? Myslel bych, že tak soucitná dívka, jako jsi ty, bude na toho muže pohlížet spíše s lítostí než se strachem."

„To jistě," odpověděla Cordelie, „ale jestliže připouštíš, že mám dar nahlížet do srdcí lidí, pak také uznej, že dokážu vidět hořkost, která se v nich ukrývá."

„Myslím, že tohle bychom měli nechat na jeho královském bratrovi," pokusila se zažehnat hrozící hádku Gwen, ale Rod zavrtěl hlavou.

„Tuan má dobré srdce, ale vidí lidi lepší, než doopravdy jsou. Proto je vždycky tak překvapený, když ho zradí - a pokud jde o jeho bratra, platí to dvojnásob."

„Ale královna Kateřina takové zábrany určitě nemá," namítl Magnus.

„Copak musí vždycky vědět všechno?" Rod pozvedl ruku ve formálním protestu. „Ne, beru zpět. Skutečně tu schopnost má - ale pochybuji, že by jí její královský choť v tomto směru naslouchal."

„Což by manželé měli," odtušila Gwen temně. „Faktem ovšem je, že nikdy nejedná, aniž se s ní shodne."

„Přesně tak." Rod na zdůraznění svých slov bodl nožem do vzduchu. „A to spolehlivě paralyzuje Korunu, zatímco si Anselm buduje vlastní vojsko."

„To ještě neznamená, že zamýšlí válku!" namítl Magnus. „Copak je možné věšet člověka za vraždu jen proto, že ho někdo viděl pozvednout dýku?"

„Myslím, že co nevidět sám strčí hlavu do oprátky,“ ujistil ho Geoffrey.

„Nepochybuji o tom, že svoje záměry brzy otevřeně vyjádří,“ prohlásil Gregory vážně. „Je to muž malého srdce i mysli a nechá se vést svými rádci.“

„Které závist užírá stejně jako jeho,“ poznamenala Cordelie. „Dělají, co je v jejich silách, aby náš svět uvrhli v chaos.“

„Všichni jste se spolčili proti mně!“ Magnus vyskočil tak prudce, až se jeho židle skácela na zem. „Moje argumenty pro vás neznamenají vůbec nic, že? Nu dobře, bylo mi ctí si s vámi popovídat - a teď už vás nebudu obtěžovat svým odlišným názorem. Odcházím!“ A rázně zamířil ven z místnosti.

Celá rodina užasle sledovala, jak jeho kroky duní na dláždění. Zazněly hlasy nějakých sluhů, ale Magnus je doslova umlčel pohledem a dál se ozývalo už jen stále se vzdalující práskání dveří.

Pak vyskočila Cordelie a Gwen. „Rychle! Musíme za ním, než odejde z hradu!“ Gwen se rozzlobeně podívala na svého manžela. „Ty nepůjdeš?“

„Ne.“ Rod měl v očích zamyšlený výraz. „Myslím, že nepůjdu.“

„Ale on je hrozně rozrušený, tati!“ namítla Cordelie.

„Ano, je rozrušený.“ Gregory se podíval na Roda a zamračil se. „Proč se vlastně tak rozčílil, tati?“

„Přece proto, že si jeho mladší sourozenci dovolili mít jiný názor než on,“ odpověděl Geoffrey s viditelným zadostiučiněním.

„Ne,“ řekl Rod zamyšleně. „Myslím, že jeho hněv má kořeny mnohem hlouběji.“

„Pak bys měl mít teprve rozum a snažit se ho spíš uklidnit než rozčilovat!“ odpověděla Gwen rozhořčeně. „Copak jsi sám neříkal, že je jeho srdce rozpolcené? Neměl bys tedy jít a uklidnit ho?“

„Jistě,“ přisvědčil Rod, „ale ne teď. Musí trochu vychladnout. Kdybych šel za ním teď, odbyl by mě a utekl by.“

„Copak už neutekl?“ opáčila Cordelie.

„Ano,“ odpověděl Rod, „ale vrátí se. Kdybych teď šel za ním dřív, než bude připravený si se mnou popovídat, mohl by utéct natrvalo.“

Geoffrey zamračeně vzhlédl. „Co se s ním děje, tati? Co je to za nemoc, která sužuje našeho bratra?“

„Nemoc, kterou jsem v jeho věku také trpěl,“ odpověděl Rod. „Souvisí se stavěním se na vlastní nohy. Je zkrátka rozmrzelý, protože neví, jak odejít z domova a dokázat všem, že už je samostatný.“

„Přece bys ho nevyhnal!“ zvolala Gwen.

„Ne,“ odpověděl Rod, „ale nepůjdu mu ani říct, aby zůstal.“ Zvedl ze stolu nůž a uřízl si další kus masa. „Tak či tak, myslím, že v tuto chvíli bude nejrozumnější dojíst večeři.“

Něco mu říkalo, že další se hned tak nedočká.

Svého syna našel na břehu řeky, pod nazlátlým baldachýnem podzimního listí. Jeho kůň se pásl poblíž. Rod přitáhl svému robotickému oři Fessovi uzdu a tiše zamumlal: „Drž se poblíž, ano?“ Fess jen přikývl, protože nechtěl rušit přemítajícího Magnuse. Rod sesedl a tiše se přikradl ke svému synovi, který upíral oči do vln a díval se, jak řeka odnáší spadané listí.

„Cítíš se jako jeden z těch listů?“ otázal se Rod tiše.

Magnus překvapeně vzhlédl. Pak se trochu uvolnil, i když zachmuřený výraz z jeho tváře nezmizel. „Ano,“ přiznal se. „Můj život se jim podobá, nemyslíš? Proud událostí mne vždycky vláčel k cíli, který jsem si nevybral, a neptal se mě, jestli si to přeju, nebo ne.“

„Možná,“ odpověděl Rod pomalu a při tom se posadil na padlý kmen stromu vedle svého syna. „Ale je přece jen na tobě, abys sám řídil svůj postup v proudu, ne? Nebo si alespoň vybral svou vlastní řeku.“

Magnus se na něj překvapeně podíval. „Ty jsi tohle taky kdysi zažil, že ano?“

„Ano, ale z přesně opačných důvodů. Jsem druhý syn druhého syna, a proto pro mne na světě nebylo místo. Byl jsem odstrkován – a přitom jsem nesměl odejít.“

„Zatímco já nemůžu odejít, *protože* jsem dědic,“ odpověděl Magnus hořce.

„Ne,“ namítl Rod. „Takhle to není. Nebyl bys v mém úřadě nic platný, pokud bys nevěřil v jeho nutnost. Kromě toho máš dva bratry, kteří za tebe břemeno převezmou, jestliže ho nebudeš chtít nést sám.“

Magnus na něj vytřeštil oči - pobouřeně a ukřivděně zároveň. „To znamená, že mě vyhazuješ z domu?“

Rod si povzdechl; chlapec měl jednu z těch nálad, kdy nebyl schopen reagovat rozumně, ať by řekl cokoliv. Ano, ve svém srdci byl stále ještě chlapec, přestože měl tělo a zručnost mladého muže. Jednadvacet byl dost vysoký věk, aby byl člověk velký, ale ještě ne dospělý.

Vesničtí chlapci jeho věku už měli ženy a jedno nebo dvě děti – a zodpovědnost, která se k tomu pojila. I on se mohl takto uvázat, ale nechtěl tento významný životní krok učinit dřív, než se bude cítit doopravdy dospělý.

„Ne,“ řekl Rod. „Neříkám ti, abys šel - a byl bych raději, kdybys zůstal s námi, mnohem raději. Ale to chci já, ne ty. Takže ti jen říkám, že pokud cítíš potřebu, můžeš klidně odejít.“

Magnus mu odpověděl sardonickým úšklebkem. „Jistě, pane. A copak tohle neplatí i pro tebe?“

Rod spolkl odpověď, která se mu sama drala na rty - že je to právě Magnus, kdo ho drží na Gramarye spolu se svou sestrou, bratry a ze všeho nejvíce svou matkou.

Magnusova matka. Její krása a laskavost Roda přesvědčily, že chce zůstat, i teď, když jí bylo přes padesát - připadalo mu, že ve srovnání s ní je zbytek galaxie bezvýznamný. Pozoroval tvář svého syna a uvažoval, jak asi bude znít jeho odpověď…

…a pak ho najednou něco napadlo. „Máš vlastně pravdu.“ Vstal. „*Mohu* odejít, že?“ Ve tváři se mu objevil ďábelský úšklebek. „Můžu klidně odejít, kdy se mi zachce, pokud se mi zachce. Díky, synu - myslím, že to udělám.“

Došel k Fessovi, nasedl na něj a odjel do noci, zatímco za ním Magnus užasle zíral.

Pak se v něm vzedmul hněv a mladý muž vyskočil, nasedl na koně a rozjel se tryskem za svým otcem. Ani na okamžik nepochyboval, že Rod přesně ví, co udělal, nebo co dělá.

Ujížděli temným jehličnatým lesem, jehož temnotu ještě zdůrazňovaly těžké bouřkové mraky těsně nad vrcholky stromů i slunce, které se sklánělo k západu. Magnus jel vzadu a neslyšel, o čem

jeho otec hovoří s Fessem, protože rozmlouvali prostřednictvím rádia a ne telepatie jako obvykle. Rod měl v horní čelisti těsně nad předními zuby implantovaný mikrofon a za uchem sluchátko. Fess měl přirozeně vysílačku vestavěnou od výroby.

Možná spolu nehovořili vůbec - a Magnus si *doopravdy* nemyslel, že by se mu vysmívali. Přesto v duchu skřípal zuby. Cítil značný odpor a nijak se nesnažil předstírat, že tomu tak není. Jaké měl jeho otec právo využít jeho chvilkové nepozornosti a takhle ho zaskočit?

Samozřejmě, Magnusovi to nemuselo nijak vadit - nic zajímavého v tu chvíli stejně nepodnikal. Vlastně se užíral nudou a pocitem nemohoucnosti, měl dojem, že takhle promarní celý svůj život, že nikdy nevykoná žádný velký čin ani nezíská svou velkou lásku. Pořád se tak cítil - ale teď ho ze všeho nejvíce rozčilovalo, že ho otec v této náladě táhne bůhvíkam. Jako nejstarší syn měl povinnost jet za svým otcem a dohlížet na něj - kdo ví, s kým by se mohl setkat.

Na okamžik Magnuse napadlo, že možná jen on sám ví, že je to jeho povinnost, že si to možná nikdo jiný nemyslí a že tomu tak třeba ani není - že mohl klidně zůstat sedět na břehu a nechat tentokrát svého otce, aby si jel, kam chce.

Což by se tátovi určitě líbilo.

Magnus tuto myšlenku zaplašil a nahrbil se proti větru, který neustále sílil. Ať už to byl čímkoli nápad, upnul se k němu. I kdyby měl být jen samozvaným strážcem, pořád to byla práce, kterou někdo udělat musel.

Nebo ne?

Rod se odvážil rychlého pohledu přes rameno a dušeně se zasmál. „Pořád jede za námi, Fessi.“

„Myslím, že nepochopil, oč jde, Rode.“

„Ale ano, pochopil to - na jisté úrovni. Koneckonců, Magnus si byl vždycky vědom své zodpovědnosti vůči zbytku rodiny. Co si neuvědomuje, je, že už je dost starý, aby se jí na chvíli zprostil.“

„Jak dlouho myslíš, že mu bude trvat, než si uvědomí, že může svobodně odejít, Rode?“

„Dlouho, Fessi. Můj chlapec je neobyčejně cílevědomý.“

„Nechtěl jsi říct 'tvrdohlavý', Rode?“

„Ale no tak, přece se tady nebudeme hádat o synonyma. Ale myslím, že mu bude trvat ještě déle, než si uvědomí, že odejít skutečně chce.“

„Mně připadá, že už má takové myšlenky teď, Rode.“

„Ano, ale ještě o nich nezačal přemýšlet skutečně vážně.“

Náraz větru udeřil Roda do tváře. Vzhlédl a s překvapením si uvědomil, jaká je už tma. „Kdy začalo pršet?“

„Před několika hodinami, Rode, ale jen slabě. Pořád jsou to spíš jen občasné kapky.“

„Mně to připadá jako pěkná podzimní plískanice.“ Rod se zachvěl. „Až se příště rozhodnu hrát si na uraženého, připomeň mi, abych si vybral lepší počasí. Jak je to zlé tam, kde nás nebudou chránit větve borovic, Fessi?“

„Vytrvalý déšť, odhaduji podle zvuku - a o nic víc světla než tady pod stromy.“

„Tak raději rozbijeme tábor, dokud je ještě trochu vidět.“ Rod sjel z lesní cestičky a sesedl z koně. Zem tu byla docela rovná, pokrytá loňským jehličím - v borových lesích obvykle nebývá žádný podrost, protože husté koruny stromů nepropouštějí dost světla, potřebného k růstu bylin a keřů. Rod zakroužil rameny, aby se trochu protáhl, a pak se vydal do lesa najít několik kamenů. Když se vrátil se dvěma pořádnými balvany, uviděl Magnuse, který už z kamenů stavěl ohniště.

Rod na okamžik znehybněl a využíval příležitosti pozorovat svého syna bez jeho vědomí. Pořád si ještě nezvykl vídat Magnusův obličej na tom vysokém, svalnatém těle - a byl to pohled, který Roda naplňoval otcovskou pýchou. Chlapec se vyvinul docela dobře, i když byl založením i rysy poněkud temnější, než by Rod odhadoval podle toho světlovlasého batolete, kterým kdysi byl. Měřil teď šest stop a sedm palců a to nejspíš pořád ještě rostl. Černé vlasy lemovaly jeho podlouhlý obličej s vpadlými tvářemi, vystouplými lícními kostmi a širokou, ostře řezanou bradou. Ústa měl úzká, oči indigově modré a hluboko posazené. Jak se tak na něj díval v šeru soumraku, pocítil jisté zamrazení - a pak si všiml dobráckých koutků synových úst a uvolnil se. Nebyl to žádný lidožravý obr, ale dobromyslný silák, kterého se nikdo slušný neměl proč bát. Rod se potěšeně usmál a

zadíval se synovi přímo do očí. Chlapec překvapeně vzhlédl - a Rodovi neuniklo, že ani překvapení nedokázalo z jeho tváře zapudit všechnu nevoli.

Rod zaváhal. Proč byl jeho syn tak zahořklý? Kvůli čemu? Ublížil mu snad nějak? Na okamžik se Roda zmocnil starý hněv: byl v okamžiku připraven proměnit ty, kdo jeho chlapci ubližovali, v náhradní součástky hudebních nástrojů, kdyby je jen našel - ale současně mu část jeho mozku našeptávala, že by musel proměnit sám sebe.

Utlumil své emoce - pravděpodobně byly stejně neopodstatněné. „To jsi nemusel dělat, synu - pořád se o sebe ještě dokážu postarat."

„No jistě, jak jinak?" odpověděl Magnus se sardonickým úšklebkem. „Copak jsem měl na výběr? Nemyslíš, že bych mohl také chtít rozdělat oheň co nejrychleji?"

„No, na tom rozhodně něco je." Rod položil kameny a zamračeně se narovnal. „Ale pokud jde o to, jestli jsi musel, nebo ne - samozřejmě, že jsi nemusel. Musel bys sice na oheň několik minut počkat, ale *nemusel* jsi mi pomáhat. A nemusel jsi za mnou ani jet, když už o tom mluvíme."

„Nemusel?"

„Ne, skutečně jsi nemusel." Rod, kterého Magnusův sarkasmus těžce zraňoval, se zamračil. „Sám ses rozhodl, že se za mnou rozjedeš."

„Rozhodl!" Magnus to slovo vyplivl jako nějakou obscenitu. „Jakou možnost výběru já mám? Jsem tvůj nejstarší syn - pokud se rozhodneš někam jet, musím tě následovat."

„Ano?" Rod naklonil hlavu na stranu. „A kdo ti to řekl?" Než mohl Magnus odpovědět, dodal: „Máma?"

Magnus se začervenal a odvrátil obličej. „Nic takového mi dnes neřekla."

„Takže ti dala trvalý příkaz? Na to už jsi trochu moc velký, ne?"

To zabolelo; viděl, jak se v Magnusových očích hněvivě zablesklo. „Moc velký, abych seděl doma za pecí, to jsi chtěl říct? Abych se držel máminy sukně - nebo tvého domu!"

„Tak si jdi." Rod ukázal směrem k lesu. „Nikdo neříká, že musíš zůstat. Celá země je ti otevřená."

Magnus na něj mlčky zíral a tvářil se ukřivděně a smutně. Rod okamžitě zalitoval své příkrosti - takhle daleko to zajít nemělo - ale než dokázal vymyslet něco, čím by účinek svých slov zmírnil, Magnus odsekl: „No dobře, tak já tedy půjdu! Pokud to domů netáhne tebe, proč by mělo mě? Říkal jsi přece, že mám svobodu rozhodnutí, že mám volnost!“ Pak se odmlčel na tak dlouho, aby se Rodovi posměšně uklonil. „Poslušen svému pánu, odcházím! Konečně ode mne budeš mít pokoj!“ Obrátil se na patě a rázně zamířil do lesa, svého koně na uzdě vedl za sebou. V Rodovi vzkypěl vztek, ale současně ho zaplavil i smutek a pocit provinění. Honem si připomněl, že jeho syn už není malý chlapec, ale dospělý muž a že je plně schopen čelit veškerým nebezpečenstvím, která by na něj mohla číhat.

Nebo si to alespoň myslel. Rod spolkl příkrá slova, která se mu sama tlačila do úst, pak došel k Fessovi a strčil nohu do třmenu. „Teď jsem to trochu přepískl, co říkáš, Fessi?“

„Ne, pokud tvým úmyslem bylo poslat ho pryč, Rode.“

Obsahoval robotův tón výtku, nebo si to Rod pouze představoval? „Ne, jenom jsem chtěl, aby věděl, že má úplnou svobodu udělat to, po čem touží. Nechtěl jsem, aby skutečně odešel.“

„Pak to byla chyba v úsudku.“ Robotův tón byl přísně neutrální.

Rod se zaškaredil na koňovu hlavu. „V pořádku, mentore - pokud tím myslíš, že jsem ve zkoušce propadl, řekni mi to rovnou.“

Fess, zaváhal jen na tak dlouho, aby Rod okamžitě pochopil, jak přesně se trefil, a pak řekl: „Možná by bylo přesnější říct, že bys měl mluvit jen tak, jak ti kážou tvé city, Rode.“

Rod zavrtěl hlavou. „Přece víš, že tohle rodiče dělat nemohou, Fessi, jinak by lidský druh už dávno vymřel na vzpoury a výbuchy hněvu. Musíme dělat to, co je dobré pro naše děti, nejenom to, co sami chceme.“ Pokrčil rameny. „Možná jsem jen správně neodhadl situaci.“

„Nebo bys možná měl být sám k sobě upřímnější.“

„Jo, to bych možná měl.“ Rod si povzdechl. „Ale olej už je v ohni a raději bych měl začít shánět hasiče. Pojedeme za ním, Fessi - ale z povzdálí. Nesmí vědět, že ho sledujeme.“

„Je dost starý, aby se postaral sám o sebe,“ namítl Fess.

„Jistě, choval ses unáhleně a hloupě, ale nesmíš dopustit, aby ses kvůli vlastnímu pocitu viny vměšoval do jeho záležitostí.“

„Nebudu se vměšovat - ale chci mu být nablízku, abych mohl přijít, kdyby zavolal.“

„Není třeba…“

„Ale ano, je - protože syn sice nemůže za svého otce, ale otec za syna ano.“

„Nikdy nepochopím tento postoj, Rode - ale tvůj otec ho zastával také a stejně tak i jeho otec.“

„Děda,“ Rodovo odhodlání při té vzpomínce ještě zesílilo. „Ano, stále mám za Magnuse zodpovědnost - a vždycky budu mít.“

„Ale *proč*, Rode?“

„Protože jsem ho přivedl na svět,“ vysvětlil mu Rod. „Kdybych to neudělal, vůbec nic by mu teď nehrozilo - a určitě by nemohl být nešťastný.“ Potřásl hlavou. „Můj syn, moje povinnost - a pokud se mu něco stane, rozsekám všechny na kusy.“

„Je samostatný, Rode, nebo se alespoň snaží být. Musíš ho nechat jít.“

„Já vím,“ přikývl Rod. „Tak za ním nejeď příliš blízko, ano? Jen tak obecně směrem, kterým mířil. Koneckonců, neřekl jsem, že jedu na nějaké konkrétní místo, ne? Všechny směry jsou stejně dobré.“

„Ale dohonit bys ho neměl,“ poradil mu Fess.

Rod zavrtěl hlavou. „To by mě ani nenapadlo - a pokud by k tomu došlo, tak to bude jen čirá náhoda. Dobře, Fessi?“

„Samozřejmě, Rode.“ Fess si povzdechl. „Jak si přeješ, Rode.“ A s tím vyrazil do noci.

Kapitola 2

Magnus ujížděl do houstnoucí tmy a hněv se v něm mísil s pocitem křivdy a zmatku. Jeho otec o něj nestál? Nu, pak ani on nestojí o svého otce! V jednu chvíli až bolestně toužil obrátit se a jet zpátky, domů - koneckonců, jeho otec odtamtud přece odjel.

Ne, to nesmí udělat. Byl dospělý muž a měl by už žít sám, ne pořád doma. Mladíci jeho věku už byli většinou ženatí a měli své vlastní domovy a vlastní děti. Pouze notoričtí smolaři v lásce a staří mládenci, o které nikdo nestál, žili doma se svými rodiči.

Být starým mládencem v jednadvaceti!

Ve středověké společnosti samozřejmě jiná alternativa neexistovala, nebyla žádná třetí možnost - snad až na armádu nebo klášter. Dokud se člověk neoženil, žil doma s rodiči. Nebo se stal vojákem. Nebo mnichem. Magnus se na okamžik zamyslel, kolik mladíků se oženilo jen proto, aby unikli z rodičovského domu a stali se pány ve svých vlastních domech…

Ačkoliv někteří z nich byli všechno, jen ne páni. Magnus znal mnoho mládenců, kteří unikli přísnému dohledu svých rodičů, jen aby se z nich stali ženáči pod pantoflem - pokud nebyli přímo otroky svých drahých poloviček, tak alespoň věčně trpěli pod palbou jejich ostrých jazyků. Procento takových mužů rozhodně nebylo zanedbatelné. Otřásl se při představě takového života, z nějž nebylo úniku, pak se otřásl ještě jednou, když si představil, co to musí dělat s dětmi. I když většina manželství, která znal, vypadala navenek poměrně šťastná - muži toho od života příliš nečekali a jejich ženy ještě méně, takže nikdo nebyl zklamaný.

Takový konec ho čeká?

Po pravdě řečeno, musel si přiznat, že nikoho ze své generace neznal příliš dobře - děti šlechticů se s obyčejnými lidmi nestýkaly a ty, které neměly psionické nadání, se čarodějníkům a čarodějnicím obvykle vyhýbaly. Mladí esperové, kteří se před dvaceti lety nechali naverbovat do královniných magických sil, se brali mezi sebou, a k radosti Magnusova otce i představeného řádu svatého Vidicona měli

děti s ještě výraznějším esperským nadáním - ale když mladší z nich začali plodit potomky, bylo Magnusovi deset. Dokonce i jeho nejmladší bratr Gregory byl o rok nebo dva starší než nejstarší z nové generace čarodějníků. Vlastně prožil poměrně osamělé dětství, i když si toho mezi svými sourozenci ani nevšiml - měli přece sebe navzájem a to jim za obvyklých okolností bohatě stačilo. Jistě, kamarádili se se syny Jejich Veličenstev - s Alainem a Diarmidem - ale jen kamarádili. Nebyli příliš dobří přátelé. S ostatními mladíky svého věku se stýkal jen zřídka a oni se k němu chovali mnohdy otevřeně nepřátelsky. Jemu společnost nechyběla - až doposud.

Náhle se nad korunami stromů rozlehl výkřik. Magnus vzhlédl a celé jeho tělo se napjalo v předtuše nebezpečí - boj by byl v tuto chvíli skoro vítaným rozptýlením. Pak se mu ve větru rozpleskal plášť a on si uvědomil, že to byl jen náhlý poryv zesílený tichem noci.

Když se zase podíval dolů, zjistil, že před ním stojí muž.

Magnus překvapeně vytřeštil oči. Pak se zamračil a vzedmula se v něm vlna hněvu. „Kdo jsi, že ses ke mně přikradl tiše jako lupič?“

Nebyla to nijak neopodstatněná otázka, protože muž se nepodobal nikomu, koho Magnus potkal na Gramarye. Na hlavě měl cylindr a na ramenou dlouhý viktoriánský plášť s kapuci, na nohou kalhoty a boty wellingtonky, ale to vše bylo značně potrhané. Hůl, kterou držel v ruce, byla umělecky vyřezávaná. Na tváři měl muž rozježené licousy.

„*Kdo* jsi?“ zopakoval Magnus a jeho ruka sklouzla k meči.

„Tvůj zlý duch, Magnusi,“ odpovědělo zjevení.

Magnusovy oči se zúžily. „Jak to, že znáš moje jméno?“

„Copak nezná na Gramarye jméno syna Velkého čaroděje každý?“

To zabolelo - skrytá připomínka, že je známý pouze díky svému otci. Magnus změnil téma. „Nikdy jsem neviděl šaty jako ty tvoje -“

„Ale viděl,“ přerušil ho cizinec. „Ve svých dějepisných knihách.“

„Kromě nich.“ Magnus rozmrzele pohodil hlavou, i když začal mít neodbytný pocit čehosi zlého. Jak ten cizinec může vědět o jeho knihách? „*Odkud* jsi přišel?“

„Z Londýna ve tvých knihách,“ odpověděl neznámý muž. „Jsem ten, kdo se přehrabuje v cárech a útržcích lidských myšlenek a hledá v nich to, co je zajímavé nebo cenné. Co nemůžu mít jen tak, to kupuji

- a co mě unaví nebo pro mne ztratí cenu, dám někomu jinému. Mám pro tebe dárek.“

„Nic nechci!“

„Myslím, že ano, protože to, co ti nabízím, je kouzlo nezranitelnosti.“

„Moje tělo bude nezranitelné zbraněmi?“ Magnusovy rty se zkřivily v úsměšek. „Nic takového není, jen iluze.“

„Nejsi ten pravý, kdo může hovořit o věcech, které jsou nemožné,“ odpověděl hadrník pohotově. „A já nechci učinit nezranitelným tvé tělo, nýbrž tvé srdce.“

Nad tím se Magnus zamyslel. Už se v životě setkal s několika mladými ženami, které předstíraly, že k němu cítí lásku, ale ve skutečnosti byly jen tím či oním způsobem zvědavé, takže věděl, jakou cenu by mělo kouzlo, o němž hadrník mluvil. „A co bys za něj chtěl? Co bych ti musel dát výměnou za ně?“

„Vůbec nic,“ odpověděl hadrník bez zaváhání, ale s přespříliš nápadnou nevinností v hlase. „Je to tak, jak jsem říkal - když už o něco nemám zájem, mohu to snadno postrádat.“

„Nevěřím nikomu, kdo něco dává z čiré nezištnosti,“ odfrkl si Magnus. „A docela určitě nemám v úmyslu uvěřit někomu, kdo je zde zjevně cizí a přitom toho o mně tolik ví. Nemám s tebou nic společného a ani mít nechci! Ustup mi z cesty!“

Hadrník pokrčil rameny a zasmál se. „Myslím, že brzy změníš názor. Potom tě navštívím znovu - až poznáš cenu toho, co ti nabízím!“ Máchl rukou v složitém gestu a zmizel.

Magnus vyjeveně zíral na místo, kde muž ještě před okamžikem stál.

Pak pobídl koně a ujížděl dál, daleko více otřesený, než byl ochoten si přiznat. Vypětím vůle se pokusil ovládnout, zklidnit svůj dech a srdce - a zakrátko se mu to skutečně podařilo natolik, že už zase mohl věnovat pozornost svému okolí. Země pod jeho nohama pomalu stoupala; jeho kůň automaticky sledoval stezku lesní zvěře a Magnus zjistil, že nemá nejmenší potuchy, kde vlastně je.

Což bylo skvělé.

Přirozeně byl někde v lese Gellornu - v největší divočině kraje, v lese tak hlubokém, jako byly ty kamenouhelné na pevnině - a na

úpatí pásu hor, který se táhl na severu. Víc nevěděl. A víc si ani nepřál vědět.

Magnus si uvědomil, že se třese chladem. Pak s údivem zjistil, že je promočený na kost. Musí najít nějaké suché místečko, kde by se dal rozdělat oheň, nebo teleportovat sebe i koně zpátky do civilizace - ale ještě nebyl připraven setkat se s lidmi. Ve své ponuré a melancholické náladě dával přednost samotě a chtěl si ji ještě o nějakou tu hodinu prodloužit. Pozorně se zaposlouchal a začal propátrávat noc svými psychotronickými smysly…

…a uslyšel temné rytmické dunění rockových bubnů někde v dáli. Hudební kameny v poslední době Gramarye doslova zamořily - jejich tvůrce Ari, který byl lstí přinucen, aby ostrov zaplavil kameny sloužícími k zotročování mladých lidí pomocí hudby, se snažil své pochybení napravit tím, že vytvořil ještě více kamenů produkujících 'dobrou hudbu'. Ale jiní tvůrci už začali vyrábět vlastní hudební kameny, přestože jejich melodie obvykle nebyly tak úchvatné jako ty Ariho.

Tahle byla ovšem výjimkou. Magnus po chvíli začal rozeznávat slova:

Čarodějnice z Věže, ta musí jistě být
nejohyzdnější babizna v Severní zemi,
přesto se mne pokusila kouzlem omámit,
přesvědčit mne svými sladkými řečmi.

Po hlavě mě hladila, vlasy mi vískala,
na svých kolenou mne přeněžně houpá
myslela si, že by tak mou lásku získala,
ta tedy musí být vážně hrozně hloupá!

„Pryč, jen pryč táhni, ježibabo ošklivá,
kliď se ode mne a nech mě, kam chci, jít!
Mou lásku nezískáš, to věc je nemožná,
všechno, co chci, je mít od tebe klid!“

Pak ona hned svou pravou tvář ukázala,

třikrát zatroubila na svůj roh zelený,
k měsíci a hvězdám nad hlavou přísahala,
že budu litovat dne, kdy jsem byl zrozený!

Zajímavé. Magnus zjistil, že v duchu přemítá, jestli kámen vytvořil nějaký místní tvůrce, který se chtěl pomstít vesnickému děvčeti, jež ho odmítlo - nebo jestli skutečně věštil nebezpečí ze strany nějaké staré čarodějnice ohrožující lidi obecně.

Pokud tomu tak bylo, naskýtala se mu možnost vykonat hrdinský čin. Magnus měl tu správnou náladu na pořádnou rvačku a podvědomě hledal záminku. Ať už magický nebo fyzický, pořádný boj byl to, po čem teď toužil ze všeho nejvíce.

Bohužel, žádný protivník se neobjevoval. Promočený, unavený a nočním chladem roztřesený Magnus se proto raději pustil do hledání nějakého úkrytu. Řekl si, že i stezky zvěře někam musí vést a že i srny a jeleni vědí, jak si najít střechu nad hlavou. Popohnal svého koně a ujížděl dál po jejich stopách.

Byl to jen skalní převis, ani ne slušná jeskyně - ale bylo pod ním sucho, a našla se tam dokonce i trocha spadaného listí a ulámaných větví. Srna, která ho sem zavedla, už dávno odešla - Magnus usuzoval, že tady na jaře vyvedla mladé, ale teď už byl pozdní podzim. Z listí a větviček navršil pod převisem malou pyramidu a pak začal myslet na molekuly v jejím středu, představil si, jak víří a kmitají stále rychleji a rychleji…

Ze středu pyramidy vyšlehly plameny.

Mladý čarodějník se usmál. Vědomí, že něco přece jen umí, potěšilo vždycky. Procvičování vede koneckonců k dokonalosti; a on dělal podobné maličkosti neustále pro případ, že by jednou měl vykonat něco velkého. Přikrmil oheň suchými větvemi, a jakmile se pořádně rozhořel, nasbíral nějaké silnější mokré větve, nalámal je a rozložil kolem ohně, aby vyschly. Pak odsedlal svého koně, otřel ho, nakolik to šlo, přivázal mu pod nos pytlík s ovsem a zalovil v jeho sedlovém vaku. Suchar, kus sýra a jedna klobása dávaly dohromady spartánskou večeři, ale jeho náladě to docela vyhovovalo. Všechno spláchl několika doušky vody z měchu, pak svému koni sundal pytlík s ovsem a odlil mu trochu vody do skalní prohlubně. Nakonec se

svlékl a rozvěsil svoje šaty k ohni, aby oschly, zatímco se sám zavinul do pláště. Rozmotal přikrývku, posadil se na ni, přehodil si ji přes nohy a sáhl do sedlového vaku pro harfu.

Naladil ji, vydrnkal několik tónů a upadl do zamyšlení, v němž se jeho vztek pomalu rozpouštěl, zatímco mu hlavou vířily věci, které tam většinou zůstávaly skryty.

Magnus obvykle nedával najevo své tužby a přání. Teď je ale nechal, aby se volně rozletěly a přinesly mu sny o přátelství se ženou, kterou nikdy nepotkal. Někde na něj čekala, nebo se to tak alespoň říkalo - někde, a on ji najde; jeho sestra tomu věřila s jistotou takřka nábožnou, jeho matka mu o tom zpívala, když byl ještě malý a on se na to nikdy nevyptával - jen přemítal, stejně jako teď, jak asi bude vypadat, až se s ní setká. Neuvažoval o tom, jaké to bude být s ní - věděl to z příběhů, písní a básní: bude to čiré blaho.

Neměl skoro žádné zkušenosti se ženami svého věku ze stejného důvodu, z jakého neměl mnoho přátel mezi chlapci: obyčejní lidé se se šlechtou nestýkali, neespeři se zase vyhýbali 'čarodějníkům' a děti esperů minulé generace byly o dobrých deset let mladší než on.

Jistě, šlechtici se často stýkali s venkovankami, ale nikdy ne na oficiální úrovni - Magnus byl však vychován podle jistých zásad a měl silný smysl pro odpovědnost. Skutečně nikdy nepomyslel na to, že by mohl svést venkovskou dívku - považoval by za porušení závazků vůči svému stavu, kdyby se o něco pokusil se ženou, kterou si nemínil vzít…

Nebo kterou by nemiloval.

Protože láska byla samozřejmě kouzlo, kterému nebylo radno odporovat. Pokud přišla a člověk se k ní obrátil zády, nemusela se už nikdy vrátit, a jemu pak zbývalo zůstat až do konce svých dnů sám. Před tím varovaly písně a mnohé příběhy - a všechny slibovaly blaho, které přijde s opravdovou láskou, jež nezávisí na stavu, bohatství ani obezřetnosti.

Rodiče samozřejmě nabádali k něčemu naprosto odlišnému - jakmile bylo jejich dítě dost staré, aby to pochopilo. Ale do té doby ho provázel sen o Opravdové lásce, tak silný, že ho žádné varování nemohlo zastínit. Magnus toužil po blahu lásky, i když by to nikdy

nahlas nepřiznal - a toužil po pohlavním ukojení, které s tím podle všeho mělo být spojeno.

Ve svém životě už se s jistými náznaky sexuality setkal - od starších žen, vesnických dívek. Ale vždycky je doprovázelo vědomí, že jsou to nepřátelé jeho otce a krále a že jim jde o jejich vlastní cíle – a i v případech, kdy to nebyli přímo nepřátelé, vždycky to byly ženy, které chtěly získat výměnou nějakou výhodu, a proto je pokaždé odmítl. To, co mu nabízely, stejně nebyla Opravdová láska. Pokud žena doopravdy miluje, nesnaží se partnera využít, nesnaží se nic získat výměnou za to, že se mu nabídne - chce s ním být prostě šťastná, a proto ho šťastným učiní.

Stejně jako by si on přál učinit šťastnou ji, všemi způsoby, které znal.

Zatím to však bylo všechno jen plané snění. Magnus naposledy přejel prsty po strunách a odložil harfu. Přiložil na oheň více dřeva, pak zkontroloval svoje šaty a zjistil, že jsou s výjimkou spodků stále ještě mokré. Upravil si sedlo jako polštář, natáhl se tak pohodlně, jak jen to za daných okolností šlo, zavinul se co nejtěsněji do pláště a přikrývky a usnul.

Zdál se mu sen - o půvabné panně, která se usmívala jako slunce, tančila, blížila se k němu stále víc a víc a přitom odkládala jeden kus oděvu za druhým, s úsměvem, ve kterém nebyla ani stopa po šalbě a klamu. Čekala na něj, otevírala se mu a zvala ho k sobě, toužila učinit ho šťastným a jí samotné to přitom působilo potěšení. Magnusovo srdce překypovalo radostí z vědomí, že ona je jeho Opravdová láska, jak se k němu stále přibližovala, její nahé tělo bylo příslibem slasti a on sevřel v objetí ji i nezvyklou extázi, kterou takový sen přináší, když…

Probudil se.

A ona tam stále byla, oči přivřené a na tváři úsměv příslibu, ale oblečená a nehybná.

Ne, kynula mu a Magnus překvapením vytřeštil oči, pak se posadil a vzápětí se zastyděl - nebyl dostatečně oblečený, aby se mohl představit ženě. Ale ona mu stále kynula, potom něco tiše řekla a natáhla se k němu, aby ho vzala za ruku…

Jakmile se ho dotkly její prsty, všechny pochyby, všechen stud, starosti a skromnost, to vše jej náhle opustilo. Vstal, pohled upřený do jejích očí, vnímal jen je a nic jiného, cítil, jako by ho přitahovaly, jako by padal do jejich hlubiny…

Vedla ho pryč od ohně, do noci. Magnus, okouzlený více než jen jedním způsobem, ji následoval a nevnímal chlad ani déšť, jen ji.

Rod tábořil nedaleko od svého syna a spal, když spal Magnus. Fess, který bděl vždycky, zachytil radarem, že mladý muž opustil svoje tábořiště, i když nezachytil důvod jeho odchodu - a probudil Roda.

„Co je?“ Rod zvedl hlavu a zamžoural do tmy. „Co se děje - zdřímlo jsem si na dvě hodinky?“

„Na jednu, Rode.“

„Spal jsem jen jednu hodinu?! Tak proč mě budíš?“

„Myslel jsem, že by sis nepřál, abych s tím čekal do snídaně, Rode. Magnus odešel ze svého tábořiště.“

„Odešel! Uprostřed noci? Proč?“

„To nemohu říct, Rode - ale podle radaru si s sebou nevzal koně.“

Rod ležel klidně a čekal, až mu dojdou všechny důsledky Fessovy informace a promění se na palivo jeho nejhorších obav. Pak se posadil a začal rolovat svůj spací pytel. „Tak se pokusíme ujistit, co se dá. Půjdeme za ním.“

Ale dokonce i s Fessovým infračerveným nočním viděním postupovali velice pomalu. Neznali cestu.

Zato dívka ze snu ji znala.

Vedla Magnuse k věži na vysokém kopci, pak do ní a po točitém schodišti nahoru. Nakonec se spolu ocitli v místnosti se stěnami ověšenými tapiseriemi, s damaškovými polštáři na podlaze a velkou měkkou postelí ozářenou světlem vycházejícím z krbu. Pak se dívka pomalu začala svlékat, pohled stále upřený do jeho očí, svůdně se pohupovala a usmívala se tak nádherně a sladce.

Někde hluboko v mysli Magnus stále cítil neurčité pochyby, možná strach z něčeho neznámého, který mu zůstal z dětství a teď vzbudil jeho ostražitost, přiměl ho, aby se alespoň trochu soustředil a všiml si, že tapiserie znázorňují postavy propletené v milostné

předehře - a pak dál v aktu samotném, vykresleném mnohem realističtěji, než Magnus kdy viděl. Ale za souložícími postavami byly ještě jiné obrazy, mnohem exotičtější, snad dokonce bizarní, nebo…

Kruté.

Někde na pokraji vidění zaznamenal scény zahrnující bičování a okovy, spoutané muže a maskované ženy. Tento nesoulad Magnuse otřásl, směsice krutosti a milostných výjevů jím otřásla do hloubi duše - a otřes ho vytrhl z omámení. Ne úplně, ale dostatečně, aby si uvědomil, že on, čarodějník, byl očarován, spoután odborně provedeným kouzlem. Právě ta odbornost provedení ho šokovala nejvíce, protože sám sebe považoval za nejmocnějšího espera své generace. Kdo byla ta žena, která dokázala ošálit jeho smysly a přitáhla ho sem falešnou iluzí vytaženou přímo z jeho podvědomí a tak dokonalou, že jí nedokázal odolat?

A byla to vůbec žena?

To pomyšlení bylo jako políček do tváře a Magnus zmobilizoval veškeré své síly, aby viděl věci takové, jaké doopravdy byly. Na okamžik zahlédl holé zdi pokryté pavučinami, shnilou slámu na podlaze - a nejohyzdnější babiznu, jakou si vůbec dokázal představit. Na skoro lysé a jaterními skvrnami pokryté hlavě jí vyrůstalo sotva pár bílých vlasů, mezi bradavicemi pod dvojicí zlých, pichlavých očí jí vyrůstal dlouhý, zahnutý nos, kůži měla tak povislou, že jí skoro zakrývala ústa se dvěma vykotlanými zuby, když zakrákala: „Sen… sen… zapomeň na tuto noční můru, protože na ní není nic skutečného… Vrať se k pravdě, k potěšení, které ti nabízím, k mým půvabům…“

Její krákorání se najednou změnilo v sladkou píseň, tichou a melodickou, smyslnou příslibem - a Magnus opět viděl půvabnou dívku, tapiserie na stěnách chvějící se rozkošemi, jež slibovaly… dívka už byla do pasu nahá a právě si začala rozepínat sukni. „Ach, miluji tě… toužím po tobě! Pojď, obejmi mne, můj poklade!“

Ale Magnus už dokázal zachytit tu mysl, která slídila v jeho hlavě a pátrala, kudy by pronikla do jeho mozku, zkoušela, sondovala, hledala v jeho ochranách trhliny touhy a snažila se je využít. Na okamžik mu to vyrazilo dech, užasl nad zručností té mysli, protože pokud se jednalo o čistou sílu, nemohla se vyrovnat jeho…

Ale byla mnohem zkušenější, zdokonalená dlouholetou praxí.

Kolik mladých mužů už podrobila své vůli, když v tom dosáhla takové dokonalosti?

A co po něm vlastně chtěla?

„Pouze rozkoš, kterou mi toužíš dát.“ Sukně dopadla na zem; pod ní nic neměla a její tělo se mu teď nabízelo v celé své nahotě. „Pojď, lásko. Jsem jenom tvá. Toužím po tobě! Pojď!“

„Ne,“ zachroptěl Magnus a s vypětím všech sil se donutil vidět věci kolem sebe takové, jako byly; spatřil nahou, odpornou stařenu, která se k němu tiskla, a zhnuseně od ní odskočil.

Pak se magická komnata vrátila a s ní i mladá, půvabná a smyslná dívka. Oknem za ní proudilo do místnosti sluneční světlo a měnilo její vlasy v planoucí zlato. „Pojď,“ sténala a horečnatě se mu pokoušela stáhnout spodky. „Vezmi si mě!“ Její hlava se naklonila, oči zavřely, rty pootevřely…

Magnus si vybavil rozšklebená ústa se dvěma prohnilými zuby… ale tato vzpomínka byla okamžitě odplavena tím, co viděl před sebou, obrazem nahé dívky koupající se v slunečních paprscích, a jeho tělo zareagovalo s intenzitou, ze které se mu až zatočila hlava. Dívka se usmála, ucouvla a on ji proti své vůli následoval, natáhl ruku, aby se dotkl její dokonalé pleti, sklonil se k ní…

Veškerou svou vůli soustředil do jediné slabiky: „Ne!“ zaúpěl.

„To nemůžeš myslet vážně.“ Ty velké, nádherné fialkové oči zaplnily slzy, půvabná hlava se sklonila a něžná ramena se roztřásla tlumenými vzlyky. „Ach, přece mne neodmítneš!“

Magnuse zaplavil pocit viny a hanby, že kvůli němu pláče žena; naplnila ho lítost a natáhl ruce, aby ji k sobě přivinul a zkonejšil, objímal ji v paprscích zapadajícího slunce, které jako by se proměnily v plameny jejich vzájemné touhy, zlatily širokou rozlohu sněhově bílého lůžka a on cítil, jak jeho touha roste a ovládá ho s bolestí takřka fyzickou.

Myšlenky na bolest jej však přinutily rozpomenout se na tapiserie. Koutkem oka na ně pohlédl a vykřikl hrůzou.

Náhle tapiserie zmizely, všude kolem byly kamenné zdi pokryté pavučinami a před ním stála nahá babizna. „Hlupáku!“ zaječela. Pak si uvědomila svou nahotu a začala vřískat: „Parchante! Ubožáku! Ty

mizerná napodobenino muže! Když nechceš přijmout to, co jsem ti nabízela, staň se tím, čím už stejně jsi - nejnižším z nejnižších!“ Vymrštila ruce do vzduchu a Magnus si najednou uvědomil, že se její mysl zmocňuje jeho vlastní, oči jí lezou z důlků a nadouvají se, jako by ho chtěly pohltit, strašné, krví podlité, žlutě planoucí oči, a Magnus cítil, jak vrávorá, jak se pod ním podlamují kolena a padá na podlahu…

„Staň se hadem,“ zasyčela čarodějnice a v očích se jí škodolibě zablesklo. „A zůstaň jím navždy.“

Magnus se zoufale bránil, ale jeho protivnice byla příliš zkušená; poutala ho, ovládala jeho mysl a on cítil, jak ho postupně přesvědčuje, že je had. Fyzicky byl stále člověkem, ale jeho podvědomí na to mělo jiný názor. Bylo o jeho hadovitosti přesvědčeno se stejnou jistotou jako dřív o jeho člověčenství; čarodějnice dokázala manipulovat s jeho myslí mnohem zručněji než kdokoliv jiný, koho dosud potkal, a Magnus cítil, že se jí nedokáže bránit o nic víc, než nakolik může vyskočit na měsíc.

„Zmiz,“ zasyčela a její rty se zkřivily krutým uspokojením. Magnus zjistil, že se zvedá z podlahy a míří ke schodišti. Snažil se bránit nutkání, ale cítil, jak se jeho tělo svíjí a kroutí jako hadí. Babizna se chechtala a následovala ho po schodech dolů - dolů, dolů a dolů, pak do soumraku, protože venku už se zase stmívalo.

Asi sto yardů od věže se jeho tělo samo svalilo na zem ke kořenům velkého starého dubu - a potom se začalo ovíjet kolem jeho kmene.

„Tady zůstaneš,“ nařídila mu. „Budeš střežit ten strom, dokud nezemřeš - a tvoje kosti pak budou výstrahou každému, kdo půjde kolem, aby se neodvažoval vzdorovat Čarodějnici z Věže!“

Odvrátila se a Magnus se díval za ní, jak odchází. Vzpomněl si, že ho hudební kámen varoval, že mu měl naslouchat pozorněji…

Jak to vlastně končilo?

Ze všech sil se snažil rozpomenout, ale měl jen vágní dojem, že mladík neunikl osudu, který mu babizna připravila - a najednou měl pocit, že kdyby po nich pátral, našel by kosti jiných mladíků pod okolními stromy. Ale ta hudba, uvažoval zoufale, možná mu ta hudba poví, jak se zachránit! Poslouchal, napínal sluch, ale slyšel jen skučení

větru. Dokonce ani ptáci nezpívali tak blízko doupěte čarodějnice; bezpochyby je zahnala atmosféra zla, která se vznášela kolem věže. Nejspíš svým hněvem umlčela i hudební kámen.

Magnus se přitiskl ke kůře stromu a poprvé v životě pochopil pravý význam slova 'zoufalství'.

Při západu slunce došel Rod do vesnice uhnízděné v malém údolíčku. Kouř z kuchyňských ohňů stoupal k bezmračnému nebi; vesničané s kosami přes rameno šli na pole, aby sklidili poslední zbytky úrody.

Všude vládlo ticho.

Rod se zamračil; něco tady nehrálo. Ženci by si měli prozpěvovat, když jdou na pole - tak, jako to dělali po celé Gramarye. Jistě, na to, že byl podzim, bylo příliš chladno: od úst stoupala mužům pára a měli na sobě tlusté vlněné haleny. Ale i tak vesničané na Gramarye vtipkovali a smáli se, když šli do práce, a při kosení si vždycky zpívali. I jejich ženy zpívaly, když pracovaly - a děti si prozpěvovaly při svých hrách.

Jenomže v této vesnici nezpíval nikdo.

Rod se zadíval ke slunci a uviděl tmavou siluetu věže, která se proti němu rýsovala na vrcholku kopce. Místní pán? Tyran, krutější než bylo běžné? Byla snad tohle příčina nezvyklého ticha?

Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. Rod se rozjel dolů k vesnici.

Vesničané při pohledu na něj strnuli a údolím se začala šířit šeptaná zvěst. „Rytíř! Rytíř!“

Rod se zamračil. Copak tady vídali rytíře tak zřídka?

Nu což, bude se na to muset zeptat. Ale sotva se rozjel k jedné vesničance, žena poplašeně vzhlédla, zavolala k sobě své děti a všichni se schovali v domě.

Tak! Rod sice už slyšel, že vesnické matky poučovaly své půvabné dcery, aby odvracely tvář, když kolem jede šlechtic - ale batolat se to snad netýkalo! Zamířil k starci, který se pomalu šoural jedinou ulicí. „Dobrý den přeji, tatíku!“

Muž na něj nedůvěřivě pohlédl. „Co ode mne chceš, pane rytíři?“

„K čemu ten strach? Copak sem rytíři zavítají tak zřídka?“

Stařec se pustil do obšírné a rozvláčné odpovědi, která měla zjevně zdvořile zamaskovat pravou skutečnost, ale Rod měl jisté mentální nadání, které mu prozradilo, že se nemýlil, že sem rytíři skutečně zavítají jen zřídka, dokonce i místní baron sem se svými muži přijíždí jen jedenkrát ročně. Jinak se drží v uctivé vzdálenosti, protože se bojí čarodějnice, která bydlí ve věži. Jiné šlechtice tu nevídají, s výjimkou rytířů na výpravě k věži, a žádný z nich se odtamtud ještě nevrátil. Rod se zamračil. „Co je s tou čarodějnici? Je tak krutá?“

Stařec mu vysvětlil, že je skutečně velice krutá, a pak se pustil do podrobností. Když skončil, Rod obrátil svého robotického koně a vyrazil směrem k věži, odhodlán zbavit vesničany tyranie. Ještě silnější pohnutkou však pro něj byl strach o Magnuse.

Kapitola 3

Co má člověk dělat, když je had?

Magnusovy možnosti byly samozřejmě velice omezené - podvědomým příkazem, který ho přesvědčil, že je had, byl zároveň připoután ke stromu. Pokaždé, když se pokusil uniknout, zjistil, že se plazí proti směru hodinových ručiček kolem kmene - pokud se chtěl plazit po směru hodinových ručiček, musel couvat. Zachmuřeně si pomyslel, že jediný směr, kterým se může pohybovat, tedy vpřed, byl zlověstný, protipřírodní - určitě proto, aby se posílil magický účinek podvědomého příkazu.

Ať se to vzalo z kterékoliv strany, nemohl se odsud hnout. Co provedl, že si zasloužil něco takového? Nic, pouze snil o ženě - a odmítl pozornost stařeny. Neměl v úmyslu jí ublížit, bránil jen svou duševní integritu, nechtěl se nechat zneužít a ponížit (na tapiseriích byly zachyceny její plány) tím, že řekl 'ne'.

Jak jen uniknout?

Nedokázal vymyslet žádný jiný způsob než zavolat o pomoc – a tomu se bránil. Stejně silně pochyboval, jestli mu vůbec někdo může pomoci. Podvědomý příkaz, který mu čarodějnice zanechala v mysli, byl příliš silný.

Za pokus to však stálo. Ale koho měl zavolat? Svou mámu a tátu, samozřejmě - ale představa, že by měl ve svém věku volat na pomoc maminku, mu připadala nesnesitelná. Stejně ponižující bylo volat své mladší bratry - zavolat Cordelii bylo prostě vyloučené. Její výsměch by snad ani nepřežil. Takže zbýval táta.

Jenomže toho nechtěl zavolat zcela určitě - ne poté, co se s ním pohádal a vyhnal ho. Jinou možnost však neměl - táta byl přece jen lepší než máma nebo sourozenci.

Jistě, zbýval ještě Fess.

Ale kde byl Fess, tam byl i Magnusův otec - koneckonců, robotický kůň byl jeho.

Rod ujížděl houstnoucím šerem vzhůru do kopce. Obrysy věže už neviděl, věděl však, kde je. Oči se mu zavíraly únavou, ale úspěšně s ní bojoval a jel dál. „Mohl by být někde kolem - pokud tu vůbec je. Našel jsi nějakou stopu, Fessi?“

„Vpravo od nás je vyšlapaná cestička, Rode.“

„Myslíš ta zřetelně viditelná? Ta, která křičí do dálky 'na tu si dej pozor, po ní přijíždějí vetřelci'? Tu cestu myslíš?“

„Přesně tu, Rode. Tu, které ses rozhodl vyhnout.“

„Všiml jsem si, že s mým rozhodnutím nesouhlasíš. Proč? Zachytil jsi na ní snad Magnusovu stopu?“

„Bohužel ne - ale mohli bychom něco najít, kdybychom šli blíž.“

„To není potřeba - už se blížíme k vrcholku kopce.“ Rod zpozorněl. „Zdá se, že stezka vede také sem - k věži.“ Vytáhl z pochvy meč.

Fess zastavil a sklonil hlavu k zemi.

„Copak se děje?“ zamračil se Rod.

„Je tady kostra, Rode.“

Rod ztuhl a pak se podíval dolů.

Opravdu, byla to kostra omotaná kolem kmene stromu, jako by ten, komu patřila, zemřel čirou láskou k lesům. Rod cítil, jak mu trne kůže na temeni hlavy. „Zvláštní poloha, nezdá se ti?“

„Zdá, Rode. Mohla by naznačovat rituální vraždu.“

„Nebo něčí bizarní smysl pro humor.“ Rod nebyl ve svém vyjadřování tak ohleduplný jako jeho robot. „Někoho s velice pokřivenou myslí - a prázdným místem tam, kde by měl mít srdce.“

„Jsou tady další,“ ohlásil Fess, když se rozhlédl po okolí svýma ultračervenýma očima. „Nejméně tucet jich vidím přímo odsud.“

„Vesničané něco říkali o čarodějnici, která vězní mladé muže.“ Rod se zamračil. „Také říkali něco v tom smyslu, že se jich jen velice málo vrátilo zpět.“

„Přece nechceš říct, že tohleto s nimi udělala, když ji omrzeli!“

„Už jsem slyšel o horších věcech - alespoň myslím. Jeďme, Rezavá rachotino. Podíváme se, co najdeme u ostatních stromů.“

„Rode, nemám rád, když…“

„Dobře, dobře! Jsi Kůň z korozivzdorného kovu. A teď vzhůru na kopec, ano?“

Fess pomalu vyšel z houští a zamířil do stínu posledního z velkých stromů, obrovského starého dubu s pokřivenými větvemi, rozpraskanou kůrou a…

S něčím světlým u kořenů.

Kolem kmene se oviíjel had - bledý had s hlavou Rodova syna. Magnus otevřel ústa - a zasyčel.

V Rodovi se vzedmula vlna vzteku, nenávisti k čarodějnici, která ublížila jeho synovi. Svět kolem potemněl, jak se soustředil na zaklínadlo, podvědomý příkaz vložený do Magnusova mozku, který způsobil, že sám sebe považoval za hada a svou deziluzi přenášel do myslí jiných lidí - veškerou nesmírnou mocí hybridního espera, kterým byl.

Rod tento příkaz rozerval, smetl ho silou své mysli; a na okamžik uviděl Magnuse tak, jak doopravdy vypadal: nahého a ovinutého kolem kmene dubu. Byl to však jen okamžik, pak se chlapcova mysl vrátila k deziluzi a Rod si uvědomil, o kolik má jeho syn větší moc než on sám.

Rod se otřeseně stáhl. Posvátná bázeň a úzkost ho zasáhla plnou silou, ale on se tomu vzepřel, pevně se držel Fessovy hřívy a čekal, až se omámení rozplyne, zatímco se v jeho mozku rodil vzdor - a vztek, který cítil, tam byl stále, nesmírný a žhnoucí, teď však už ho měl pod kontrolou; byla to energie, která měla být směrována a ne bezhlavě vyplýtvána. Podíval se dolů do synovy zkřivené tváře. „Kdo to byl, Magnusi? Pověz mi její jméno. Stačí, když si ho vybavíš v hlavě. Ukaž mi její obličej - a kde ji najdu.“

Hadova tvář se zkřivila zoufalou snahou: jeho ústa se otevřela, ale vyšlo z nich jen zasyčení. Zato Magnusova mysl zobrazila odpověď na Rodovu otázku - jméno 'Čarodějnice z Věže', píseň, která zaznívala soumrakem, snová dívka, dlouhý, dlouhý souboj myslí mezi sváděním a pravdou…

„Mám to.“ Rod přikývl. „Ve věži.“ Obrátil se, aby se podíval na hromadu kamení, obraz ohyzdné čarodějnice stále zřetelný v hlavě. Vyslal k ní svou telepatickou výzvu, okamžitou a imperativní, neodkladnou. Ucítil, jak se Magnusova mysl svíjí panickou hanbou a studem pramenícím z pomyšlení, koho musí žádat o pomoc, ale Rod jej rázně pokáral: „Teď není čas na ješitnost.“ Jistě, těžko se dalo

nazývat 'ješitností', když vám vadilo, že vás váš zachránce našel obtočeného kolem stromu - ale to teď bylo vedlejší. Nahlas řekl: „Zůstaň chvíli tady," a vyrazil s Fessem k věži. Magnus za ním naposledy zasyčel - spíš podrážděně než zoufale - ale Rod cítil, jak se chlapcova mysl vpíjí do jeho a předává mu svou sílu. Rod se pousmál a zaplavil ho tak dobrý pocit, že na okamžik skoro zapomněl na svůj hněv.

Pak dorazil k bráně.

Dveře do věže čarodějnice byly deset stop vysoké, vyrobené ze solidního starého dubového dřeva. Slunce, vítra déšť změnily jejich barvu v temně šedou a do výše hlavy byly oblýskané dlouhým používáním. Ve světle měsíce se něco zablesklo; Rod vzhlédl. Uviděl ostří kosy se zlomenou špičkou. Viselo z rezavého řetězu, stejně jako několik starých podkov, polámaných petlic, rozbitých hrnců - prostě kompletní sbírka železného šrotu. Další podobný řetěz oviíjel věž po celém obvodu.

Nebylo to příliš estetické - ale všechno to bylo chladné železo. To vysvětlovalo, proč maličký lid s čarodějnicí dosud nic nepodnikl.

Rod byl rád, že dveře nemají žádnou uměleckou hodnotu. Přivřel oči, nasměroval Magnusovu zuřivou emocionální energii…

Ozvala se rána jako z děla a dveře se rozletěly na kusy, třísky z nich pršely všemi směry. Neviditelné pole je odchýlilo z cesty Rodovi, který už ujížděl na Fessovi do tmy čarodějničina doupěte.

Kypělo životem.

Všude kolem zdí stály velké urny z pálené hlíny, neglazurované terakoty, jejichž ústí byla uzavřená - ale když Rod vjel dovnitř, uzávěry odpadly a urny se roztříštily, začal z nich vytékat páchnoucí sliz a vylézat podivné nezemské bytosti. Sotva se dotkly podlahy, byly připravené k boji a vrhaly se na Roda ze všech stran: lysé krysy velké jako dobrmani, jejichž ostré žlutozelené zuby se leskly slizem a které běhaly po zadních nohou, přední pracky napřažené jako paráty.

Rod neměl náladu zabývat se jimi jednotlivě. Napřáhl oba ukazováčky, představil si kulomety a laserové houfnice a rubínově rudé záblesky začaly krysy kosit jako zralé žito. Hlava se mu rozvibrovala nadzvukovým křikem stvůr trhaných na kusy a půlky krys se na něj sápaly dál; nové rubínové záblesky, další a ještě další,

až z krys zbyly jen bobtnající šplíchance protoplazmy. Ty se najednou proměnily v hromady šedých hub. Rod kývl hlavou; tím se rozřešila otázka, zda se jednalo o pouhé iluze, nebo výtvory. Tak či tak, světlo je rozpustilo.

Obrátil se k vinutému schodišti. „Myslíš, že to zvládneš, Fessi?“

„Tohle tělo má svoje omezení, Rode, ale obyčejná šroubovice k nim nepatří.“ Kůň vyrazil po schodech vzhůru.

Jakmile minuli první zákrut, rozeznělo se věží hlasité syčení. Rod se zamračil a pokusil se očima proniknout tmou. „Co to je, Fessi?“

„Slyším zvuky rychlého pohybu, Rode, ale nevidím…“

Dvě žluté oči se zableskly v temnotě nad nimi, malé, ale daleko od sebe, a syčení zaznělo tak hlasitě, až Rodovi zatrnulo v uších. Dost, rozhodl se a začal myslet na molekuly, které víří stále rychleji a rychleji, čím dál blíž k sobě…

Ve vzduchu zaplála jiskra a začala růst, až ozářila celé schodiště kalným světlem…

Stačilo to, aby Rod uviděl nestvůrného hada plazícího se po schodech dolů k němu. Jeho tělo bylo alespoň tři stopy tlusté, otevřená tlama měřila skoro celou stopu a právě z ní zaznívalo to syčení. Jámy pod jeho očima byly menší jeskyně - ale vypadal, jako by byl vyrušen při svlékání kůže. Po celém těle mu visely cáry, pod nimiž prosvítalo maso a krev, na hlavě se mu komíhal hnijící hřeben a z čelistí mu visely laloky. Světlo nepostačovalo k tomu, aby bylo možno rozeznat barvy, ale zdálo se, že je stvůra šedivě modrá jako břicho leklé ryby.

Vztek pominul a nahradilo ho zděšení a pocit nevolnosti. Jaký zvrhlý maniak si doma držel takového mazlíčka? Rod pozvedl meč a pokusil se vymyslet něco efektivnějšího.

„Drž se pořádně, Rode.“ Fess couvl a udeřil obludu kopytem.Vypadalo to skoro, jako by se had šklebil - ale jen do chvíle, kdy ho kovové kopyto zasáhlo s vlhkým čvachnutím do obličeje. Potom se se zuřivým syčením stáhl.

Ale Fess tím poskytl Rodovi dostatek času, aby si promyslel, co udělat. Nebyl sice zrovna nejlepší tvůrce na světě, ale něco jednoduchého ještě dokázal a to teď také udělal: spojil čarodějnický mech dole pod schody. Nyní vystřelil směrem k němu, hnán silou telekineze jeho syna - dvacetistopový trojzubec s osmnáctipalcovými

ostny. Opsal oblouk a zasáhl hada těsně za hlavou, doslova ho přirazil ke kamennému schodu. Kámen prorazit nedokázal - existovaly jisté meze, které čarodějnický mech překročit nemohl - a prostřední osten se na hadových šupinách ohnul, avšak ratiště trojzubce se vzepřelo proti stropu, takže byl zlostně syčící had bezpečně lapen. Celé schodiště se rozvibrovalo silou jeho zápasu, ale nepovolilo: mezi stěnami věže bylo vklíněno příliš pevně.

Teď, když byl had znehybněn, se mohl Rod soustředit na jeho likvidaci. Upřeně se na něj v šeru zadíval a představil si místo něj jen beztvarou masu těstovité hmoty. Vtom ucítil jinou mysl, která se vzpírala té jeho a snažila se zachovat hadovi jeho podobu, ale Rod to čekal a jen zvýšil tlak - opřel se do ní silou dvou myslí, jedné pro Gramarye cizí a neznámé, a druhé hybridní a znásobené vztekem. Moc čarodějnice se zlomila a stejně tak hadova; jeho tělo začalo měknout, ztrácelo barvu a postupně se měnilo v růžovošedou amorfní hmotu čarodějného mechu v jeho přirozené podobě.

To ale nestačilo. Rod věděl, že kdyby jej nechal v jeho surovém stavu, čarodějnice by ho zase snadno přetvořila v hada nebo něco ještě nebezpečnějšího, jakmile by si ho přestal všímat. Představil si něco malého a neškodného a hmota se rozpadla v tisíce bílých makarónů. Fess pokračoval v cestě a těstoviny mu při tom křupaly pod kopyty.

„Nekloužou?“ zajímal se Rod.

„Ne, když nejsou uvařené, Rode.“ Robotický kůň vynesl svého jezdce nahoru a zastavil před vchodem do místnosti –

- komnaty se stěnami obloženými šarlatovým brokátem, s polštáři a poduškami rozhozenými po zemi - a s nejpůvabnější dívkou, jakou kdy Rod viděl. Měla oči jako trnky, plné rty, oděná byla jen v hedvábný šátek ovázaný kolem pasu, jenž zdůrazňoval to, co měl ukrýt. Zlaté vlasy jí spadaly na ramena a vůbec nezakrývaly bujné křivky jejích nahých ňader. Huriska se na něj usmála, podívala se na něj zpod přivřených víček a zašeptala smyslně: „Potěš se se mnou, statečný hrdino.“

„Ne, děkuji. Mám žárlivou manželku.“ Náhle byl Rod šťastnější než kdy jindy, že se oženil s Gwen; chránila ho, i když tu teď nebyla. „Ona vypadá dobře i bez projektované iluze.“ Upřel na hurisku oči a její obrysy se začaly rozmazávat.

„Ne!“ vřískla a k Rodovi se rozletěl blesk čiré energie strachu a nenávisti.

Vzápětí proti němu vyrazil jiný blesk, který ovšem nevyslal Rod, ale Magnus; Rod se stále ještě soustředil na to, aby ženu viděl takovou, jaká byla doopravdy. Oba blesky se střetly a explodovaly s takovou silou, že Rodovi rázem začalo zvonit v uších - čarodějnici to vyrušilo na dost dlouho, aby mohl proniknout její myslí. Když ji uviděl v její pravé podobě, zaječela vztekem, rukama se pokusila zakrýt svou nahotu a tělo se jí studem zkřivilo; pak v ní hněv zvítězil nad všemi ostatními emocemi a skočila po Rodovi s prsty zaťatými jako drápy.

Rod žasl, jak vysoko dokázala vyskočit - vzápětí ji jednou rukou srazil v letu a současně ji druhou chytil za zápěstí. Čarodějnice dopadla nohama na zem, zatímco ruku měla stále nataženou. Zařvala, spíše vztekem než bolestí, a ohnala se po něm volnou rukou, ale Rod ji přitiskl zády proti Fessovi. Čarodějnice se svíjela a snažila se jej kopnout kolenem do rozkroku, jenže Rodova natažená ruka ji tak blízko nepustila, a tak jen bezmocně skučela. Zatímco si ji takto držel, vylovil Rod druhou rukou ze sedlového vaku provaz, kterým ji pevně spoutal, potom s ní mrštil o zem. Jelikož nepřestávala skučet a častovat ho obscénními nadávkami, vzal z podlahy hedvábný šátek a zavázal jí jím ústa. Čarodějnice sice ječet nepřestala, ale teď už jí alespoň nebylo rozumět - ne že by to bylo třeba, protože mu své nadávky současně telepaticky promítala přímo do mozku.

Rod ji trhnutím přinutil vstát a smýkl jí směrem ke dveřím. „Můžeš po těch schodech sejít nebo se skutálet - ale dolů se dostaneš každopádně.“

Pokusila se odporovat, okamžitě se však přesvědčila, že se jeho hněv přinejmenším vyrovná jejímu, a vydala se schodištěm dolů, nepřestávajíc mumlat kletby do improvizovaného roubíku. Hromada makarónů se neklidně zavrtěla, když ji míjeli, ale Rod je ustálil v jejich podobě a čarodějnice další pokusy vzdala. Místo toho se pokusila zaplnit mu mysl pornografickými představami. Když se přesvědčila, že je imunní i proti tomu, nabídla mu barvitý obraz mučení, které by mu ráda dopřála.

„To nebylo špatné,“ zabručel Rod. „Jednou to na někom budu muset vyzkoušet… Teď mě napadá, co kdybychom se do toho pustili rovnou?“

Obrazy se okamžitě rozplynuly.

Čarodějnice vyvrávorala ven a svalila se do trávy.

„To nestačí,“ odsekl Rod. Trhl za provaz, jen tak silně, aby jí připomněl, že je spoutaná. Provaz se jí zařízl do zápěstí a čarodějnice vztekle vyprskla, ale vstala a potácela se dál, kam ji Rod vedl.

Nakonec ji donutil zastavit před stromem, kde ležel Magnus. „Odčaruj ho, ježibabo! Proměň ho zpátky v muže!“

Čarodějnice pomalu zvedla hlavu, podívala se na něj jedovatým pohledem a v očích jí zableskla zloba. Rod zachytil její myšlenky: natolik se mu ještě mohla vzepřít, tuto bolest mu mohla způsobit - a udělá to. Pak se jeho myslí mihl jiný obraz: Magnus stál vedle něj takový, jaký býval dřív, zatímco čarodějnice byla zase svobodná a oni ji nechali napokoji.

„Žádné smlouvání, ježibabo,“ odsekl Rod. „Pokud to neuděláš sama, seženu někoho, kdo to dokáže i bez tebe.“ Zaostřil své myšlenky a vyslal jediné krátké volání.

Závan větru, zašelestění nad hlavou a štíhlá postava na koštěti se snesla ve světle měsíce na zem přímo před Roda. Dívka se postavila, zamračila se na babiznu a pak se hněvivě obrátila na Roda. „Jak jsi to mohl udělat, tati! Jak jsi mohl ve svém věku spoutat a pokořit tu bezmocnou starou ženu?“

Rod měl pocit, že je obrněný proti všemu, ale zjistil, že připomínky na téma jeho věku se mu pod kůži dostanou vždycky. Nicméně napřímil se a odpověděl: „Bezmocná je jen proto, že jsem jí spolu s Magnusem spoutal mysl a pak i ruce, Cordelie. Než jsme to udělali, ošklivě si pohrála s tvým bratrem.“ Kývl hlavou směrem ke stromu.

Cordelie se obrátila a had se rychle stáhl, ale ne dříve, než uviděla jeho obličej. Okamžitě byla soucit sám. „Ach, Magnusi! Co to s tebou udělala!“ Poklekla před hadem a napřáhla ruce - ale její bratr se rychle stáhl ještě dále. Cordelie zachytila pohled jeho očí a strnula.

Pak vyskočila na nohy a přistoupila ke staré čarodějnici. „Ty obludo, ty stvůro! Zmrzačila jsi jeho duši stejně jako jeho mysl! Spoutala jsi jeho tělo i srdce!“ Její oči se zúžily.

Čarodějnice vykřikla, ztuhla, oči upřené na dívku se jí rozšířily - ale Cordelie ji dál probodávala nehnutě mrazivým pohledem, pak pozvedla ruce a ve světle měsíce se zaleskly její nehty. Babizna sebou zazmítala a pokusila se Rodovi vytrhnout, ale ten ji držel pevně - najednou obrátila oči v sloup a hlava jí spadla na prsa. Cordelie zachmuřeně přikývla. „Teď už vím, co mu udělala.“

„Myslím, že jsi jí malinko ublížila,“ podotkl Rod. „Řekl bych, že se ti nesvěřila dobrovolně.“

„Ne, ale nemohla jsem čekat, než si to rozmyslí - a pokud přitom zakusila trochu bolesti, nemyslím, že bych toho litovala.“ Obrátila se znovu ke svému bratrovi.

Rod se jen usmál a díval se, jak pokleká k hadovi, který se před ní zahanbeně schovával.

Cordelie natáhla ruku, ale had opět ucukl. „Copak, můj bratře?“ otázala se tichým, něžným hlasem. „To jsem přece já - tvoje mladší sestra, tvoje kamarádka ze dnů našeho dětství.“

Magnus vzhlédl a zdálo se, že se trochu uklidnil, ale pak si ji prohlédl od hlavy k patě a zase se stáhl.

„Ach, tolik ti ublížila!“ zvolala Cordelie. „Podívej se mi do očí, bratříčku, důvěřuj mi! Mám tě ráda, protože jsi stejné krve jako já, neudělal jsi nic, za co by ses musel stydět, i když jsi byl vystaven obrovskému pokušení, a to jediné, co by ti kdo mohl vytknout, je, že jsi tu čarodějnici nerozmetal na kusy hned, jak jsi ji poprvé spatřil.“

Magnus se uklidnil natolik, aby odpověděl, alespoň v mysli. *Nemohl jsem, bez důkazu, že je skutečně tak špatná.*

„A zlobila bych se na tebe, kdybys to udělal! Zato teď se na tebe nezlobím, jsem na tebe pyšná! Ano, cítím tvůj strach - ale ty mě znáš a víš, že dokážu držet slovo. Ode mne se nikdo nedozví, co se dnes v noci přihodilo, nepromluvím o tvém nešťastném dobrodružství ani slovo. Jen mi věř, bratře, jenom trošičku a otevři mi alespoň na okamžik svou mysl!“

Had se chvíli nehýbal, potom, pomalu, k ní natáhl hlavu.

Cordelie se dotkla jeho čela, lehce jako peříčkem, a v očích se jí objevil strnulý výraz, když se jejich mysli spojily. Rod se díval, jak se had pomalu rozplétá, plazí se dál od stromu, zvedá hlavu a nakonec i přední polovinu těla. Pak se protáhl - a najednou před nimi seděl Magnus, nahý, s obličejem popelavě šedým.

„Jsi uzdravený!“ Cordelie se otočila, cudně se odvrátila od svého nahého bratra. „Tati, tvůj plášť!“

Rod si strhl z ramen plášť, přehodil ho synovi přes ramena a pak mu podal ruku, aby mu pomohl vstát. Magnus se napřímil a upravil si plášť, který byl pro jeho vysokou postavu příliš krátký - naštěstí měl průramky pro ruce a dalo se do něj pohodlně zavinout.

Cordelie se obrátila zpátky k bratrovi a sevřela ho v náručí. „Díky bohu, že jsi zase v pořádku!“ Náhle se její ramena roztřásla a dívka začala plakat.

Magnus stál chvíli bez hnutí, pak ji objal rukou kolem ramen a přitiskl si svou sestru na prsa. Asi po minutě konečně našel svůj hlas. „Jsem v pořádku, sestřičko, už jsem v pořádku - díky tobě. Mám štěstí, že mám takovou sestru!“

„Ale úplně zdráv ještě nejsi.“ Cordelie vzhlédla, oči plné slz. „Stále máš na duši jizvy - a nedovolil jsi mi, abych ti je vyléčila. Nevím, jestli bych to vůbec dokázala, tak hluboce tě zranila.“

„Upokoj se, sestro - to nebyla jen ona, některé z nich mám už dlouho.“

„Ale jsou to rány, jaké mohou zasadit jenom ženy!“ Cordeliiny slzy rázem uschly a vystřídal je hněv a rozhořčení. „Jak tě mohly takhle využívat?“

„S některými z nich ses setkala,“ odpověděl Magnus tiše. „Vesnické děvče, které se nás snažilo polapit, když máma a táta zmizeli, dívky na voru, když jsme putovali za hudebními kameny…“

„Ano, vzpomínám si.“ Hněv se rozplynul a Cordelie se opatrně dotkla rukou Magnusova obličeje. „Netušila jsem, že tě tolik zranily. Ach, Magnusi! Celé ty roky jsem se v tobě mýlila? Máš tak citlivé srdce pod kůží bojovníka?“

Magnus se začervenal a pustil ji. „Slíbila jsi, že neprozradíš nic z toho, co ses dozvěděla dnes v noci…“

„A svůj slib také dodržím! Ach, můj ubohý bratře!“ Cordelie jej znovu objala, jako by ho chtěla ochránit, přestože mu dosahovala hlavou sotva po prsa. „Mohla bych tě zbavit ran, které ti ty dívky zasadily, nechat tě zapomenout na jejich krutost - protože jsem také žena!“

„Ty to udělat nemůžeš,“ odpověděl Magnus jemně a znovu ji objal kolem ramen. „Musím se s tím vyrovnat sám, víš? Ne, sestřičko, nechci to po tobě a nechci, aby ses pro to trápila.“

„Copak mohu jinak?“

„Jistě, buď zase ta dobrá a veselá dívka, která se umí radovat z hezkého slunečného dne.“ Magnusovy rty se krátce dotkly jejího čela, lehce jako vánek. „Buď sama sebou, a pak to bude stejné, jako bys mě vyléčila.“ S rukama na jejích ramenou poodstoupil a usmál se na ni. „Kéž ti to jednou budu moci oplatit a udělám pro tebe totéž, co jsi udělala dnes ty pro mne - i když mé umění nespočívá v léčení, ale v chránění.“

Cordelie poplašeně vzhlédla.

Magnus se tiše zasmál a stiskl její ramena. „Ne, neboj se, sestřičko, nebudu tě chránit příliš horlivě! Nebudu tě bránit, pokud mne o to sama nepožádáš.“

Jeho sestra se zase usmála a oba se společně zasmáli.

Také Rod se usmál a pak přistoupil k nim. „Pokud by vám to nevadilo, myslím, že bychom se tu už neměli zdržovat.“

Cordelie vzhlédla, uviděla čarodějnici, ležící v bezvědomí v trávě, a přikývla. „Ale co uděláme s ní?“ zeptala se pak.

„Myslím, že ji můžeme přenechat přírodním silám.“ Rod se obrátil k lesu a zavolal:

Při dubu a jasanu
při vodě i zemi
rychle sem spěchej,
maličký lide lesní!

V první chvíli se nic nedělo, pak čarodějnice otevřela oči, vytřeštila je a začala se divoce zmítat. Její tělo se roztřáslo.

Potom se rozhrnula tráva a objevila se stopu vysoká postava. Přidala se k ní druhá; jiné vyšly z podrostu. Rozhrnuly se větve a z lesa vyšel osmnáctipalcový človíček, podsaditý a velkohlavý. Naklonil hlavu na stranu a ušklíbl se. „Už když jsem viděl, že míříš sem, věděl jsem, že se něco bude dít.“

Čarodějnice zasténala.

„A měl jsi pravdu - jako ostatně vždycky.“ Rod se usmál. „Rád tě zase jednou vidím, Puku.“

„Skutečně? Co jsi pro mne přichystal?“

Rod kývl hlavou k babizně ležící v trávě. „Víš o ní něco?“

Čarodějnice znovu zasténala.

V měsíčním světle se Pukovy oči zaleskly jako kus ledu. „Ano, víme o ní. Když sem přišla, napadla pomocí magie maličký lid, který sídlil nedaleko. Házela po nás železné hřebíky, mnohé z nás zranila a dva zabila.“

Rod přikývl. „Pak vám ji přenechám.“ Odvrátil se, vzal Magnuse a Cordelii za ruce a zamířil s nimi k lesní cestičce. Cordelie se ještě sehnula pro své koště - a nepodařilo se jí dohnat otce a bratra dost rychle, aby nezaslechla výkřik hrůzy uťatý v půli. Dívka se zachvěla a rychle se rozběhla do lesa. „Tati…“

„Svým způsobem jsou milosrdní,“ řekl Rod přesvědčeně. „Můžeš si být jistá, že necítila ani malý zlomek bolesti, kterou způsobila jiným.“

„Ale bez soudu…“ řekl Magnus.

Rod se na něj překvapeně podíval. „Neříkej mi, že si myslíš, že je nevinná?“

„To jistě ne!“

„Tak vidíš.“ Rod přikývl. „Nedělejte si starosti - elfové mají vlastní spravedlnost. Ani nepotřebovali vás dva jako svědky. A synu - maličký lid většinou nedělá řeči. Alespoň ne mezi smrtelníky.“

Magnus přikývl a trochu se uvolnil. „Neřekneš nic mým bratrům?“

„Samozřejmě, že ne - ani mámě.“

„Pokud se tě nezeptá,“ opáčil Magnus.

„Nu, ano. Ale neboj se - i ona umí zachovat tajemství.“

„To mi připomíná…“ Cordelie se zamračila. „Proč jsi vlastně přivolal mě a ne mámu?“

Rod potřásl hlavou. „Já ji nepřivolávám, Cordelie. Někdy ji možná žádám o pomoc, ale nepřivolávám ji. A myslím, že pokud jde o tebe, bylo to možná naposledy, co se mi to podařilo.“

Cordelie se na něj vážně zadívala. „A proto jsi zavolal mne a ne ji?“

„Ale ne.“ Rod překvapeně vzhlédl. „Zavolal jsem tě proto, protože jsi nejlepší, pokud jde o léčení. Tvoje máma tě hodně naučila, a i když má více zkušeností, máš takové nadání, že jsi ji už překonala - alespoň na tomto poli. Nebo to tak alespoň říká ona. To jsi nevěděla?“

Kapitola 4

Cordelie ještě jednou slíbila, že o tomto dobrodružství nikomu neřekne, a pak odletěla do ranního oparu. Rod a Magnus se vrátili po svých stopách a našli chlapcovy šaty a koně. Jakmile se Magnus oblékl, jeho sebedůvěra se mu vrátila.

Když vyšli z lesa, slunce už stoupalo nad obzor - a teprve teď si Magnus uvědomil, že by se měl cítit ukřivděně. „Ty jsi mě sledoval, že?“

Rod se už už chystal odpovědět, ale zarazil se s popřením na jazyku. Snažil se svým dětem nikdy nelhat, i když čas od času měl pocit, že by to tak bylo lepší. „Ano, synu, sledoval jsem tě.“

„Proč? Bál ses, že se nedokážu vyrovnat s tím, co mě mohlo potkat? Považuješ mě za dítě?“

„Ne,“ odpověděl Rod a oddechl si, že se jedná o dvě otázky. Vybral si jednu z nich a řekl: „Samozřejmě, že vím, že už jsi mladý muž.“

„Tak jak je možné, že jsi mě našel tak rychle, když jsem tě potřeboval?“

„Protože mě vesničané požádali, abych je zbavil čarodějnice.“ Rod kývl hlavou směrem k vesnici. „Jestli mi nevěříš, běž a zeptej se jich.“

Ale to nebylo potřeba. Vesničané už se právě vraceli z polí; uviděli Roda a ztuhli. Pak odhodili kosy a s radostným křikem se rozběhli přímo k němu.

„Cizí rytíř se vrátil!“

„On žije! On zvítězil!“

„Díky bohu, že jsi v pořádku, pane rytíři!“

„Jsem,“ odpověděl Rod a usmál se na ně. „Ujišťuji vás, že jsem.“

Muži se tázavě dívali po Magnusovi, ale pak se jejich pozornost soustředila znovu na Roda.

„Takže jsi čarodějnici unikl?“

„Nebo jsi ji vůbec nenašel?“

„Našel jsem ji,“ odpověděl Rod klidně. „Ano, našel jsem ji - že, synáčku?“

Magnus, který zatínal zuby, poněkud škrobeně přikývl.

Muži se tázavě podívali s otce na syna, připustili, že jistá podobnost tady je, a vrátili se zpátky k Rodovi. „A tvůj syn?“

„Bez jeho pomoci bych ji nikdy nepřemohl,“ ujistil je Rod stručně.

„Takže jsi nad ní zvítězil?!“

„Čarodějnice je mrtvá?“

„Vzal si ji maličký lid,“ odpověděl Rod.

„Nezdálo se, že by s ní měli dobré úmysly,“ dodal Magnus. „Vůbec nepochybuji, že pokud už teď není mrtvá, přeje si z celého srdce, aby byla.“

Vesničané si mezi sebou začali vystrašeně mumlat a křižovat se - jestli kvůli zmínce o čarodějnici nebo maličkém lidu Rod nevěděl. Ovšem kombinace těchto dvou aspektů v nich musela vzbudit myšlenky na pomoc svatých zcela jistě.

Pak z vesnice přiběhly ženy s dětmi a muži jim sdělovali nejnovější zprávy jako o překot, zatímco se ženy snažily tišit menší děti. Magnus využil pauzy k tomu, aby se naklonil k Rodovi a zamumlal: „To bylo chytré, tati. Nelhal jsi.“

„Ne, ale poněkud klamný dojem se mi vzbudit podařilo, co myslíš? Nu, to už se někdy stává. Stejně děkuji za pomoc, synu.“

Magnus se chystal odpovědět, pak se trochu zamyslel a měl tolik slušnosti, že zrudl v obličeji.

Jeden ze starších vesničanů se obrátil na Roda: „Můžeme ti jen poděkovat z hloubi srdce, pane rytíři. Ta čarodějnice nás sužovala dlouho a nelítostně.“

„Jak je to možné?“ podivil se Magnus a rázem zpozorněl. „Copak nemáte pána, který by vás chránil?“

„Před čarodějnicí, jako byla ona?“ Vesničan smutně zavrtěl hlavou. „I on se jí bál, mladý pane, stejně jako jeho otec před ním. Přijížděl sem jednou ročně, aby se nám ukázal, a jeho správce jezdil vybírat jednou za měsíc daně. Vždycky s sebou měl ozbrojený doprovod. Daně od nás požadovala i čarodějnice - všimné tomu říkala: látky, obilí, maso a jiné zboží.“

„Taky peníze,“ dodal jiný muž. „Když jsme nějaké měli.“

Magnus se zamračil. „A pokud byste odmítli zaplatit?“

„Uřkla by naše krávy, takže by nedojily, zadržela by déšť, aby nám uschla úroda…“

„Nebo ho na nás seslala příliš,“ skočil mu do řeči jiný vesničan. „Dokázala přivolat povodně.“

Nebo si za ně alespoň přičítala zásluhy, pomyslel si Rod hořce. „Vidím, že jste měli dobrý důvod platit.“

„To ale není všechno!“ zvolala jedna z žen. „Dokázala očarovat muže tak, že už nechtěli líhat se svými ženami, nebo mohla způsobit nám ženám neplodnost.“

Několik mužů zrudlo hanbou a ostře se na ni podívalo, ale ona dál hleděla v spravedlivém rozhořčení na Roda a jich si ani nevšimla. Rod docela věřil, že přinejmenším tyto přečiny přičítali čarodějnici právem.

„Nepochybuji, že její nejhorší činy jsi viděl na vlastní oči,“ pokračoval první vesničan ponuře, „a to dělala, ať jsme jí platili, nebo ne.“

Žena přikývla. „Naši synové.“

„Nemělo to konce,“ přidal se další vesničan. „Pořád k sobě lákala mladé muže, aby je využívala jako hračky. Kdykoliv se některý z našich synů večer nevrátil domů, byl to důvod k zármutku, protože jsme věděli, že už ho nikdy neuvidíme.“

Magnus se zamračil. „Ona žádného nepropustila, když s nimi skončila?“

„Jednoho nebo dva. Elbere, slyšel jsi?“ Jedna z žen pobídla muže středního věku, který stál mezi ostatními, ale nezdálo se, že by jim věnoval pozornost. Nebo čemukoliv jinému. Když se ho žena dotkla, poskočil, otočil se k ní a zeptal se: „Eh?“ Tvář měl dokonale prázdnou.

„Takoví se vrátili domů,“ řekla žena opovržlivě. „Alespoň ti, které jsme vůbec ještě uviděli. Už to nebyli muži, ale jejich stíny.“

Magnus se podíval muži do obličeje a zachvěl se.

„No, teď už vás trápit nebude,“ řekl Rod pevně. „Příležitostně byste mohli sundat chladné železo, které visí na věži, aby mohl

Maličký lid dovnitř a vyčistit to místo. Platit už jí nic nemusíte a nemyslím, že byste ji ještě kdy viděli.“

Vesničané začali jásat a jedna žena zavolala: „Bůh ti žehnej, udatný rytíři!“

„To by se mi docela hodilo,“ opáčil Rod. „Ale nezapomeňte - váš baron si vás teď patrně začne více všímat. *Jeho* daně bude třeba platit dál.“

Překvapeně se podívali jeden na druhého; tak daleko to očividně nedomýšleli. Magnus se rovněž zarazil a pak se začal tvářit rozzuřeně.

Byl čas rychle odejít. „Využijte toho co nejlépe,“ poradil vesničanům Rod. „Hodně štěstí.“ Pak obrátil Fesse směrem k lesu.

Z řad vesničanů se zvedl pobouřený křik a někteří se rozběhli za ním. „Ty u nás nezůstaneš, abychom tě mohli uctít?“ zavolal nejodvážnější z nich.

„Rád bych, ale čeká mě ještě jiná práce.“ Rod se usmál a zamával. Magnus se podíval na něj a pak na vesničany, znovu na Roda, potom znovu na vesničany. Nuceně se usmál, také zamával a rozjel se za otcem.

Když vjeli do lesa, otázal se: „Proč jsi nezůstal, tati? Mám hlad a jsem hrozně unavený. Ty snad ne?“

„Jsem,“ připustil Rod, „ale můžeme se utábořit v lese.“

„Proč, když jsme mohli mít měkkou slámu a teplé jídlo; stačilo jen říct!“

„Protože by to nebylo zadarmo,“ odpověděl Rod.

„Vždyť jsme už zaplatili dopředu!“

„Ano, ale všiml jsem si výrazů ve tvářích některých z nich - vypočítavých výrazů. Chystali se po nás žádat, abychom vyjeli proti místnímu pánovi.“

„Hm… možná bychom měli!“ prohlásil Magnus neohroženě. „Takhle ti lidé jen vymění jednoho tyrana za druhého!“

„Jak víš, že je jejich baron tyran?“

Magnus rozhořčeně pohodil hlavou. „Co na tom záleží? Je baron a vláda baronů je špatná z principu. Copak jsi mne neučil - a taky Fess ve škole - že lidé by si měli sami vybírat své vládce i své zákony?“

„Sebeurčení. Ty jsi ho to učil, Fessi?“

„Ano, Rode. Podle tvých instrukcí.“

„Základní encyklopedie z Maximy.“ Rod se nevesele zasmál. „Není to ironie? Celá planeta aristokratů, všichni zapřísáhlí liberálové a všichni věří, že by si lidé měli vládnout sami. Možná proto, že tam není žádný 'lid'.“

„Ano - říkal jsi mi, že ve tvém rodném světě byli jen samí aristokraté.“

„Nu, oni si tak říkali. Po pěti stech let na to nejspíš i měli právo - ale kde není komu vládnout, tyhle věci poněkud ztrácejí význam.“

„Alespoň byli vznešení a ušlechtilí.“

„S tím musím souhlasit,“ přikývl Rod vážně. „A jestli ne oni, tak přinejmenším jejich předkové. Samozřejmě, ti si vybrali vlastní formu vlády a tou byla - alespoň formálně - demokracie.“

„Páni, kteří vládli zase jen pánům?“ Magnus se nevesele usmál. „Ale pokud si mohli vybrat formu vlády oni, proč ne tihle vesničané?“

„Právo na to mají. Ovšem vynutit si ho, to už je něco jiného. A nezapomínej - jejich právo na sebeurčení je limitováno hranicemi s jejich sousedy. Pokud by si vedlejší vesnice vybrala jinou formu vlády a navzájem by si odporovaly, nesmí nikdo z nich zapomínat na práva ostatních.“

„Oni by se spolu dohodli.“ Magnus se zamračil. „A co se povede v jedné vesnici, může se povést i v tuctu dalších.“

Rod přikývl. „Nebo ve stovce, nebo v tisíci - nebo na celém ostrově Gramarye.“

„Proč neřekneš 'v celé Terránské sféře'?“

„Protože s ostatními planetami ještě nemají kontakt - a o tom, který máme, zatím nevědí.“

„Kdy konečně přijde čas, aby se to dozvěděli?“

„Pokud půjde všechno tak, jak plánuju, tak poté, až budou mít funkční demokracii s nějakou tou stovkou let zkušeností. Pak budou připraveni stát se částí větší demokracie Terránské sféry.“

„Decentralizovaného demokratického tribunálu.“ Magnus se zamračil. „Tvoje životní práce - připravit je na místo v něm. Protože mí krajané mohou způsobit ve zbytku světa skutečný poprask, že?“

„To jistě,“ odpověděl Rod měkce. „Jediná civilizace esperů v celé známé galaxii? To se můžeš vsadit, že by způsobili poprask.“

„A kdo jsi ty, abys nám přikazoval neujmout se vlády, když můžeme?“

Rod se obrátil, aby se podíval svému synovi do očí. Jak se to Magnusovi podařilo otočit, že se zase ocitl proti svému otci? „Jsem někdo, kdo si ještě pamatuje pojem základní lidská práva. Nebo si snad myslíš, že právo Gramarye vládnout může smazat právo zbytku lidstva na sebeurčení?“

„Ne.“ Magnus se zakabonil a tentokrát to byl on, kdo přemítal, jak se jeho otci podařilo obrátit jeho vlastní argumenty proti němu. „Ale tím, že se snažíš pěstovat demokracii mezi námi, prosazuješ svou vůli. Lid Gramarye by se měl sám svobodně rozhodnout, jakou formu vlády si zvolí.“

„To je pravda. A skutečně si myslíš, že ti lidi tam by si vybrali něco jiného než fungující demokracii?“

Magnus se na chvíli zamyslel, v duchu se probíral možnostmi. „Možné to je,“ řekl pak pomalu. „V dějepisných knihách, které mi dal Fess, se píše o případech, kdy si lidé vybrali jinou formu.“

„Biblický Izrael, který přešel od soudců k monarchii.“ Rod přikývl. „Většina ostatních případů jsou však jen zástěrky pro mocenský převrat - jako když římský proletariát nabízel korunu Juliu Caesarovi.“

„Ale nemůžeš popřít, že možné to je!“

Rod pokrčil rameny. „Možné je všechno. To ale neznamená, že je to dobré. Nemůžeš se mi divit, že mám nedůvěru ke všem formám vlády, které nezaručují základní lidská práva.“

„Tohle bych mohl podepsat,“ odpověděl Magnus pomalu.

„Pak budeš muset podporovat nějaký druh demokracie, synu – i když výsledky mohou být jiné než ty, o kterých jsi četl. Podpora práv jednotlivců vždycky vede k nějakému druhu samosprávné vlády.“

„Dokázal bych vymyslet i jiné formy.“

„Ano, ale nebyla by to ve skutečnosti zase jen demokracie ukrytá pod jiným jménem? A pokud ne, prosazovala by skutečně lidská práva, nebo by to jenom předstírala? A konečně, musíš také myslet na to, jak by se stavěla k právům sousedů. Můžeš mít lokální tyranii, která je ve skutečnosti součástí velké demokracie, jejíž práva zajišťuje nějaká větší vláda.“

Magnus nad tím chvíli mlčky uvažoval. „Chceš říct, že žádná vláda, žádná společnost nemůže existovat v izolaci?“

„No, možné by to bylo,“ připustil Rod, „i když interstelární cesty a hypersvětelná komunikace způsobily, že i ty nejodlehlejší planety jsou ovlivňovány ostatními, přestože to není vždycky patrné. A jestli k tomu může vůbec někde dojít, synu, tak přímo tady v lese Gellornu.“

Magnus překvapeně vzhlédl. „Jak to myslíš? Dokonce i ta malá vesnice má svého pána!“

„Ano, ale ta se nachází na okraji lesa. Jak budeme postupovat hlouběji, myslím, že budeme nacházet osady založené uprchlými psanci a zločinci - nebo lidmi, kteří se prostě ztratili. I mezi nimi bude docházet k určitým kontaktům, ale ne často - je to opravdu velký a hustý les, se spoustou divé zvěře…“

„Někteří její zástupci mohou být skutečně zvláštní,“ zabručel Magnus. „Díky čarodějnickému mechu a projektivním telepatům, kteří to o sobě nevědí.“

„Nebo nevědí, co působí. Ale neplatí to o nás všech? Tak či tak,“ vrátil se Rod k původní myšlence, „pokud může někde na Gramarye existovat izolovaná společnost nezávislá na vládě zvenčí, pak to bude tady. Chceš si udělat malou zajížďku a poohlédnout se po nich?“

„Celá tahle výprava je zajížďka,“ opáčil Magnus, „a jediná forma vlády, kterou si lidé vybrali, a přitom není demokracie, mé argumentaci postačí.“

„Takže se z mé dovolené od válečnických povinností a každodenní rutiny stává výprava. Proč ne? Ale teď jsem unavený a jsme už dost daleko od vesnice, takže nemyslím, že by nás tady hledali. Rozbijeme tu tábor, synu. Docela rád bych si schrupl.“

Prospali celý den a noc a probudili se opět za úsvitu, plně odpočatí. Zrušili tábor, uhasili a zahrabali ohniště a potom vyrazili.

O několik hodin později uslyšeli vyzvánění zvonu.

Rod se zamračil. „Na tak klidné a jasné ráno zní nějak skřípavě.“

„Na mši už je dost pozdě,“ poznamenal Magnus. „Ale nám do toho přece nic není, že.“

„Přesně tak. Zajedeme se tam podívat?“

„Jistě.“ Magnus se usmál. „Proč jinak bychom tady byli?“

Vydali se cestou vedoucí mezi stromy, protože se zdálo, že vede správným směrem. A opravdu, zvuk zvonu stále sílil - pak les najednou končil a oni se dostali na velkou mýtinu o rozloze snad čtvereční míle a tak plochou, že viděli stromy na jejím druhém konci. Na mýtině byly roztroušené statky, oddělené od sebe živými ploty. Lidé tu zjevně vyrvali lesu kus půdy, z níž čerpali obživu.

Na východním konci mýtiny se zvedal kopec, kolem jehož úpatí se tísnila vesnička, domky z proutěných košin vymazaných hlínou. Na vrcholku stál kamenný kostel - hrubá, hranatá stavba s primitivní vížkou - a tráva kolem byla tečkovaná náhrobky.

Ale procesí, které se vinulo vesnicí, nemířilo ke hřbitovu - kráčelo vstříc Rodovi a Magnusovi a k čerstvě vykopanému hrobu asi sto kroků vlevo od nich. Nezdálo se, že by je truchlící viděli - protože to byli skutečně truchlící vesničané v tmavých šatech, z nichž šest prvních neslo na ramenou rakev. Za nimi kráčel muž v černém a s biskupskou mitrou na hlavě - velkém baňatém a na konci zašpičatělém klobouku - a nesl berlu, ozdobenou pastýřskou hůl. Na sobě však neměl kněžskou komži nebo sutanu - jen dlouhý háv, který vypadal nejspíš jako domácí šaty nějakého šlechtice. Rozhodně na něm chyběl velký kříž, který by měl zdobit kněžské roucho.

Magnus se zakabonil. „Co to znamená? Na Gramarye je přece jen jeden opat původního řádu a nový opat runnymedské kapituly.“

„Zjevně ani jeden z nich neslyšel o svém konkurentovi tady,“ poznamenal Rod. „Samozřejmě, nemůžeš být biskupem, pokud pod sebou nemáš jednoho nebo dva kněze - ale zdá se, že tenhle se o to postaral.“

Za biskupem kráčeli tři nižší klerikové v černých hávech, přes které měli oblečeny krátké bílé haleny - podle všeho se jednalo o jakousi vzdálenou ozvěnu katolických ministrantů. Jednomu mohlo být tak patnáct nebo šestnáct a tvářil se velice vážně; druzí dva byli mladší, možná osm a devět let, a vypadali spíše vystrašeně. Za nimi kráčel kněz, velice mladý muž v černé komži. Následovaly jej dvě ženy v černých hábitech a bílých gimpách, vlasy ukryté pod bílými čepci. Kdyby neměly řádová roucha, považoval by je Rod za

vesničanky - ale jejich přítomnost za knězem v něm vzbudila údiv a zvědavost.

Pak šli nosiči s rakví; těsně za ní kráčel malý, podsaditý vesničan, hrubé rysy obličeje zkormoucené smutkem. Vlasy měl šedivé a jeho halena a kalhoty měly barvu starého dřeva. Potom šlo několik tuctů lidí, staří i mladí, rodiče s dětmi - a všichni kromě nejmenších dětí v náručí matek prozpěvovali truchlivou melodii.

Došli ke hrobu; biskup se obrátil a pokynul nosičům, aby položili rakev do provazových závěsů, pomocí nichž ji pak spustili dolů. Další pokyn a procesí naráz zmlklo.

„Leží tu v hříchu!“ zahřímal biskup. „V jediném hříchu, který se nedá napravit, protože když mladý člověk zemře vlastní rukou, odsoudí se sám k věčnému ohni pekelnému! Když duše opustí tělo, je už pozdě kát se - mrtvý se nemůže vyzpovídat! Můžeme jen doufat a modlit se za to, že než jej vědomí zcela opustilo, pochopil, co udělal, a litoval toho - protože Bůh může odpustit i v okamžiku smrti!“

„Bůh je milostivý,“ zamumlal kněz a ženy - byly to jeptišky? - se k němu přidaly.

„Ale chceme-li, aby se před námi dveře otevřely, musíme na ně zaklepat!“ hřímal dál biskup. „Musíme se zpovídat, aby nám mohlo být odpuštěno! A Ranulf se nevyzpovídal!“

„Podle mě tohle rodině nebožtíka příliš nepomůže,“ zabručel Rod.

„Musí přece říct, co je pravda,“ odvětil Magnus.

„Nikdo se ho na to neptal.“

„Musí varovat ostatní ze svého stáda před cestou do pekla.“

„Teď ale na to není ani vhodný čas, ani vhodné místo. Co myslíš, dělá to pro jejich dobro, nebo aby posílil svou vlastní moc?“

Magnus se na něj podíval a zamračil se. „Jak může tohle posílit jeho moc?“

„Budou dělat, co jim řekne,“ opáčil Rod stručně. „Protože mají za to, že by jinak skončili v pekle.“

„Sebevrazi umírají osaměle,“ deklamoval biskup. „Bez kněze, který by jim poskytl útěchu! Modleme se k Bohu, aby seslal svou milost na jeho duši - ale jelikož nemůžeme vědět, zda to udělá, musíme věřit, že zemřel ve smrtelném hříchu, a proto jej musíme

pohřbít v neposvěcené půdě. Tady bude ležet, sám, s pustinou, kterou měl v duši.“

„Tak se stane,“ zamumlal dav.

„Ano, tak se stane!“ zvolal biskup. „Ale jeho otce, který jej vychoval v nespokojenosti, neposlušnosti, neuctivosti a bezbožnosti, toho špatného rodiče, který ho povzbuzoval v jeho nekonečných, drzých a rouhavých pochybách, toho musí stihnout příkladný, krutý trest!“

Podsaditý šedivý muž pozvedl oči k biskupovi, oči jako z kamene v nehybném obličeji.

„Na kolena, odpadlíku!“ zahřímal biskup a obličej mu zrudl zlostí. „Modli se k Bohu za odpuštění za to, že jsi nechal sejít ze správné cesty duši, kterou svěřil do tvé péče!“

„To má být útěcha truchlícímu otci?“ zamumlal Rod roztrpčeně.

Ale otec pomalu zavrtěl hlavou. „Já nejsem ten, kdo ho nechal sejít ze správné cesty - to ti, kdo kážou pokoru a sami se vyznačují zpupností.“

„Hříšníku! Rouhači!“ zařval biskup. „Jak se opovažuješ takto mluvit o těch, kdo zasvětili svůj život službě jiným? Já už zkrotím ďábla, jenž se ti vkradl do duše! Však se naučíš pokoře, o které tady mluvíš!“ Pak se obrátil k ostatním farníkům. „Od této chvíle nikdo z naší vesnice Wealdbinde nepromluví s tímto mužem jménem Roble, jinak se sám proviní těžkým hříchem! Odvraťte se od něj všichni, zapudíte ho ze svého středu, ať už neotravuje duše pravých věřících jedem svého kacířství!“

Lidé se začali s mumláním od Ranulfova otce odtahovat.

„Nechť kráčí v tichu, dokud nepozná špatnost svého jednání,“ křičel biskup. „Pokud se s vámi pokusí promluvit, zacpěte si uši! Požádá-li vás o pomoc, odvraťte oči! Ve své pýše se sám zřekl Boha…“

„Ne Boha!“ zvolal otec. „Lžeš, ničemo, sám to dobře víš!“

„Umlčte ho!“ zavyl biskup a vesničan poblíž přidržel ubožákovi ruce, zatímco jiný mu přitiskl dlaň na ústa.

„Víckrát už nepromluvíš!“ zařval biskup a ukázal prstem na Robla. „Protože každé tvé slovo šíří jed klamu a lži! Táhni, bezvěrče, do své samoty!“ Obrátil se k farníkům. „Drazí milovaní, vraťme se ke

svému každodennímu životu a ať nikdo neskončí tak, jako skončil hříšník Ranulf. Nechť se náš soucit a pochopení projeví tím, že budeme kárat a napomínat své bratry slabší ve víře! Nyní se vraťte do svých domovů a na naše pole, a obrňte své duše proti pokušení ďábla!“ S tím se otočil na patě a vyrazil zpátky k vesnici. Ministranti, kněz a jeptišky spěchali za ním; farníci se váhavě seřadili a následovali je. U hromady čerstvé zeminy, jež zakrývala to, co zbylo z Ranulfa, zůstal jen jeho otec. Brzy na to v dálce zanikly i zvuky zpěvu.

Magnus se chystal promluvit, ale Rod ho umlčel dotekem ruky. Šedivý muž tam stál sám a společnost mu dělalo jen kvílení větru. Vtom začal hovořit, nejprve tiše a pak hlasitěji.

„Tady ležíš sám, můj synu, s pustinou, kterou jsi měl v duši - jen proto, aby ses dostal pryč od nich, od jejich neustálého slídění a vyptávání, od jejich obviňování a trýznění. Ale teď už to máš za sebou a více už tě mučit nebudou. Skončili s tebou a pošpinili i tvou památku, udělali z tebe výstražný příklad pro své děti - ale nenapadlo je, že bys mohl být výstražný příklad také pro ně. Ne - zapomenou na tebe a ty budeš mít pokoj od jejich věčného pronásledování a trýznění.“

Na okamžik se v jeho obličeji objevil výraz hněvu. „Kéž by jeho milost, místní biskup, skončil na šibenici! Protože pokud to, co káže, je dobro, dávám tisíckrát přednost zlu! Mučit mladé vizemi ohně pekelného, jen aby je přinutil dělat to, co sám chce, křičet na ně a říkat jim, že se zrodili v hříchu a musí se zbavit všeho, co je na světě těší, a pak jim kázat o ctnosti milosrdenství! Říkat jim, že je víra dar, a pak je odsuzovat za to, že ji už nemají! Tvrdit, že nic není dobré kromě toho, co za dobré označí on! Ano, neměl jsem dopustit, aby ti tohle udělal! Měl jsem se vzepřít tvé matce a uprchnout s tebou do lesů. Měl jsem tě vzít od jeptišek, které se z tebe snažily vytlouct všechnu sebeúctu, které se snažily zašlapat tvou duši do bláta, přesvědčit tě, že jsi zlý jen proto, že jsi muž. Ano, když na tebe kněz hřímal, že si máš zvolit manželku a mít s ní děti, přestože jsi žádnou z dívek nemiloval, měl jsem tě vzít a uprchnout s tebou, dát přednost divé zvěři v lesích před tou, která se nazývá lidmi - protože ani vlci nejsou tak strašní jako šakali v černých hábitech, kteří pasou po našich duších!“ Na

tvářích se mu zaleskly slzy. „Už ti nebudou ubližovat, chlapče, ačkoli Bůh ví, jak moc mi budeš chybět. Alespoň že tvé utrpení je u konce. Proč jen jsem se ženil! Byl jsem ti špatným otcem!“

To už bylo příliš; Rod bolestně zamrkal, vzal Magnuse za ruku a oba se potichu vzdálili. „Vyslechli jsme něco velice osobního. Dopřejme tomu ubožákovi, aby byl se svým žalem sám.“

Magnus se na něj podíval zvláštním způsobem, pak se ale odvrátil, nasedl na koně a rozjel se po Rodově boku - avšak ze zamyšleného výrazu v jeho obličeji a z jeho nezvyklé zamlklosti Rod pochopil, že mentálně stále naslouchá tomu, co zarmoucený otec říká. Už už chtěl svého syna napomenout, když si vzpomněl, že Magnus je teď dospělý muž a má svůj vlastní smysl pro zodpovědnost. Buďto nebyl dost vyvinutý a v tom případě bylo pozdě, aby s tím Rod něco dělal, nebo s ním bylo všechno v pořádku a Magnus si všiml něčeho, co Rodovi uniklo.

Například, že chtěl, aby všichni věděli, co cítil, že kněží provedli jeho synovi?

Proč to tedy nevykřičel nahlas na pohřbu?

Protože se bál.

Bál se? Kněží a jeptišek? Nebo lidí oddaných dobru a milosrdenství?

To se nezdálo být příliš pravděpodobné, ale Rod si vzpomněl na španělskou inkvizici, křížovou výpravu proti Albigenským a hranice ve Smithfieldu a zdržel se vynášení soudů. Navíc na něj všechny ty duchovní osoby působily poněkud improvizovaným dojmem; jak mohl vědět, že se jejich přesvědčení shoduje s jeho? Když o tom uvažoval, nevzpomínal si, že by biskup byť jen jednou zmínil jméno Ježíše Krista.

Jistě, pokud šlo o věřící, neotřesitelné ve své víře, jejich názor na Robla byl jednoznačný.

Ale názor někoho zvenčí?

Rod se podíval na svého syna a rozhodl se ho nerušit.

Kapitola 5

Rod s povzdechem zastavil. „Vypadá to, že se neshodneme ani na tomhle, synu," řekl a konečně tak přerušil ticho.

„Ale oni *mají* právo vládnout si podle svého přání!" prohlásil Magnus. „A pokud touží mít tyrana, jako je ten kněz, který na ně křičí a trýzní je, pokud si přejí, aby jim vnucoval svou vůli, kdo jim to může zakázat?"

„Lidé se zdravým rozumem."

Magnus chtěl něco říct, ale pak se zarazil - avšak Rod zachytil myšlenku v jeho hlavě a začervenal se. „Jsem skvělý společník na cesty, co? Pokud ti to nevadí, synku, myslím, že raději pojedeme každý zvlášť. Koneckonců, opravdu nepotřebuješ, abych ti dělal chůvu."

„Nemyslel jsem to tak…" začal Magnus, ale pak se zarazil - uviděl, že jeho otec odbočil z cesty do lesa. V prvním okamžiku se v něm vzedmula vlna rozhořčení, ale pak se usmál - alespoň v jednom měl jeho otec pravdu: skutečně nepotřeboval rodičovský dohled.

S touto myšlenkou se rozjel dál - i když se stále cítil trochu provinile, že svého otce urazil.

„Nemusíš cítit lítost nad tím, co jsi udělal, mladý čarodějníku."

Magnus překvapeně vzhlédl. Vedle cesty stál hadrník s jutovým rancem na zádech. Magnus se na něj podíval přivřenýma očima. „Co tady děláš? Zmiz!"

„Ale já ti chci něco, co pro tebe má velkou cenu." Hadrník shodil ranec na zem, chvíli se v něm přehraboval a pak vytáhl zlatý řetěz s jakýmsi přívěskem na konci. „Nezranitelnost pro tvé srdce! Žádná ženština už se ho nikdy nezmocní a nebude ho moci mučit!"

Magnus se pokusil rozeznat tvar přívěsku, ale leskl se a třpytil v paprscích slunce tak, že vypadal jako ve zlaté mlze. „Čím za to zaplatím?" otázal se Magnus. „Svou duší?"

„Ach ne! Nemusíš platit. Jsem tady jen proto, abych pomáhal potřebným - nebo těm, kdo brzy potřební budou."

„Nevěřím nikomu, kdo tvrdí, že nabízí mnoho a žádá málo."

„Ale měl bys," opáčil hadrník, „protože čas od času jednáš stejně."

To Magnuse poněkud zviklalo; sám sebe se snažil přesvědčit, že jedná ze zdravé zvědavosti, ale byl si dobře vědom, že šalba přichází v mnoha převlecích. Ovšem chápal, že v tomto případě se jednalo pouze o návnadu na konci háčku, na který se měl chytit, a proto to ignoroval a jel dál.

Cesta se stáčela a hadrník se mu brzy ztratil z dohledu. Magnus byl v pokušení vrátit se a ujistit se, že muž zmizel, ale odolal.

Jel, zatímco se úsvit změnil v ráno a korunami stromů dopadaly na zem paprsky slunečního světla vytvářející zlatavé skvrny. Půda pod kopyty jeho koně se mírně svažovala a stromy kolem stále řídly. Pak Magnus přejel malý pahorek a přes porost na okraji lesa uviděl v ranní mlze před sebou vesnici. Sluneční paprsky prorazily mraky a ozářily shluk chatrčí. Magnus zastavil, okouzlen tím pohledem - a zjistil, že uprostřed vesnice bíle září věž kostela. Vtom si uvědomil, že je dnes neděle, a hryzlo ho svědomí.

Kostelní zvon začal vyzvánět.

Magnus si povzdechl a zatahal za opratě. „Pojď, můj dobrý oři. Musím se zastavit v kapli a poslechnout si slovo Boží."

Zamířil dolů do údolí a přitom se držel vyšlapané cestičky rozbahněné podzimními dešti, až dorazil spolu s posledními farníky ke kostelu. Ale nebyl to on, kdo uzavíral průvod - po jiné cestě sem přijížděla dáma na bílém jezdeckém koni v doprovodu čtyř zbrojnošů.

Magnus sesedl a přivázal opraťsvého koně ke stromu. Vykročil ke dveřím kostela, pak se však ohlédl, aby se ujistil, že se jeho kůň nerušeně popásá…

A zjistil, že si ho dáma se zájmem prohlíží.

Něco na způsobu, jak se na něj dívala, Magnuse znervóznilo. Otočil se, aby pokračoval do kostela a snažil se ji ignorovat…

„Stůj, kmáne!"

Magnus se prudce otočil, připraven čelit *výzvě* k boji - o to víc, když zjistil, že na něj promluvil jeden ze zbrojnošů. Copak nerozpoznal Magnusovo postavení na první pohled? I když měl své cestovní šaty pokryté prachem, byly to zjevně šaty šlechtice.

Ale zbrojnoš jen přidržel dveře kostela otevřené, zatímco se jeho druzi seřadili za dámou, která pomalou chůzí kráčela k nim. Když procházela kolem Magnuse, probodla ho pohledem. Magnus strnul překvapením, neschopen zareagovat na nečekanou situaci. Dáma si všimla jeho rozpaků a usmála se. „Jsi tak horlivý ve víře, že se nemůžeš dočkat, abys už byl uvnitř, mladý muži?“

„Mladý muži!“ vybuchl Magnus hněvivě. „Nejsi o nic starší než já, paní - a tví sluhové si koledují o pokárání! Raději bys je měla naučit, jak se mají chovat!“

„Cože!“ zvolal jeden ze zbrojnošů a napřáhl halapartnu.

Magnusova ruka se dotkla jílce meče. „Napomeň ho, paní, nebo to budu muset udělat sám.“

Ostatní tři zbrojnoši se okamžitě postavili do střehu.

Magnus stál nehnutě, ruku na jílci meče, pohled pevně upřený do jejích očí.

Zdálo se mu, jako by se její oči rozšířily, její rty se pootevřely…

Magnus cítil, jak jeho tělem proběhl elektrický proud a otřásl jím. Doufal jen, že nevypadá jako naprostý pitomec.

Pak se ústa dámy prohnula do lenivého úsměvu a její víčka klesla. Otočila se ke svému ozbrojenému doprovodu. „Proč tady ještě zevlujete? Doprovoďte mne dovnitř, abych si mohla poslechnout slova svatého muže. No tak, chci dovnitř!“

„Ale, má paní…“ Zbrojnoši byli zjevně překvapeni. „Tvoje bezpečnost… tvůj manžel…“

„O svého manžela se postarám sama.“ Její hlas se přiostřil. „A tento cizinec není lupič; copak jste slepí, že jste nepoznali, že je aristokrat?“

Zbrojnoši si Magnuse změřili pohledy, které jasně říkaly, za co ho považují. Mladíkova ruka pevně sevřela jílec meče, ale dáma odsekla: „Jděte!“ a všichni čtyři zbrojnoši se neochotně odkolébali do nitra kostela.

„To nedokážeš myslet na nic jiného než na ocel?“ otázala se dáma Magnuse hlubokým, smyslným hlasem. „Nechtěl bys raději zasunout svůj meč do pochvy, kde mu bude nejlépe?“

„Vždyť to dělám,“ zakoktal Magnus a zastrčil meč, který doposud držel napůl povytažený. Pak se dámě chladně uklonil. „Nahá ocel nemá v kostele co dělat. Když dovolíš, má paní, vstoupím dovnitř.“

„Tolik dychtíš vyslechnout kázání?“ Tentokrát zněl její hlas jasně posměšně. „Patříš snad k těm pobožným bojovníkům, kteří žijí jen pro církev a Bibli?“

To zabolelo, ale Magnus už pochopil, jakou hru to na něj hraje, a odpověděl ve stejném duchu. „Jistě, žiji pro Bibli a zákon. Přeji ti krásné ráno, má paní.“

„Pak tedy spěchej za svým Bohem.“ Její rty se usmívaly, ale tón jejího hlasu byl opovržlivý. „I když jsem si myslela, že bych tě mohla pozvat k sobě domů a vydráždit tvou chuť dobrým obědem.“

Magnus se zachvěl, avšak nebylo to nic, co by nedokázal ovládnout; věděl, že hříchem není myslet na rozkoš, ale poddávat se jí. „Dámě nepřísluší bavit se takto s jiným mužem než se svým manželem.“

„Můj manžel odjel do války,“ odpověděla pohotově. „Přesněji řečeno na shromáždění lordů, chystajících se prosadit svou věc proti Koruně, což je svým způsobem také válka - takže od něj budu ještě několik týdnů odloučená.“

„Co je to za rytíře?“ otázal se Magnus. „Jak se jmenuje tvůj manžel?“ Cítil, že se mu půda pod nohama začíná propadat, a měl za to, že se lépe ovládne, když bude vědět, o čí choť jde.

Dáma se zamračila, neboť okamžitě odhalila gambit, o který se ten mladík pokoušel. Nicméně etiketa a pýcha jí nedovolovala zapřít svoje jméno. „Je to sir Spenser Dole, v jehož nepřítomnosti se cítím tolik osamělá.“

„Pak jsi šťastná, že máš tolik statečných zbrojnošů, kteří ti dělají společnost.“ Bohužel, znalost mužova jména nedokázala zchladit Magnusovu rozbouřenou krev, ale přinejmenším teď chápal situaci - sir Spenser Dole byl rytíř velice pokročilého věku, padesátiletý muž ve světě, kde šedesátka byla úctyhodné stáří. Mladá žena se za něj bezpochyby provdala proti své vůli, na přání svého otce, jenž se tak postaral o svazek s jiným rytířem; možná dokonce na přání jejich lordů.

Magnus se znovu uklonil, pevně rozhodnut nezneužít její situace ani její zjevné vstřícnosti.

„Nač ta strohost, rytíři?“ Dotkla se jeho ruky a Magnusovým tělem znovu proběhl elektrický proud, takže se zastavil navzdory všem svým dobrým úmyslům. „Nemám v úmyslu svést tě z cesty cti, chci jen poskytnout jídlo a odpočinek statečnému bojovníkovi, kterým bezpochyby jsi. Je vidět, že jsi dlouho na cestě a jsi jak hladový, tak znavený.“ Přitočila se k němu tak, že mu nezbývalo než se jí zadívat do očí: byly velké a prosebné. „Skutečně mi chceš dát košem?“

Věděl, že přesně tohle by měl udělat - ale ta dáma byla velice půvabná, Magnusovo mladé srdce divoce bušilo a krev mu pulzovala ve spáncích… koneckonců, komu uškodí, když s ní poobědvá? „Mše,“ namítl velice slabě - pootevřenými dveřmi ven zaznával hlas kněze, jenž právě prováděl obřad omývání rukou.

„Povinnosti je třeba učiniti zadost,“ odpověděla dáma s úsměvem na rtech. „Ale mše je už v polovině a můžeš na ni jít jindy. Myslím, že uděláš Bibli zadost i tím, že zvolíš tento den jako den odpočinku - poutníci se musí často obejít bez kněze a nikdo ti nemůže vyčítat, že ses projednou neúčastnil mše.“

„Polovina mše je lepší než žádná mše…“

„To neplatí, pokud máš možnost účasnit se později mše celé.“

Což byla pravda: přijít do kostela po Vyznání víry znamenalo, že nedělní povinnost nebyla splněna.

„Tak už se nebraň,“ usmála se na něj a tentokrát se zdálo, že upřímně. „Pojeď se mnou do mého hradu, kde si odpočineš a občerstvíš se.“

Dveře kostela mu vyklouzly z nejistých prstů, odvrátil se od kaple a vydal se za pohupováním jejích boků. Trochu si popovídat přece nikomu neuškodí, říkal si přitom v duchu.

Hrad sira Spencera byl vysoký, ale ne velký - byla to spíše jen tvrz o půdorysu padesát krát padesát stop. Dáma nebyla ani tak ženou šlechtice, jako spíš vesnického rytíře. I tak, pomyslel si Magnus, Dole byl čestný muž a nezasluhoval si, aby byla jeho čest nějak pošpiněna.

Dáma jej do svého obydlí neuvedla po padacím mostě, jak by se nejspíš slušelo, ale po dřevěné lávce, která končila u malých dvířek

vedle hlavní brány. Magnus dobře věděl, že už tohle byl důvod, aby se na místě otočil a odešel a že by to měl udělat, ale její vnady už ho omámily natolik, že to nedokázal. Koneckonců, před manželovými sluhy jej snad do postele nezatáhne.

Ale když vešli dovnitř, nezahlédl žádné zahradníky ani zbrojnoše. Pomyslel si, že jsou nejspíše všichni na mši, a zatímco následoval dámu dovnitř, ujišťoval se, že opravdu odejde, pokud nebudou sluhové ani tam.

Jenže to neudělal - přesvědčil se, že jsou ve tvrzi sami, a přesto se s dámou nerozloučil - protože sotva se za nimi zavřely dveře, vrhla se mu kolem krku, přitiskla se na něj svými vnady a přisála se na jeho ústa s takovou prudkostí, že se vůbec nezmohl na odpor. A co víc, jeho tělo začalo samo reagovat. Zatímco ho dáma líbala, objal ji oběma rukama kolem pasu a přitáhl si její boky k sobě.

Pak si uvědomil, co dělá, vzpomněl si, že je to žena jiného muže, a zděšeně se od ní odtrhl.

Dáma se vítězoslavně zasmála. „Tak! Nejsi tak ctnostný, jak se zdá, viď?“

To ovšem byla chyba; Magnus okamžitě zostražitěl. Pustil ji a o krok ustoupil. „Ano, máš pravdu. Raději jsem měl jít na mši a nevystavovat se pokušení. Děkuji ti za tvou pohostinnost, paní, ale…“

Už už vykročil zpátky ke dveřím, když za sebou uslyšel její výsměšný hlas: „Ach, ty svatoušku! Tolik se bojíš pekla, že si kvůli němu odpíráš nebeské slasti?“

Měla o sobě trochu přehnané mínění, pomyslel si Magnus, když se obracel - ale jakmile se podíval do jejího rozesmátého obličeje a pohled mu sklouzl na její plná ňadra, znejistěl. Přesto se snažil zachovat si chladný odstup ze všech sil. „Máš manžela, paní, a já závazky vůči svému stavu.“ Tentokrát se mu podařilo otočit se k ní zády úplně.

Ale její hlas ho znovu zadržel - tentokrát svou pokorou a studem. „Káráš mě právem. Ale neboj se - už se budu chovat jako řádná matrona. Musíš mi však dovolit, abych se polepšila. Pojď dovnitř, ochutnej naše víno a odpočiň si.“

Magnus zaváhal, ruku na klice.

„Považuješ mě snad za ztělesněné zlo?“ pokračovala dáma plačtivě. „Prosím, vrať se a přijmi mé pokání.“

Magnus se pomalu otočil. „Dobrá, paní. Rád ochutnám tvé víno, protože jsem skutečně unavený a žíznivý.“

Dáma se na něj vděčně usmála, obrátila se a vedla ho do nitra tvrze. Magnus ji mlčky následoval. Byl rád, že situace už nebyla vyhrocená, ale stále nepolevoval v ostražitosti.

Ta ještě zesílila, když ho vedla nahoru po spirálovém schodišti, ale ne příliš - koneckonců, hlavní síň byla určena pro veřejné záležitosti a nebylo nic překvapivého na tom, že jediného hosta uvede do jiné komnaty.

Došli na chodbu a dáma ho vedla ke dveřím na jejím konci - už se při chůzi tak otevřeně nepohupovala, ale její boky stále táhly Magnusovy oči jako magnet. Vešli do menší místnosti, zalité slunečním světlem ze tří oken ve vnější zdi. Magnus překvapeně zastavil - i na tak malém hradě by předpokládal, že budou komnaty větší - ale přinejmenším byla tahle vkusně zařízená: na podlaze byl měkký koberec, na zdi tapiserie, u stěny lavice, několik židlí ve tvaru slunečních hodin a malý stolek.

Dáma vzala ze stříbrného podnosu na stolíku karafu a nalila víno do dvou číší. „Posaď se, pane, a pověz mi, odkud jsi přišel a kam máš namířeno?“

Magnusovi připadalo neobvyklé, že se ho pořád ještě nezeptala na jméno, ale možná to tak bylo za daných okolností lepší. „Putuji jen tak pro pobavení, má paní. Obdivuji krásy Gramarye.“

„Chceš napravovat křivdy a pomáhat dámám v nesnázích?“

„S tím prvním jsem se už setkal, ale s tím druhým dosud ne,“ odpověděl Magnus. „Ale mám-li být upřímný, vlastně ani nevím, co hledám.“

„Neochutnáš moje víno?“ otázala se.

Magnus přitiskl okraj číše ke svým rtům, pak se podíval na dámu a přikývl. „Je sladké, má paní, a má plnou chuť. Děkuji ti za něj.“

„Kdyby bylo po mém, měl bys příležitost děkovat mi i za jiné věci,“ odpověděla lítostivě. „Proč jsi potom vůbec vyrážel na cesty?“

Magnus se zhluboka napil vína, aby měl čas promyslet si odpověď. Koneckonců, nemohl prát takhle na veřejnosti rodinné

špinavé prádlo. „Toužil jsem po tom vidět víc, než jsem viděl dosud, dalo by se říct - a také jsem se chtěl dostat z dosahu rodičů, mít trochu prostoru sám pro sebe.“ Což bylo všechno pravda - ale Magnus už putoval po ostrově Gramarye v průběhu svého dospívání několikrát a viděl všechny možné jeho krásy; prostor, po kterém toužil ve skutečnosti, byl větší než jeho rodná planeta.

„I já jsem měla takové touhy,“ povzdechla si dáma, „ale muž může cestovat, zatímco žena musí zůstat doma.“

Magnus vzhlédl a najednou zjistil, že ji upřímně lituje. „Jestliže opravdu toužíš vidět svět jako já, musí pro tebe být těžké sedět doma.“

„Je to těžké, ale nestěžuji si,“ povzdechla si dáma. „Dobře vím, že krásy cestování rychle zblednou, a pak bych zase toužila po domu svého manžela. Avšak můžu snít.“

Magnus se chápavě usmál. „Ano, sny, ty nám zbývají vždycky. Ty nám nemůže nikdo upřít, že?“

„Sny ne.“ Elegantním pohybem vstala od stolu, vzala karafu a dolila mu číši. „Ale jenom snít - to ještě není žádná svoboda.“

„To je pravda,“ přikývl Magnus. „Já jsem o svobodě snil a nyní ji hledám - a už začínám mít pocit, že ji stejně nenajdu.“ Napil se vína.

„Pročpak?“ podivila se dáma. „Cestuješ; jak bys tedy mohl nebýt svobodný?“

„Protože jsem stále takový, jakého mne vychovali,“ vysvětlil jí Magnus. „Dívám se na vesničany a myslím si, že za svůj život uvidí stěží více než stovku čtverečních mil, a přesto žijí plným životem a dělají si, co chtějí, což já nikdy nebudu moci. Narodil jsem se jako šlechtic, jako gentleman a to se sebou nese jisté závazky - stále musím myslet na dobro těch, kteří jsou pod mou péčí.“

Dáma se předklonila, podívala se mu do očí a zeptala se tlumeným hlasem: „Tak tobě leží na srdci dobro jiných?“

„Ano,“ Magnus se trochu omámeně usmál. „I když je většinou ani neznám osobně, vím, že si všichni lidé Gramarye zaslouží mou pozornost stejně jako král a královna - a pokud jsou smutní, je mou povinností je rozveselit.“

„Ale já jsem smutná.“ Dáma se naklonila ještě blíž a oči se jí rozšířily tak, že připomínaly dvě hluboké tůně. Magnus si najednou

uvědomil, že má dekolt střižený hlouběji, než se zdálo, že se její rty chvějí žalem…

Ty rty, které ho přitahovaly jako magnet. O minutu později už na světě neexistovalo nic jiného než její rty a vzrušení, které v něm budily, krev, jež mu bušila ve spáncích, touha, která se nedala ovládnout…

Potřásl hlavou, vyděšený z vlastního chování. „Ach, paní," vydechl zmateně, „málem bych zneužil tvé pohostinnosti." Položil číši na stůl a pokusil se vstát. „Prosím za odpuštění. Musím jít, jinak se dopustím urážky…"

„Urazíš mne, jestli teď odejdeš!" namítla dáma a dušeně zavzlykala.

Magnus se poplašeně otočil a uviděl, že její oči jsou plné slz. Tvářila se tak zoufale a žalostně, až se mu srdce sevřelo. Objal ji, aby ji uchlácholil, ale ona se mu sama vrhla do náručí: její rty se opět přisály k jeho ústům, její tělo se tisklo na jeho, obliny proti hranám, horké a žádoucí. Zatímco tiše sténala, Magnusovy ruce samy začaly hladit její záda, pak boky, zmocnily se jejích ňader…

Magnus se odtrhl a podíval se na ni: viděl napůl přivřené oči a nahá ramena, jak jí z nich šaty sklouzly, pak zahlédl křivku jejích ňader…

Popadla ho za ruku, přitiskla si ji k prsům a znovu ho začala líbat. Tentokrát byl její polibek delší, naléhavější; tiše při něm kňourala, skoro vzlykala, zatímco Magnus hladil a zkoumal její tělo…

Vtom se ozvala rána a vzápětí zuřivý křik.

Odskočili od sebe a Magnus se automaticky vrhl mezi dámu a dveře, aby ji chránil, ale do tváře ho udeřila kovová rukavice a současně se mu mezi žebra zabořil hrot halapartny. V příštím okamžiku hleděl do rozšklebeného obličeje jednoho ze zbrojnošů, se kterými se utkal před kostelem, zatímco starý ohyzdný muž popadl dámu, jako by to byl neposlušný pes, a řval na ni: „Zrádkyně! Poběhlice! Odešel jsem sotva před třemi hodinami a už sis našla jiného hlupáka, který by ti zahříval postel! Tentokrát jsi ale poskvrnila mou čest naposledy, víckrát už ti k tomu příležitost nedám!" Vytrhl z pochvy meč a dáma se s výkřikem skácela na zem.

Magnus se konečně vzpamatoval, vymrštil se do vzduchu, odkopl zbrojnošovu halapartnu stranou, pak muže odstrčil, a zatímco padal, vyrval mu zbraň z ruky. Rychle se otočil proti siru Spenserovi…

Právě včas, aby viděl, jak dáma s výkřikem narazila do zdi. Její manžel se k ní hrozivě blížil, obličej rudý hněvem…

…a něco udeřilo Magnuse do temene; mladík zavrávoral a před očima se mu roztančily hvězdičky. Uviděl zbrojnoše s obuškem a další dva, kteří se blížili po schodech.

Magnus reflexivně uskočil stranou, přitom popadl muže za zápěstí a strhl ho proti kamenné zdi. Otočil se, aby nastavil ukořistěnou halapartnu do dráhy dalšímu kopí, pak odrazil útok jiného zbrojnoše a oplatil mu ho úderem ratiště do hlavy. Ale tentokrát se jeho protivníkovi podařilo ránu vykrýt - a Magnus ho vší silou kopl do holeně. Zbrojnoš zaječel a skácel se, zatímco Magnus se otočil…

Aby zjistil, že stojí tváří v tvář siru Spencerovi, ocel v ruce a oči podlité krví. Starý pán se zalykal vztekem a hrozivě postupoval vpřed.

V tu chvíli mnoho nechybělo, aby se Magnus nedal na útěk; pohled na starého rytíře by otřásl i otrlejším bojovníkem - ale včas se vzpamatoval, tasil vlastní meč, vykryl útok, paríroval, zaútočil v odvetě a pokračoval v divokém tempu.

Výsledek byl snadno předvídatelný - padesátník nemůže dlouho čelit dvacetiletému a rytířova zkušenost byla víc než dostatečně vyvážena Magnusovým výcvikem, zatímco jeho reflexy byly rychlejší a jeho síla vydržela déle. Přestože měl za sebou sir Spencer třicet let bojových zkušeností, Magnus, který začal už v dětství, jich měl teď skoro patnáct. Uražená čest tu stála proti vzbouřeným hormonům - ale hněv ochladl, Magnus začal znovu uvažovat a spokojil se s odrážením ran a výpady, které měly stařík spíš zaměstnat než ohrozit. Sir Spencer stále více lapal po dechu, jeho pohyby se zpomalily a o několik minut později mu Magnus vyrazil meč z ruky a přitiskl ho ke zdi. „Poslouchej, sire Spensere," zasyčel mezi sevřenými zuby, „ať je to, jak chce, za svůj dnešní čin se budeš zodpovídat svým pánům a já proti tobě budu svědčit."

„A já budu svědčit proti *tobě*," prohlásil zbrojnoš za jeho zády. „Tato dáma byla zneuctěna a sir Spencer bránil její čest. Co říkáš, Nigele?"

„Přesně tak,“ přikývl druhý zbrojnoš a třetí souhlasně zabručel.

Dáma vykřikla a Magnus couvl, aby jí pomohl na nohy; ani na okamžik však při tom nespustil oči ze svých čtyř protivníků. Jeden ze zbrojnošů se pokusil sehnout pro halapartnu na zemi, ale Magnus mu přistrčil před obličej špičku svého meče a muž se zase narovnal.

„Žádný soud,“ zasténala dáma. „Jakou váhu má slovo kmána proti šlechticovu? Sire Spencere, ať se ti to líbí, nebo ne, za tohle staneš před shromážděním lordů.“

„Tak tedy stanu a vím, že se nenajde jediný z nich, který by mi nedal za pravdu, až uslyší, co se tady přihodilo,“ zavrčel starý rytíř. „Když jsem ji při podobných hrátkách přistihl poprvé, myslel jsem, že ji ušetřím veřejné pohany a nebudu ji muset poslat zpátky k jejímu otci - ale moje velkorysost vyšla naprázdno. Pokud chceš potupit ji i jejího otce před jim rovnými, budiž! Lordi tohoto vévodství se sejdou ve Sterling Meadow ode dneška za dva dny a já tam budu; byl jsem už na cestě, když mne můj věrný zbrojnoš přijel varovat, že cizí pes čenichá za mou čubkou.“

Magnus se ovládl a sám si spočítal, jaké asi byly zbrojnošovy pohnutky - věrnost mezi nimi patřila k posledním. Dáma jen vzlykala a plakala, celé tělo se jí chvělo.

„Ach,“ svěsil Magnus hlavu. „Tak takhle to tedy je, co? Možná, že se to nakonec před soud přece jen nedostane.“

„Neponižuj mne před všemi!“ zvolala dáma skrze slzy.

„Já tě neponížím, i když k tomu mám ten nejlepší důvod,“ odpověděl sir Spencer s kamenným obličejem. „A co ty, mladíku: byl bys tak krutý?“

„Ne,“ odpověděl Magnus pomalu. Narovnal se a zasunul meč do pochvy, ale stále ještě nespouštěl pohled ze zbrojnošů. „Žádáš satisfakci?“

Siru Spencerovi zaplálo v očích, ale pak lítostivě řekl: „Co jsem mohl dostat, už mám. Zmiz odsud.“

„Rád,“ řekl Magnus, „ale příčí se mi zanechat tu dámu tvé pomstě.“

Dáma zasténala a pevně se chytla jeho ruky.

Sir Spenser si je oba znechuceně změřil a pak odpověděl: „Nepotrestám ji.“

Dáma s pláčem klesla na zem.

„Ale ani ji u sebe nenechám, aby dál špinila mou čest," dodal. „Vrať se ke svému otci, paní! A neodvažuj se mu lhát, protože já i všichni moji muži budeme za dva dny v Sterling Meadow, kde se také dozví o tvé nevěře."

„Néé," zasténala. „K mému otci ne! A jak bych se mohla podívat do očí své matce? Ta hanba…"

A trest, pomyslel si Magnus. Ale pouze v rámci rodiny. Tohle už se ho netýkalo.

„Nezapudím tě," zavrčel starý rytíř, „protože by tak padla hanba na mou stejně jako na tvou hlavu. Dostaneš zpět vše, co jsi přinesla do manželství jako věno a budeš moci i nadále žít v pohodlí - ale nebudeme už jako muž a žena, protože jsi všechna pouta mezi námi zpřetrhala." Podíval se na Magnuse a jeho hlas byl jako šlehání bičem. „Odveď si ji s sebou! A užij si to!"

Magnus věděl velice dobře, že taková žena by mu nic dobrého nepřinesla - nikdy by jí nedokázal věřit. Na druhé straně, nemohl ji přece nechat samotnou v lese. Když vyšli z hradu, venku je čekali dva zbrojnoši s jejich koni. Zbrojnoši pomohli dámě vysednout na jejího oře a ta tiše plakala, zatímco po jeho boku ujížděla k lesu.

Ale sotva se za nimi zavřelo listoví, obrátila se k němu. „Ty jsi mi ale rytíř! Copak jsi mne nemohl ochránit před jeho hněvem? Když už jsi mě svedl, nemohl jsi mu zabránit, aby mne vyhnal?"

Nespravedlnost jejích slov vyrazila Magnusovi dech. Na okamžik se nezmohl na nic jiného než na poulení očí.

„Ta tvoje chtivost mne připravila o dům a střechu nad hlavou!" pokračovala dáma. „Teď se o mne musíš postarat! Tvou povinností je odvést mne k oltáři!"

Děsivost podobné představy vytrhla Magnuse z ochromení. „Ty jsi ale nestydatá lhářka! To ty jsi mne svedla, proti *mé* vůli; sama sis tohle všechno přivodila!"

„Lháři!" zaječela žena a rozpřáhla se, aby jej udeřila. „Jsem urozená dáma! K něčemu podobnému bych se nikdy nesnížila!"

Chladný hněv vyčistil Magnusovi hlavu. Přivřel oči a vyslal proti ní svou zkoumavou mysl.

Dáma musela být sama tak trochu telepatka, protože okamžitě zaječela a chytila se za hlavu. „Ty jsi *černokněžník!*“

„Čarodějník,“ opravil ji Magnus. O její vzpomínku na celou událost jen zavadil, ale věděl, že si je vědoma, co vidí.

„Čarodějník nebo černokněžník, v každém případě nejsi gentleman, když se snažíš poodhalit roušku tajemství dámy! Vůbec si nezasloužíš být rytířem, protože jednáš naprosto nerytířsky!“ Pak svěsila hlavu a hořce se rozplakala jako naprosto zlomená žena.

Ale Magnus už se napálit nenechal a nedal na vnější zdání. „Nejsem rytíř, pouze panoš; ještě jsem nebyl pasován. Takže v tom máš pravdu. Ale jenom v tomto, protože vím, že stejnou hru jako se mnou jsi už hrála s mnoha muži.“

„Můj manžel lhal, když říkal…“ Podívala se do Magnusových očí a umlkla v půli věty. „Ach, nahlédl jsi do mé mysli a víš vše - je to tak?“ zašeptala.

„Ne.“ Magnus zkřivil rty. „Ale jsou svědectví, o nichž nepochybuji - sluhové a Maličký lid, na který jsi nejspíš vůbec nepomyslela. Máš srdce čisté a necháváš jim čas od času misku mléka?“ Odmlčel se na dost dlouho, aby mu její obličej jasně prozradil, že ne. „Pak ti nejsou zavázáni vděčností a nebudou pro tebe lhát. Mám se jich zeptat?“

Zaváhala a on věděl, že si uvědomuje, že by to čarodějník asi mohl udělat - pak se znovu uchýlila k hněvu: „Ty nemůžeš znát hrůzu a hanbu nuceného manželství! Když jsou dívčí sny o lásce rozmetány nuceným obcováním se starcem, který nedokáže vzbudit nic než odpor!“

Magnus vůči ní pocítil soucit; měl dostatečně rozvinutou obrazotvornost, aby si to představit *dokázal*.

„Byla jsem šestnáctiletá panna!“ zvolala. „Co je na tom divného, že jsem v něm nedokázala najít zalíbení? Divíš se, že jsem hledala rozkoš, kde se dalo?“

Magnus ji upřímně litoval, ale uvědomoval si, že přiznat to by bylo velice pošetilé. „Jenže sis brala rozkoš sobecky, bez ohledu na hanbu, kterou jsi tím uvrhla na manžela i své milence.“

„Copak oni na mne brali ohledy?“ opáčila. „Bral jsi je snad na mě ty? Zajímalo tě něco jiného než potěšení, které ti mohlo poskytnout

mé tělo?“ Podívala se mu do očí. „Nebo mi chceš namluvit, že ti na mně skutečně záleželo i jinak?“

„Ne,“ přiznal Magnus, „a přesto s tebou mám soucit. Proto tě odvedu do domu tvého otce a dohlédnu, aby ses tam dostala v bezpečí - ale tím s tebou končím.“

„Ach, ty statečný hrdino!“ Její slova překypovala záští. „Ty panoši hodný rytířského stavu! Chápeš vůbec, jaká hanba mne čeká? Ano, můj otec mi nejspíš přizná to, co mi patří z mého věna - ale postará se, abych už navěky žila sama, stranou od lidí všeho stavu, pro posměch ostatních dam a mimo společnost sobě rovných - protože pro ženu, které se její manžel zřekne, je nejlepší řešení smrt!“

Magnus věděl, že má pravdu. Středověká společnost rozhodně nebyla velkorysá k rozvedeným a k ženám zvlášť.

„Všechno to padá na tvou hlavu,“ pokračovala záštiplně. „To ty jsi způsobil mé ponížení. Je na tobě, abys mi zajistil postavení a místo mezi mně rovnými! Musíš se domoci zrušení mého manželství a pak si mne vzít sám! Unes mě! Odveď si mne s sebou! Je na tobě, aby ses mne ujal!“

„Proč právě já, a ne jeden z těch mladíků, se kterými jsi sdílela lože?“ odsekl Magnus.

„Protože všichni utekli!“

„Pak se zachovám podle jejich příkladu. Sbohem, dámo!“ Magnus stočil svého koně do podrostu, ale ani zvuk praskajících větví nedokázal přehlušit její vzteklé ječení.

Nejel samozřejmě daleko - jen tucet kroků, mimo dohled, ale nikoliv mimo doslech. Tiše ji sledoval, zatímco ujížděla po cestě a plakala, jako by měla srdce navždy zlomené. Magnus ji stále litoval, ale přitom sám sebe ujišťoval, že její osud není jeho věc. Ještě více se zatvrdil, když poslouchal, jak spílá celému mužskému rodu a obviňuje ho z dvojakosti a klamu; když slyšel její vzteklé nadávky, byl rád, že ujel. Svědomí mu však našeptávalo, že i na něm je část viny.

Vtom z podrostu vyrazilo pět chlapů, obklopilo dámu a zadrželo jejího koně. Oř se začal poplašeně vzpínat, ale muži jej rychle znehybněli. Dáma začala ječet a nepřestala, dokud jí nejsilnější z chlapů neucpal ústa špinavou dlaní. Špinaví byli všichni, neoholení a v rozedraných šatech. Se smíchem si prohlíželi svou kořist.

„Pěkná panička, jen co je pravda!“

„Tak ty nenávidíš muže, maličká? Brzy ti poskytneme důvod, abys je nenáviděla ještě víc!“

„Chtěla bys manžela? A co takhle hned pět najednou?“

Vůdce lupičů uvolnil stisk na jejích ústech, ale jen proto, aby jí na ně přitiskl své rty. Dýku jí přitom držel na hrdle, takže se žena, oči vytřeštěné hrůzou, neodvážila ani hnout.

Vtom na cestu vyjel s řevem Magnus a sekl po něm mečem. Muž zavyl a se zkrvaveným obličejem se zkácel k zemi; druhý z násilníků se pokusil zaútočit, ale Magnusův meč mu proklál paži. Ostatní tři začali mávat kyji a rezavými meči, nebyli však žádní bojovníci a k jejich rozprášení mu stačilo tucet úderů.

Pak mu kyj dopadl na rameno; nebylo pochyb, že rána byla vedena na hlavu. Magnus zavyl a ruka mu ochabla. Lupiči vítězoslavně zařvli a vrhli se na něj, ale Magnus na ně upřel svou mysl a vyrval jim zbraně z rukou. Současně popadl levicí kyj a oháněl se jím skoro stejně účinně jako pravicí.

„Černokněžník!“ zasténal jeden z ničemů.

„Čarodějník!“ zařval Magnus a udeřil ho kyjem do hlavy. V příštím okamžiku se vypořádal i s ostatními a zanechal je sténající v kalužích krve na zemi. Teprve pak si uvědomil bolest v rameni.

Nejprve se však obrátil k dámě. „Neublížili ti, že ne?“

„Neudělali mi nic horšího, než že mne naplnili hnusem - díky tobě. Ale ty jsi raněný!“

„Ruku mám jenom zmrtvělou a brzy se mi vzpamatuje.“ To, jak ho bolí, si Magnus nechal pro sebe.

„Myslela jsem, že jsi ujel.“

„Ujel, ale nemohl jsem tě nechat cestovat jen tak. Zaslechl jsem tvůj křik a přijel jsem ti na pomoc. Nyní jeď přímo na svůj hrad, paní, a cestou se nikde nezdržuj.“ Obrátil se k lupičům, kteří se už stačili vzpamatovat a nyní se pokoušeli odplazit do houští. Největšího z nich popadl za halenu a trhnutím jej zvedl tak, že měl jeho obličej jen palec od svého. „Táhni do lesa,“ zavrčel, „a řekni všem svým kumpánům, že tato dáma cestuje pod ochranou bojovníka, který je zároveň čarodějníkem. Pokud by jí někdo chtěl ublížit, vrátím se a napravím mu hlavu. Rozuměl jsi, co jsem řekl, rabe?“

Muž přikývl, obličej zkřivený strachem. „A-ano, mylorde.“

„Tak táhni!“ Magnus jej od sebe odhodil; muž pozpátku zavrávoral a narazil na kmen stromu. „Svoje kamarádíčky si vezmi s sebou,“ dodal Magnus, „a řekni jim, co jim vzkazuji. Kliď se odsud!“

Lupič spěšně pomohl svým kumpánům na nohy a všichni zmizeli v lese, neustále se ohlížejíce přes rameno. Toho se zraněnou nohou táhli za sebou.

Dáma chtěla něco říct, ale Magnus ji ignoroval a vyrazil zpátky do porostu. Poslední, co slyšel, byly její nadávky: „Darebáku! Pse! Ničemo!“ Pak s pláčem zase pokračovala v cestě.

Magnus se obrnil proti lítosti a sledoval ji v bezpečné vzdálenosti, mysl otevřenou. Ještě dvakrát zachytil číhající lupiče, cítil jejich touhu po majetku i chtíč, ale obavy z čarodějníka, o kterém se už doslechli, byly silnější. Magnus v nich strach ještě posílil neurčitým děsem, který jim telepaticky vpravil do hlav, a s uspokojením zaznamenal, jak se plíží hlouběji do lesa.

K večeru dorazila k bráně hradu svého otce. Stráže před padacím mostem ji uviděly už z dáli a zvolaly: „Lady Maisy!“

Magnus se obrátil; nyní už byla v bezpečí a nestál o to pocítit její muka spojená s vysvětlováním otci. Stále ho pronásledovaly výčitky svědomí za její utrpení, protože se částečně podílel na jejím pádu - ale pak si vzpomněl, že všechno naplánovala ona sama a že byl jen posledním z jejích milenců. Ano, provinil se, ale nemělo smysl činit se zodpovědným za její jednání. Vina z velké části padala i na jejího otce, za to, že ji přinutil k tak nerovnému sňatku - ale nejvíc vinna byla samozřejmě ona. Nikdo ji nenutil k střídání milenců; sama se pro to rozhodla. Sama byla zodpovědná za svůj osud. A tuto zodpovědnost z ní nikdo nemohl sejmout.

Ona to však samozřejmě nikdy nepochopí. Magnus si teprve nyní uvědomil, že ta žena s naprostou samozřejmostí očekávala, že za ni převezme zodpovědnost muž - ale ona sama na oplátku na sebe žádnou zodpovědnost vzít nechtěla.

Kapitola 6

Magnus ujížděl dál, zdrcený, avšak pevně odhodlaný nedat to najevo - nebo si o tom s někým promluvit; jediní, komu mohl důvěřovat, byli jeho rodiče a sourozenci. Nicméně byl velice překvapený, když vyjel ze zákruty cesty a uviděl jen několik stop před sebou svého otce. Nejprve vytřeštil oči, pak se zamračil a vzedmula se v něm vlna vzteku. Pobídl svého koně a dohnal Roda. „Co tady děláš, tati?“

Rod vzhlédl a v obličeji se mu objevil překvapený výraz. „Můj Bože! Magnusi! Co *ty* tady děláš?“

„Totéž bych se mohl zeptat já tebe. Vlastně jsem to udělal.“

Rod pokrčil rameny. „Já vím, že to zní divně, ale vracím se do Wealdbinde, do té zatracené pámbíčkářské vesnice, kde jsme byli včera.“

„Snad se nechceš postavit jejich kněži?!“

„Něco takového mne opravdu napadlo,“ připustil Rod. „Ale definitivně jsem se ještě nerozhodl. Proč se ptáš? Myslíš, že jim tím uškodím?“

Magnus chvíli mlčel - otcova otázka jej zaskočila. „Neměli by se rozhodnout sami?“

„Ano, ale to by k tomu museli mít příležitost. Podle mě je ten vykutálený biskup drží v hrsti tak pevně, že se ho nemohou zbavit, ani kdyby chtěli.“

„To není možné.“ Magnus se zamračil. „Je to církevní hodnostář - přece by se nesnížil k násilí.“

„Ehm…“ Rod sklonil hlavu a chvíli si mnul bradu, pak řekl: „Slyšel jsi něco o křížových výpravách? O templářích?“ Než mohl Magnus odpovědět, pokračoval: „A pokud jde o to, že je církevní hodnostář - po pravdě řečeno, tím si nejsem vůbec jist. Všiml sis jeho oděvu? Mitru měl tak velkou, že vypadala spíš jako karikatura - a neměl sutanu ani kněžskou komži.“

„Ano, měl obyčejné šlechtické šaty. Záleží na tom?“

„Skutečný biskup by nejspíš více dbal na tradici. A jak oba víme, Gramarye nikdy žádného biskupa neměla - jenom mnichy z kláštera, kteří na sebe vzali některé další funkce, aby zaplnili mezery v duchovním životě.“

Magnus se zamyslel. „Co tím chceš říct?“ zeptal se pak zamračeně.

„Chci říct to, že tady nejspíš máme příklad účelového náboženství, sekty, kterou založil nějaký cynik, aby si tak zajistil moc nad lidmi. Samozřejmě, vycházel z katolické víry, protože jinou nejspíš neznal - ale přizpůsobil si ji tak, aby sloužila jeho zájmům, a když si není jistý, improvizuje.“

„Myslíš si, že ten biskup vládne vesnici?“

„Ano, a je to tak trochu ironie - nazývá se biskupem, ale jeho jurisdikce se omezuje na pouhou farnost. Když se to vezme kolem a kolem, synu, máme tu ukázku pěkně tuhé teokracie.“ Podíval se na Magnuse. „Chceš jet se mnou a podívat se tomu na zoubek? Nebo se bojíš, že bys přišel o iluze?“

Magnus si ho velice chladně změřil. „Půjdu, pokud mi dáš slovo, že těm lidem nebudeš vnucovat zřízení, pro které se sami nerozhodnou.“

„Souhlasím - za předpokladu, že jsou vůbec ještě schopni rozhodovat. Koneckonců, můžeš mít pravdu - je docela možné, že ti lidé jsou stejně hanební jako vláda, kterou mají.“

* * *

Když vyjeli z lesa, uslyšeli sborový zpěv. Zpěváci byli zjevně amatéři. Rod se podíval ke kostelu na kopci.

„Tvůj výraz se mi vůbec nelíbí,“ poznamenal Magnus. „Mám pocit, že tě právě napadlo něco ošklivého.“

„Ale kdepak, nic ošklivého to není. Jsem přece dobrý katolík, ne?“

Magnus se právě chystal odpovědět, ale Rod jej rázně umlčel. „Dobře, na to přídavné jméno zapomeň. Ale viděl jsem dost mší, abych věděl, jak mají vypadat - zvlášť od doby, kdy jsi byl dost velký, abys začal chodit do kostela a já s tebou. Takže jsem se chtěl přesvědčit, jestli používají stejnou liturgii.“

„Copak nejsou mše všude stejné?“

„V základě možná, ale místně se liší - to podstatné by ovšem mělo být stále rozeznatelné,“

„A tebe zajímá, jestli je tomu tak i tady? Nebo jen chceš, aby se o tobě biskup dozvěděl? - ve všední den ráno, kdy do kostela chodí jen nemnozí, se ti to jistě podaří.“

„Cože, ty mě podezříváš, že mám nějaké postranní pohnutky? Překvapuješ mě, synu - měl bys to přece vědět. Pojedeme?“

Vyjeli do kopce, přivázali své oře k hřbitovnímu plotu a vešli do kostela. Mše už byla v plném proudu. Rod se zastavil a zůstal užasle stát - kostel byl plný. A to nebyl nijak malý.

„Jsou to skuteční věřící,“ zamumlal Magnus polohlasně.

„Nebo se neodvažují nepřijít,“ odpověděl Rod také šeptem.

Zůstali stát vzadu ve stínu. Biskup pokračoval v sloužení mše a zdálo se, že si jich nevšiml, což bylo docela dobře možné - kostel neměl, jak bylo ve středověku zvykem, lavice a všichni stáli.

Velice brzy zjistili, že se nejedná o skutečnou mši - nebo alespoň ne o mši takového druhu, jakou znali. Například kříž byl na boku oltáře a ne v jeho středu a něco s ním zcela zřejmě nebylo v pořádku. Jeho místo zaujímala poměrně primitivní soška muže v obleku stejném, jaký nosil biskup. Namísto Kyrie se sborově zpívalo 'Pane, odpusť nám naši neposlušnost'; Gloria pojednávalo namísto o božskosti Boha spíše o nehodnosti člověka a Confiteor jako by neměl konce.

„Kdo se vyzpovídá ze svých hříchů?“ zvolal biskup, a když se nikdo neozval, pokynul dvojici statných vesničanů. Ti zamířili do davu, popadli jednoho mladíka a srazili ho před oltářem na kolena. „Vyzpovídej se!“ zahřímal biskup a ukázal na mladíka, jako by ho chtěl srazit bleskem. „Vyzpovídej se ze své chlípné touhy po Julii!“

Jedna z dívek v přední řadě okamžitě zrudla jako pivoňka.

„Ale já jsem ne… já…“ bránil se mladík.

„Neukrývej svou zvrhlou touhu na dně srdce! Tři starší viděli tvou tvář, když dívka šla kolem, a všimli si, jak se za ní díváš! Viděli pohled tvých očí! Vyzpovídej se!“

„Já jsem nic..já…“

Biskup kývl na své pochopy. Jeden z nich přikročil k mladíkovi, popadl ho za ruku a zkroutil mu ji za záda. Mladík vykřikl bolestí a biskup zahřímal: „Vyzpovídej se!“

Magnus vyrazil vpřed, ale Rod mu položil ruku na rameno a zadržel ho. „Jsme jenom pozorovatelé, nezapomínej na to!“

Chlapec ze sebe začal sypat výčet svých hříchů, které byly tím barvitější, čím více biskup naléhal na podrobnosti a čím více mu jeho trýznitel kroutil rukou. Ubohá dívka, která měla být centrem jeho fantazií, umírala hanbou a ostatní farníci se tlačili dopředu, aby jim neuniklo jediné slovo. Když chlapec skončil, biskup pronesl rozhřešení (jež pocházelo od něj samotného a nikoliv od Boha) a mladíka propustil. Potom si vybral další dva hříšníky, kteří už se vyzpovídali dobrovolně, jeden, že ukradl vejce, a druhý, že včera nebyl na mši. Oba se označili jako zkažené a naprosto bezcenné parodie na lidské bytosti. S tím se biskup spokojil a přistoupil ke kázání, které bylo zaměřeno na Ranulfův úpadek a sebevraždu, jakožto i na hříchy jeho otce, Robla.

Mše se chýlila k závěru. Roda docela překvapilo, že nebyla sbírka, ale pak si uvědomil, že by neměla význam, neboť lidé i tak nejspíš dávali biskupovi vše, bez čeho se mohli jen trochu obejít - ale zarazilo ho, že nedošlo k obětování ani k omývání rukou: biskup jen polkl hostii, nalil si do poháru trochu vína a stručně svým ovečkám požehnal. Když došlo na přijímání, dostal hostii pouze kněz a ministranti.

„Tady farníci nechodí ke svatému přijímání?“ zeptal se Magnus udiveně svého otce, když o chvíli později vycházeli z kostela.

„Zjevně ne,“ odpověděl Rod. „Patrně toho nejsou hodni.“ Odvázal Fesse. „Jak dlouho jsme tam byli, Fessi?“

„Hodinu a půl, Rode.“

„A přijímání, kterého by se účastnili všichni farníci, by trvalo nanejvýš deset minut.“

„Nemělo by to být jádrem a srdcem mše?“ otázal se Magnus.

„Předpokládá se to.“ Rod pozvedl ukazováček. „To je ten klíčový obrat: 'Předpokládá se to.' A následuje celkem logická otázka: 'Kdo to předpokládá?'. Ne, můj synu, tohle nebyla mše, jak ji známe.“

„Místní odchylky…“ zamumlal Magnus.

„'Toto jest mé tělo, které se za vás vydává,'“ zacitoval Rod. „Nepodal svým ovečkám ani jedinou hostii, jenom jim obecně požehnal. Nesdílel se svými farníky tajemství eucharistie - a veřejně zahanboval a ponižoval hříšníky. Katolická zpověď by měla být soukromá; katolické přijímání veřejné a zahrnující každého, kdo se na něm chce podílet. 'To čiňte na mou památku.'“

„Takže ten biskup není pravý katolík.“ Magnus přikývl a nasedl na koně. „Tato mše byla parodií na mši, jak ji znám - a ať jsou ti lidé kdokoliv, rozhodně nepatří k římskokatolické církvi.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Rod. „Někdo předělal mši, aby sloužila jeho osobnímu záměru.“

„Ale i tak,“ namítl Magnus pevně, „jestli jim tahle forma vyhovuje, kdo jsme my, abychom jim ji brali?“

„*Jestli,*“ opáčil Rod. „A já ti můžu jmenovat přinejmenším dva, kterým se to nelíbí ani trochu - toho chlapce, který byl přinucený ke zpovědi, a dívku, které se zpověď týkala. Ta se neprovinila vůbec ničím - ale biskup jednal, jako by ano.“

Magnus pokrčil rameny. „Dnes se jim to nelíbilo. Zítra možná bude. Ve škole jsem se naučil něco o psychologii náboženství, tati, a podstata spočívá v tom, že lidé potřebují nějakou formu církve, duchovenstva a obřadů.“

„O tom se s tebou těžko můžu přít,“ povzdechl si Rod. „Kdykoliv se někdo pokusil přijít s náboženstvím, které se obejde bez obřadů, vždycky se časem nějaké vyvinuly. Nu, pojďme se podívat, jestli nám tahle vesnice nabídne něco ke snídani - pokud tě mezitím nepřešla chuť k jídlu.“

Než dorazili k první chatrči, Magnus se ujal vedení konverzace, zkritizoval metodiku provádění pohřbů a postupně se propracoval ke kázání. „Za jakého se to má biskupa,“ řekl s neveselým úsměvem ve tváři, „když se pustí do vdovce v hodině pohřbu jeho syna?“

„Myslím, že ten povedený ptáček ví naprosto přesně, co je za biskupa,“ odtušil Rod.

Magnus se zamračil. „Jak to…? Aha. Chceš říct, že se do toho úřadu dosadil sám.“

„Určitě ho tam nedosadil opat,“ odpověděl Rod. „Nemyslím, že by schvaloval tuhle podobu křesťanství. Vlastně jsem přesvědčen, že

by Jeho Milost našeho povedeného duchovního rychle umlčela - pokud by ho rovnou neexkomunikovala.“

„Nemyslím, že by se tento biskup podrobil opatové autoritě,“ opáčil Magnus s tajemným úsměvem.

Rod se na něj ostře podíval. „Ty víš něco, co já nevím?“

„Nedá se říct, že bych *věděl*,“ namítl Magnus. „Ještě ne.“

Rod se zamračil a málem svého syna vyzval, aby to vysvětlil; ale vtom se mu o obličej otřela suchá větvička stromu a on se rychle sklonil. To stačilo, aby si uvědomil, že má synovi poskytnou příležitost trochu se blýsknout. Přitáhl Fessovi uzdu, a když vzhlédl, zjistil, že uschlý věchýtek visí na žerdi umístěné na chatrči, kolem které projížděli. Sesedl a připoutal svého oře ke stromu. „Tahle chatrč je větší než ostatní a nad vchodem má pověšený svazek větviček, takže předpokládám, že to bude něco jako hostinec. Zdá se, že se přece jen najíme, synu - a ani si nebudeme muset sami vařit.“

„Každá změna je vítaná,“ odpověděl Magnus, sesedl z koně a přivázal ho vedle Fesse. Hřebec se podíval na robota a opatrně poodstoupil. Fess ho pozoroval lhostejně.

„Toho jen tak neoklameme, co?“ poznamenal Rod tiše.

„Můj vzhled může ošálit pouze lidi, Rode - ale koně mne alespoň nepovažují za hrozbu,“ odpověděl Fess. Pak sklonil hlavu a předstíral, že se pase. O chvíli později se k němu Magnusův kůň připojil.

Rod spokojeně přikývl. „Doufám, že budeme mít při výběru hostince štěstí. Půjdeme dovnitř, synu?“

„Proč ne?“ Magnus ustoupil stranou a pokynul Rodovi, aby vešel jako první. Rod, kterého stále ještě trochu trápilo, že mu jeho syn odmítl přímo odpovědět, to udělal.

Uvnitř chatrče vládlo šero; světlo tam proudilo pouze skrz několik malých oken. Rod v něm rozeznal půl tuctu menších stolů se židlemi rozestavěnými kolem a jeden dlouhý stůl s lavicemi. Rozhlédl po prázdné místnosti, pokrčil rameny a zaklepal na stůl. O chvíli později se ve dveřích objevil vysoký muž a s překvapeným výrazem v obličeji si utíral ruce do zástěry. „Pánové! Co pro vás mohu udělat?“

„Rádi bychom se najedli,“ odpověděl Rod. „Jsme už několik dní na cestě a začínají nám docházet zásoby.“

„Ráno jsme měli jen suché kůrky chleba,“ dodal Magnus.

Hostinský si je prohlédl jednoho po druhém a tvářil se při tom spíš ostražitě, ale pak se přinutil k úsměvu. „Mám jen trochu ovesné kaše, která zbyla od naší vlastní snídaně, a černý chléb - a samozřejmě pivo, z měsíc staré várky.“

„To bude stačit.“ Rod se také usmál. „Dnes ráno nemáš moc zákazníků, co?“

„Jenom vdovce a staré mládence, pánové, a biskup dbá na to, aby jich nebylo mnoho,“ odpověděl muž skoro hrdě. „My jsme tady zvyklí scházet se na kus řeči po setmění, takže přes den mám v hospodě jen málo zákazníků.“

Rod se zamračil. „Hm. Takže sem chodí jenom místní?“

„Ano - i když tak jednou do měsíce přijde i pocestný, jako jste vy dva. Ale většinou se tu scházejí místní, i když v létě si raději popovídají venku.“

„Tak to ti nejspíš sedávají u dveří,“ podotkl Magnus. „Tohle je určitě jediné místo, kde se ve vesnici dostane pivo?“

Hostinský přikývl a usmál se. „Přesně tak. Sám ho vařím a docela se mi to daří, ačkoliv bych to sám o sobě říkat neměl. Nikdo jiný pivo samozřejmě nevaří. Přinášejí mi chmel a ječmen, maso a obilí a já z toho připravuji pivo a chléb; moje žena zase vaří večeře. Přinášejí nám také len a vlnu, takže nemusíme tolik pracovat na poli a můžeme pro ně vařit a péct.“

Rod nabyl dojmu, že je zpracováván reklamou, a v duchu se proti jejímu působení obrnil.

Ale na přesvědčování bylo zřejmě ještě brzy, protože hostinský se jen zeptal: „Budete si přát ke snídani pivo?“

Magnus zachoval kamennou tvář, zatímco Rod se usmál a odpověděl: „Jistě, děkujeme.“ Ve středověké vesnici toho k pití na výběr mnoho nebylo a vodě se nedalo věřit.

„Chviličku.“ Hostinský se znovu přinutil k úsměvu, uklonil se a odešel.

„Tak, a jsme v samém centru dění.“ Rod se posadil na židli k jednomu z oken. „Tady je alespoň světlo. Tohle mi připadá jako zvláštní způsob provozování hospody.“

„Ano.“ Magnus se posadil proti němu. „Zdálo by se, že tady budou všichni pracovat na poli a sami si vyrábět, co potřebují - šaty, nábytek a třeba i mýdlo.“

„S výjimkou kněží, samozřejmě.“

Magnus se na Roda zamračil. „Musíš být vůči duchovním pořád tak podezíravý, tati?“

„Nejspíš nemusím - ale tak nějak od přírody jsem.“

„Jsem si jist, že věnují všechen svůj čas duchovním potřebám své farnosti.“

„Dva kněží na pár stovek lidí? Nemyslím, že jich v téhle vesnici žije víc. Nemluvě o jeptiškách.“

„Jeptišky?“ Magnus se zamračil.

„Ženy, které se nevdávají a žijí jako mniši,“ vysvětlil mu Rod. „Ale nemohou sloužit mše, a proto nejsou kněžkami.“

„Aha.“ Magnus se usmál. „Jako ty z řádu Kazet, které tě zachránily, když ti hrozila smrt.“

„Podobají se jim v tom, že se samy rozhodly žít klášterním životem, aniž by jim to někdo schválil nebo platil - rozdíl je v tom, že ony jsou katoličky a tihle lidé ne.“

„Ale určitě jsou křesťané.“

„Jistě, to ano, jsou křesťané - ale podle toho, co jsem zaslechl na pohřbu, nevěří ve svatou trojici. A jen Bůh sám ví, kolik jiných odlišností tu ještě existuje.“

„Ano, Bůh by to vědět měl,“ zamumlal Magnus.

Dovnitř vešla mladá žena a postavila před ně podnos. „Tady, pánové! Odpusťte mi můj spěch, ale kdybych si nepospíšila, přišla bych pozdě do školy.“ Postavila před Roda misku, pak druhou před Magnuse - ale když obsluhovala jeho, přece jen trochu zvolnila. Magnus sledoval pohledem její malou ručku, pak přejel pohledem po její paži výš, až k jejímu hezkému obličejíku s velkýma modrýma očima, lemovanému světlými kadeřemi vlasů neposedně vyčnívajících zpod okraje bílého čepce. Na sobě měla hnědé šaty s bílou zástěrou, obojí nabírané, jako by se snažila zakrýt tvary své postavy - což se pravděpodobně snažila; Rod si všiml, že podobně chodily oblečené i ostatní ženy. Pokud šlo o pohlavní znaky, tíhla zjevně zdejší komunita k puritánství. Ale i přes záhyby látky se zřetelně rýsovala její půvabná

postava a zástěra obepínala velice štíhlý pas. Magnus se jí zadíval do tváře a lehce se usmál. Její oči zajiskřily zájmem, ale vzápětí je cudně sklopila a začervenala se.

Vypočítavost, nebo nevinnost? pomyslel si Rod. Ale rozhodnout, o který případ tu šlo, bylo ještě brzy. „Vy tady máte dobrovolnou bezplatnou školu?“

„Ne.“ Dívka se ušklíbla. „Není dobrovolná; musíme do ní, ať chceme, nebo ne.“

Rod se pobaveně usmál. Neříkají tohle všichni mladí? „Ale platit za ni nemusíte, že?“

„Platit?“ Dívka se usmála. „My tady peníze moc nevídáme, ctění páni: stará se nám o ně biskup. Dáváme mu desetinu sklizené úrody, dříví a plátna, stejně jako to dávají naši sousedé nám výměnou za pivo a za to, že vaříme a podáváme jim jídlo, které si přinesou. Některé ženy pro něj šijí šaty a stejně tak pro jeho kněze a jeptišky; jiné mu zase vaří. Peníze vlastně ani nepotřebujeme, alespoň ne ražené.“

„Ale myslím, že ty naše neodmítnete.“ Rod hodil na stůl několik měďáků. Dívka na ně vytřeštila oči a pak je opatrně zvedla, aby si je prohlédla zblízka. Na rtech se jí objevil úsměv. „Opravdické peníze! Ty už jsem neviděla, ani nepamatuji!“

„Pak by ses mohla splést,“ upozornil ji Magnus. „Mohly by být z olova natřeného měděnou barvou. Kousni do nich; když v nich nezůstanou otisky tvých zubů, jsou tvrdé, a tudíž i pravé.“

Dívka se na něj podívala. „A nechtěl bys mi ještě vysvětlit, co je vlastně ve světě pravé a co ne?“

Jejich pohledy se spojily a Magnus ucítil, jak jeho tělem zase proběhlo to zvláštní chvění. Dívka měla v očích pobídku a opětované sympatie. Tohle byla jeho příležitost - ale příležitost pro co? Nesměle se usmál a velice dobře si při tom uvědomoval, jak půvabné křivky se bezpochyby skrývají pod jejími hrubými, volnými šaty, její plné rty, vyzývavé oči - ale zároveň zostražitěl, jako by mu cosi v podvědomí šeptalo, aby si dal pozor, protože ho možná jen chtěla využít. Násilím varování potlačil a usmál se na ni. Nedokázal se soustředit na nic než na dívku samotnou. Naklonil hlavu na stranu a odpověděl: „Myslím, že vysvětlování si užiješ dost od svých učitelů. Neříkala jsi předtím něco o škole?“

„Ano,“ povzdechla si dívka, „ale to, co nás učí jeptišky, mne nebaví. Ty bys byl určitě mnohem lepší učitel.“

Rod těkal pohledem z jednoho na druhého a velice dobře si uvědomoval, co dívka s jeho synem provádí, i když si ještě stále nebyl jist pohnutkami, které ji k tomu vedly. Soukromě však pochyboval, že se zajímá o Něžného obra Magnuse jen pro něj samotného.

„Jmenuji se Hester,“ řekla dívka. „A ty?“

„Já se jmenuju Magnus,“ odpověděl mladík s úsměvem, který měl naznačit, že jej setkání s ní těší.

A byla to pravda. Jakkoliv byl obezřetný ohledně dívčiných pohnutek, pocit, že se o něj zajímá, jej silně vzrušoval. I počáteční stadium této hry bylo velice příjemné a on si je mínil vychutnat beze zbytku. Bude dost času vycouvat, až se hra přiostří a začne být zřejmé, o co se vlastně hraje. „Nejsi na školu už trochu stará?“ zeptal se Magnus.

Dívka obrátila oči v sloup v přehnaném gestu. „Už mi zbývá jen šest měsíců a nějaký ten den. Dvanáct let vyučování je pro každou ženu až až. Ale abych odpověděla na tvou otázku, mladý pane - já si myslím, že ano, ale biskup a jeptišky by v tom se mnou nesouhlasily.“

„A jejich slovo rozhoduje?“

„Samozřejmě.“ Dívka se zatvářila překvapeně. „Copak to tak není všude?“

Magnus si vyměnil pohled se svým otcem a odpověděl: „Ještě jsem se s tvým biskupem nesetkal - a bojím se, že teď už po tom ani netoužím.“

„Ale on rozmlouvá s každým, kdo přijde do naší vesnice!“

„Pochybuji, že se tu zdržíme tak dlouho, aby to mělo význam,“ opáčil Magnus. Pak se trochu nuceně usmál a pokračoval: „I když den nebo dva bychom se možná zdržet mohli.“

„Hester!“ zavolal hostinský, který vyšel z kuchyně. „Proč se tu zdržuješ planými řečmi? Už máš být dávno ve škole!“ A s tím jí hodil břidličnou tabulku a plátěný pytlík.

„Ano, tatínku,“ řekla dívka a povzdechla si. Vzala pytlík i tabulku a obrátila se k Magnusovi. „Teď musím odejít, vzácní pánové.“ Sotva znatelně se usmála. „Uvidíme se, až se vrátím?“

„Hester!“ vyštěkl hostinský, kterému se v obličeji najednou objevil výraz vzteku; ale jeho dcera se k němu obrátila s roztomilým úsměvem a opáčila: „Copak není mou povinností pokusit se je získat pro naši kongregaci, tati?“

„Pro naši kongregaci ano…“ zavrčel hostinský a jeho hlas nevěstil nic dobrého.

„A já bych rád viděl vaši vesnici i jak tady žijete,“ skočil mu do řeči Magnus a vstal. „Mohu tě doprovodit do školy, ctná panno?“ otázal se dívky.

„Bude mi potěšením, ctěný pane,“ zapředla a oba vyšli z místnosti.

Hostinský za nimi vztekle civěl, ale neřekl nic - podle zásad jejich komunity nesměl nic namítnout - alespoň ne bez oprávněného podezření, že se děje nějaká nepravost.

„Neměj strach, budou v pořádku,“ uklidnil ho Rod. Pak se odsunul od stolu. „Děkuji za snídani, hostinský - najedl jsem se dosyta.“ Ukázal rukou na hromádku drobných. „Doufám, že tohle bude stačit.“

Hostinský vytřeštil na peníze oči. „Ach, ano, pane! Je to příliš mnoho!“

„Tak to se vrátím na oběd.“ Rod zamířil ke dveřím. „Promiň, že odcházím tak náhle, ale nerad bych ty dva nechával příliš dlouho o samotě.“ A spěchal dohlédnout na svého syna, kteréžto činnosti se věnoval větší část posledních let.

„Tvůj otec nás sleduje,“ poznamenala Hester trpce. „Proč nás dospělí nenechají ani na chvíli na pokoji?“

„Neboj se, táta je v pořádku,“ ujistil ji Magnus. „Myslím, že by se jen rád podíval na tu tvou školu. Víš, něco takového se hned tak nevidí.“

„Ano?“ Hester udiveně vzhlédla. „Co je na ní tak zvláštního?“

„Mimo tento les na vesnicích školy obvykle nebývají,“ vysvětlil ji Magnus.

„Tak to jim závidím!“ povzdechla si Hester. „Proč jen nežiji někde jinde?“ A z nějakého důvodu obdařila Magnuse úsměvem, který by dokázal roztavit ledovec.

„Proč?“ otázal se Magnus se zájmem, který nebyl jen čistě vědecký. „Copak nové vědomosti neobohacují tvůj život?“

„Asi ano,“ vzdychla Hester. „Proč jinak by nám jeptišky říkaly, že slovo Boží obohacuje naši duši a zvyšuje šance, že se dostaneme do nebe?“

„Podivná fráze.“ Magnus se zamračil. „Ale proč se ti pak ta škola vlastně nelíbí? Chceš se přece dostat do nebe, ne?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Hester a znovu si povzdechla. „I když jenom proto, abych se vyhla mukám a hrůzám pekla, o kterém nám sestry tak často vyprávějí.“

Magnus naklonil hlavu na stranu. „Ty netoužíš po věčné blaženosti?“

„Blaženost, po které toužím, se nachází tady a teď - alespoň by se mohla nacházet.“ Zadívala se mu přímo do očí a ty její náhle vypadaly velké a hluboké. „Podle toho, co se říká, je nebe tam nahoře nudné místo - povalovat se na obláčcích, hrát na harfu a zpívat nábožné písně! Nebe, po jakém toužím já, je mnohem světštější.“

Magnus se přinutil před jejím pohledem neuhnout, i když ho z něj jímala slabost. „Nebe, o kterém hovoříš, je přesně to, o kterém věřím, že nás jednou čeká - ale musí trvat věčně, nejen několik prchavých okamžiků.“

Zděšeně na něj vytřeštila oči a pak se odvrátila. „Ty se rouháš!“

„Ne; blaženost svatých přece musí být větší než pomíjivé pozemské rozkoše, kterými se zabývají hříšníci.“

Hester se zatvářila nedůvěřivě. „Sestry nám říkaly, že to jsou jen blaženosti duše.“

„O tom nepochybuji,“ odpověděl Magnus bez zaváhání, „ale pokud o tom něco vím, tělesné rozkoše jsou velké i díky tomu, že se na ně těšíme a stupňujeme své vzrušení až do okamžiku naplnění, který se jen málokdy vyrovná očekávání slastí. Proto chlípní jedinci stále vyhledávají nové a nové příležitosti - marně baží po tom, co může zajistit pouze skutečná láska. Nechci tvrdit, že by největší extáze byla spojena jen s velkou láskou, ale podle toho, co jsem o ní slyšel, je láska proti chtíči jako moře proti jezeru.“

Hester na něj hleděla zděšeně a fascinovaně zároveň. „Ty jsi hříšník!“

„Ke svému vlastnímu zármutku jsem - a nebojím se k tomu přiznat. Všichni hřešíme, ale ctnost má velkou moc bránit se zlu, i když ti to tví učitelé možná neřekli.“

„Mluvíš úplně jinak než oni.“

„Díky Bohu za to. Ale stejně můžeš být šťastná, že máte alespoň nějakou školu, do které můžeš chodit.“

„Ráda bych toto štěstí vyměnila za možnost být svobodná!“ zvolala dívka vášnivě.

Magnus okamžitě zpozorněl - tak tohle rozhodně vypadalo jako dobrý motiv. „Svobodná? A co bys tím získala?“

„Přece svobodu!“ Překvapeně se na něj podívala. „Svobodu dělat si to, co sama chci, aniž by mi učitelé a rodiče pořád říkali, co smím a co nesmím! Svobodu tančit, zpívat jiné písně než kostelní, okusit radosti světa.“ V očích se jí objevil velice vzdálený pohled.

Magnus pocítil lítost a soucit s mladou dívkou, ale pokusil se ho ovládnout. „Po takové svobodě toužíme všichni,“ přisvědčil. „Přichází až s lety.“

„Ne - přichází se sňatkem. A ženy jsou i pak poutány vůlí svého manžela.“

„Nebo muž vůlí manželky.“ Magnus si vzpomněl na muže pod pantoflem. „Pokud jde o tohle, nemám žádné zkušenosti, Hester. Ale sním o manželství, ve kterém jsou muž a žena natolik spjati a tolik se milují, že chtějí dělat oba totéž a přítomnost toho druhého pro ně není poutem, nýbrž potěšením.“

„O tom sním i já.“ Opět byly její oči velké a hluboké, rty lehce pootevřené. „Už ses s něčím takovým setkal?“

„Ano, ale nevydrželo to,“ připustil Magnus. „Postupem času ovládl jeden z manželů druhého.“

„Věk některé potíže řeší a jiné zase přináší,“ přisvědčila Hester. „I já znám takové případy.“

„A věci, které se dříve zdály malicherné, se někdy promění v neřešitelné problémy.“ Magnus si povzdechl. „Přesto stále žijí spolu a doufají, že čas obrousí všechny hrany.“

„Pokud dříve nezmizí láska.“ Hester se od něj smutně odvrátila. „Takže ty myslíš, že skutečná svoboda neexistuje?“

„Žádná, kterou bys jednou mohla získat a mít ji, aniž bys o ni musela každý den znovu bojovat - alespoň tak jsem to slyšel. Svoboda znamená neustálý boj.“

„Stejně jako láska?“ zašeptala Hester.

Magnus přikývl. „Podle všeho, co jsem o tom slyšel, svatba není žádné kouzlo, jak by si snad někdo myslel. Požehnání kněze a výměna prstýnků nezmění zbrklého mladíka v chápajícího manžela ani koketní dívku ve věrnou manželku. A svatba rozhodně dvěma lidem nezaručí, že se budou milovat až do smrti.“

Hester zamrkala a Magnus si pomyslel, jestli si to tak skutečně představovala. „Ale přesto,“ řekl rychle, „myslím, že svoboda existuje, i když si ji manželé musí zasloužit tím, že vycházejí jeden druhému vstříc.“ Zamračil se. „Dává to, co jsem řekl, vůbec smysl?“

„Ne.“

„Díky Bohu; už jsem se bál, že začínám mluvit jako nějaký kněz. Když se to vezme spravedlivě, přece jen jakési svobody mám - malé, ale zase jisté.“

Zmateně se na něj podívala. „Jaké?“

„Tak zaprvé, svobodu mysli. Když nic jiného, máš před sebou svět otevřených knih - pokud budeš mít štěstí a k nějakým se dostaneš.“

„Svět knih? Jak se do takového světa dostanu?“

„Přece tím, že se ve škole naučíš číst a psát.“

„Nic takového se tam neučíme! Co má co škola společného se čtením a psaním?“

Nyní bylo na Magnusovi, aby překvapeně vytřeštil oči. Co to bylo za školu, že tam žáky neučili číst a psát?

Brzy to zjistil; dorazili ke kostelu. Hester zamumlala: „Děkuji ti za doprovod,“ a vyrazila vpřed, aby se vmísila do houfu dětí a mládeže. Magnus se usmál; zjevně měla důvod nenechat se s ním vidět. Bylo to jen proto, že byl cizinec?

Škola byla malé roubené stavení vedle kostela. Dnes ovšem bylo hezky, a proto ji nepotřebovali; ze sakristie vyšly dvě ženy v černém, postavily se před shromážděnou mládež a zatleskaly rukama. Děti se okamžitě utišily a uspořádaly se do pravidelných řad. Jeptišky přikývly a pak se smrtelně vážným výrazem ve tváři poklekly. Děti je

následovaly a všichni společně se začaly modlit Otčenáš. Magnus se zamračil; slova modlitby se poněkud lišila od těch, která znal - patrně proto, že byla předávána z generace na generaci ústním podáním. U '*přijď* království Tvé,' se změnil důraz a poslední věta: 'dej, ať jsme poslušní kněžím, které jsi nám seslal, aby nás vedli,' v katolické verzi, kterou znal, rozhodně nebyla, alespoň ne v protestantské - a způsob, jakým ji jeptišky předříkaly, nesvědčil o tom, že by z ní byli místní obyvatele kdovíjak šťastní. Ale opakovali ji po nich, zakončili modlitbu posledním 'Amen' a spustili 'Zdrávas Maria.' I tato modlitba nezněla přesně tak, jak si ji Magnus pamatoval. Rozhodně si nepředstavoval, že by Kristus přijímal od Marie rozkazy - alespoň ne poté, co dospěl. Rozhodl se, že až se vrátí domů, přečte si v Bibli znovu pasáž o svatbě v Káni Galilejské.

„Thomasi a Hester," řekla starší z jeptišek, „přineste tabuli."

Thomas vzhlédl a usmál se, ale Hester se nepřestávala tvářit přísně neutrálně. Společně vešli do školy. Thomas se okamžitě pokusil zapříst s Hester tichý rozhovor, ale ona mu odpovídala pouze jednoslabičně. Jeptišky si toho musely všimnout, avšak tvářily se, že nic nevidí.

„Dnes budeme hovořit o Svaté trojici," řekla mladší jeptiška a předstoupila před shromážděnou mládež. „To je o Bohu otci, Jeho synu Ježíši - a Duchu svatému, který naplňuje naše srdce láskou. Proto abychom žili v Bohu, musíme milovat jeden druhého, nikdy nesmíme hovořit v hněvu ani nikoho udeřit, ponížit nebo zranit." Zatímco hovořila, obličej se jí rozjasňoval a její oči se upíraly k nebi.

Náhle se prudce otočila, vytáhla ze záhybů svého roucha březový proutek a švihla jím jednoho mladíka přes prsty. Mladík překvapením vykřikl, ale rychle se kousl do rtu a mlčel.

„Ty, Neile Aginsone!" zvolala jeptiška. „Myslíš si, že jsem neviděla, jak nenávistně ses právě teď díval za Thomasem? Nemrač se na mě tak - okamžitě se usměj, nebo tě seřežu do krve!"

Mladý muž na ni dál hleděl zpod přivřených víček.

Starší jeptiška se postavila za mladíka. „Pomysli na svého otce, Neile Aginsone. Pomysli na desátek, který dluží církvi a který by se lehce mohl zdvojnásobit. No tak, nech své srdce naplnit láskou a usměj se."

Mladíkova tvář zrudla, ale podařilo se mu zvednout koutky rtů v parodii na úsměv.

„S láskou v srdci by se ti to dařilo lépe," zabručela mladší jeptiška a pohlížela na něj se zjevným nepřátelstvím. „Ale i tohle stačí."

Náhle se z nitra školy ozvalo hlasité plesknutí a ona se rychle obrátila. Také druhá jeptiška upřela oči ke dveřím. Vzápětí se objevil mladý Thomas, nesoucí za jeden konec tabuli, a na tváři měl rudý otisk dlaně. Hester, která nesla tabuli na druhém konci, měla hlavu hrdě vztyčenou - ale tvářila se smrtelně vážně.

Jeptišky sledovaly chlapce a dívku pohledem a starší z nich vyštěkla: „Hester! Nebuď tak pyšná! Pamatuj, že pokora je ctnost, která přísluší nám všem!"

Hester sklopila oči. „Jak si přeješ, sestro." Pak zamířila ke svému místu v trávě.

Mladší jeptiška udeřila Neila znovu. „Já vyženu nenávist z tvé duše, Neile Aginsone! Však já dobře vím, že tvůj úsměv není upřímný - a ujišťuji tě, že pokud se nenaučíš milovat a nevyženeš nenávist ze svého srdce, budeš se smažit na Satanově pekáči až navěky!"

Neil sklopil oči a svěsil ramena - ale bylo vidět, že je to jen póza.

„Vystříhej se chlípných myšlenek," řekla starší jeptiška. „Vystříhej se tělesných pokušení. Já vím, co ukrýváš v srdci: viděla jsem, jak se díváš po Hester."

Nyní zrudla Hester. Seděla na svém místě s hlavou svěšenou a z každičkého rysu jejího těla vyzařoval stud.

„Vystříhej se nepatřičných myšlenek!" pokračovala starší jeptiška s jednou rukou zvednutou do výše, jako by jí hrozila. „Očisti své srdce od vší chlípnosti, jinak tě žár touhy přivede k žáru ohně, na které Bůh vypaluje z lidských duší nečistoty - a ty v něm budeš hořet věčně!"

Magnus si uvědomil, že pojem 'věčnost' a 'na věky' je zde poněkud devalvován. Také mu bylo divné, proč jeptiška neudělala kázání o chlípnosti *Thomasovi* - nebo si myslela, že mu Hester dala facku, jen aby řeč nestála?

„Desetkrát Zdrávas Maria!" Ruka starší jeptišky se snesla dolů jako bič a ukázala na Neila.

Ačkoliv se každičký sval v jeho těle napínal odporem, Neil sklonil hlavu a jeho rty se začaly pohybovat. Jeptiška si ho naposledy mrazivě změřila a odvrátila se.

Nakreslila na tabuli dva velké kruhy a pak se otočila zpátky ke třídě. „Co je to?“

Třídou zaznělo nervózní zahihňání.

„Ticho!“ zaječela jeptiška a obličej jí zrudl vztekem. „Ty vaše hříšné myšlenky! Copak jste všichni posedlí? Harolde! Co jsem nakreslila?“

„Přece… přece dva kruhy, sestro,“ vykoktal osmiletý chlapec.

„Lžeš, ty darebáku!“ PLESK! Pravítko dopadlo na desku lavice, ale chlapec na poslední chvíli ucukl. Jeptiška zavyla. „Co si to dovoluješ? Jak se opovažuješ pokoušet se vyhnout trestu, který na tebe sesílá Bůh? Před Jeho hněvem neunikneš, a jestliže se o to budeš pokoušet, bude tvůj trest zdesateronásoben! Thomasi, přidrž mu ruce!“

Chlapec horlivě vyskočil, aby udělal, co po něm žádala. V koutcích úst mu cukal úsměv, ale ovládl se, přestože oči mu radostně jiskřily. Jeptiška pak desetkrát udeřila chlapce přes prsty, nedbajíc slz, které mu tekly po tváři. „Teď pro ty, kdo včera dávali pozor,“ řekla, když skončila. „Avilo!“

„A-ale…“ začala koktat dívka, „včera jste o kruzích nehovořila, sestro.“

PLESK! Tentokrát pravítko dopadlo na tvář. „Nemluvila jsem o Bohu, Avilo? Není snad Bůh vším, počátkem i koncem? A neplatí snad totéž i o kruhu?“ Otočila se a ukázala pravítkem na větší kruh. „Tohle je Bůh!“

Odněkud ze třídy se ozval smích, ale starší jeptiška, která na žáky dohlížela přísným pohledem, viděla jen prázdné výrazy ve tvářích. Přesto se několik dětí strachy zachvělo.

Mladší jeptiška položila další otázku. „Proč nás Bůh stvořil?“

„J-jako hračky, se kterými si může hrát,“ vykoktal vyvolaný chlapec.

„Cože? Myslíš si snad, že Bůh je malé dítě? Ne, ne! On nemá čas na hraní - a nikdy by ho nenapadlo znesvěcovat nebe smíchem nebo radostným jásáním! Máš v sobě ďábla, Rory! Až půjdou ostatní na

oběd, ty se vyzpovídáš a dostaneš přísné pokání! Bůh nás stvořil, abychom Jej milovali a sloužili mu - a kdo Jej nebude milovat, toho strčí do ohnivé pece! Theobalde!“

Desetiletý chlapec vyděšeně vzhlédl. „P-prosím, sestro?“

„Ty sis šeptal s Harlem!“

„Nešeptal, sestro! J-jenom jsem se na něj podíval!“

„A on se podíval na tebe - a vaše pošklebky a grimasy vydaly za celý rozhovor! To je stejně špatné jako šeptání, nebo spíše horší, protože jsi sváděl druhého k smíchu a znemožňoval mu naslouchat slovu Božímu! Až všichni odejdou, ty zůstaneš tady a vydrhneš podlahu školy!“ Otočila se zpátky k tabuli a viditelně se přitom násilím nutila ke klidu. „Tak - nyní budeme hovořit o milosrdenství.“ Vzala pravítko a ukázala na větší kruh. „Tohle je jako Bůh otec.“ Nakreslila několik paprsků, které z kruhu vycházely a dodávaly mu vzhled slunce. „A tohle je Duch svatý, který je vyjádřením toho, co k nám Bůh cítí.“

Prudce se otočila. „Theobalde! Proč ses zamračil?“

Chlapci se v obličeji objevil překvapený výraz, který však rychle vystřídalo zděšení. „Já jenom… Není Duch svatý samostatná bytost?“

„Ne, ty hlupáku! Jak může být Duch svatý samostatná bytost, oddělená od Boha? Duch svatý je Bohu totéž jako moje láska k tobě mně!“ Chlapec sice nedokázal zcela zakrýt skeptický výraz ve tváři, ale dalo by se říct, že se snažil, a jeptiška jej nakonec nechala na pokoji. Obrátila se zpátky k tabuli.

Magnus kývl hlavou: náboženství těch lidí bylo stejné jako jejich obřady - možná, že byli křesťané, ale rozhodně nebyli katolíci. Římští katolíci věří, že Svatá trojice sestává z jednoho Boha ve třech samostatných zosobněních, oddělených od sebe jako lístky jetele, ale zároveň jednotnějších než tato rostlina jako taková. A tahle jeptiška tvrdila, že Duch svatý neexistuje. Její další slova to ještě zdůraznila.

„Tento Svatý duch, představující Boží touhu po synovi, prostoupil pannou Marií a obdařil ji dítětem, které se narodilo na Vánoce a dostalo jméno Ježíš Kristus. Byl proto synem Božím - ale nesmíte se dopouštět omylu a považovat Ježíše za Boha! Byl to člověk a jenom člověk - svatý a víc než svatý, dokonalý člověk, to ano - ale pouze člověk.“

Děti seděly bez hnutí a tvářily se, jakoby pozorně poslouchaly - ale z jejich výrazů bylo vidět, že tohle všechno už slyšely mnohokrát.

Stejně jako Magnus - pod označením ariánské kacířství.

„A tak Bůh naplnil Marii Svou láskou, kterou nazýváme Duch svatý," shrnula jeptiška, „a narodil se Kristus… Hermanne! Nech ji na pokoji!" Vrhla se na nebohého chlapce, který tahal dívku před sebou za cop, a udeřila ho pravítkem přes prsty. Chlapec vřískl a jeptiška se s povzdechem obrátila ke své starší kolegyni. „Co jen s těmi dětmi dnes je? Polevily jsme snad ve své ostražitosti? Vplížil se mezi nás ďábel, zatímco jsme učily? Jak? A v jakém přestrojení?"

„Není to ďábel." Starší jeptiška upřela přes hlavy žáků pohled na Magnuse. „Je tady cizinec, který nás sleduje. Tvoje přítomnost, mladý muži, ruší děti a svádí je k neposlušnosti!"

Magnus se zamyslel. Uvědomil si, že možná měla pravdu - i když ne v tom smyslu, jak si představovala.

„Musím tě požádat, abys odešel," pokračovala starší jeptiška a vykročila k Magnusovi. „Pokud si s námi chceš promluvit o víře, rády odpovíme na tvé otázky - ale až skončí škola." Jak se blížila k Magnusovi, její kroky byly stále nejistější, až ji jeho mrazivý pohled přinutil zastavit se asi deset stop od něj. Nato se Magnus zdvořile uklonil. „Nerad bych tě obtěžoval, sestro. Už odcházím." Otočil se na patě a vykročil k lesu - s úlevou, popravdě řečeno, dokonce rád.

Asi po tuctu krocích v podrostu odbočil stranou, mimo cestičku. Ohlédl se ke škole očekávaje, že tam uvidí stát Roda, ale byli tam jen žáci a učitelky. Zmateně se zamračil, pak se podíval zpátky k lesu - ale ne, jeho otec nebyl ani tam.

Nu… možná mu protentokrát věřil, že se nezaplete do žádných potíží. Magnus se usmál a zamířil zpátky k vesnici.

Svého otce našel na návsi. Právě podával jedné hospodyni spravenou pánev a živě s ní při tom klábosil. Magnus si vzpomněl, že jako dráteník cestoval jeho otec už mnohokrát, a v duchu se pousmál nad staroušovou prohnaností. Počkal, až Rod domluví a posbírá svoje nástroje, a pak přistoupil k němu. „Už se zase vlichocuješ do přízně hospodyněk, tati?"

„Huh?" Rod překvapeně vzhlédl a pak se pousmál. „Aha. Ano, synu. Jak jinak bych se něco dozvěděl? A jak se vedlo tobě?"

„Já jsem zvolil přímější cestu. Šel jsem do školy.“

„Jo, šel jsem za tebou a asi pět minut jsem všechno pozoroval. Víc jsem vážně nesnesl.“

Magnus přikývl. „Vždycky se ti hnusilo násilí vůči dětem.“

„Až na případy, kdy jsem se sám přestal ovládat.“ Přes Rodův obličej přeběhl stín a koutkem oka se podíval po Magnusovi. „A stejně se mi příčí zastrašování a psychologické vydírání.“

„Vím přesně, co máš na mysli, tati. Pokud jde o mě, největší problém jsem měl s pokrytectvím.“

„Ano, nebylo ho tam málo.“ Rod srovnal krok se svým synem a přitom si uvědomil, že se k němu Magnus tentokrát přidal sám. „Víš, já už jsem starý a cynický, takže pokrytectví považuju skoro za normální.“

Magnus se zamračil. „Neřekl bych, že ho máš v sobě ty nebo máma - nebo třeba elfí král Brom O'Berin nebo Jejich Veličenstva.“

Rod pokrčil rameny. „To svědčí pouze o tom, že se stýkáš s dobrými lidmi, kteří se snaží svoje pokrytectví maximálně omezovat. Ale trocha je ho nezbytná, synu. Každý, kdo věří ve dvě rozdílné hodnoty, je pokrytec, a nedá se s tím nic dělat. Jednou jsi mne při pokrytectví taky přistihl - vzpomínáš?“

Magnus zvedl hlavu a zahleděl se do dáli; v duchu se probíral pamětí. Po několika minutách přikývl. „Pranýřoval jsi ty, kteří se snaží vnutit jiným svůj vlastní systém vládnutí, a přitom ses rozhodl zasvětit celý svůj život přivedení lidu Gramarye k demokracii.“

Rod přikývl. „Mohu na to namítnout jen to, že já lidi vedu, zatímco ti ostatní svůj systém vnucovali. Je ovšem pravda, že v tom nemusí být nijak zvlášť velký rozdíl.“

Magnus se usmál. „Raději by měl být, přihlédneme-li k tomu, jak plamenně jsi hovořil o právu na sebeurčení.“

„Přesně tak. Ale já jim jen pomáhám dostat se k formě vlády, kterou by si vybrali stejně - není to tak?“

„Na druhé straně tvým nepřátelům, anarchistům z budoucnosti, se zdá, že kdyby se lid na Gramarye ponechal sám sobě, rozdělil by se do množství malých celků bojujících proti sobě. A tví další nepřátelé obhajující totalitu jsou zase přesvědčeni, že by si zvolili diktaturu.“

„Tak to není. Oni dobře vědí, že k takovým formám vlády je třeba lidi přinutit.“

„Ale jak můžeš vědět, že by si lid Gramarye skutečně zvolil demokracii?“

Rod pozvedl obočí. „Je snad to, co slyším v tvém hlase, skepse?“

Magnus se ušklíbl. „Přirozeně; proč bych tě jinak obviňoval z pokrytectví?“

„To je pravda. Ale co když upřímně věřím v sebeurčení a stejně upřímně věřím v to, že demokracie je nejlepší možná forma vlády?“

„V tom případě ti nezbývá než je dovést k tomu, aby si vytvořili vlastní demokracii.“ Magnus přikývl. „Už chápu - pokrytectví je někdy nevyhnutelné. Protože kdybys ve jménu svatého práva na sebeurčení přestal směrovat lid Gramarye k demokracii, bylo by to také pokrytectví, že? Ano, už to chápu.“ Náhle se zamračil. „Jaké pokrytectví je souzeno mně?“

Rod pokrčil rameny. „To se ještě nedá poznat. Nevím, jaké jsou tvé životní cíle - možná jsi na nich ještě ani nezačal pracovat. A nedá se říct, že by ses mi příliš svěřoval se svými životními ideály a názory.“

„Nechtěl bych mezi námi vyvolávat roztržky,“ zabručel Magnus.

Rod smutně přikývl. „Patrně právem. Ale řekněme, že mám výjimečně dobrou náladu, takže se mi můžeš svěřit s tím, co si doopravdy myslíš. Ano, synu? Skutečně by mě to zajímalo.“

Magnus se pobaveně usmál. „A jsi si naprosto jist, že to přijmeš jako důvěrné sdělení přítele, a nikoliv jako podnět k poučování syna?“

Rod nějaký čas neodpověděl.

Nakonec přikývl. „Ano. Jestli je tohle cena, kterou musím zaplatit, abych se dozvěděl, v co můj syn doopravdy věří - ano. Jestliže budeš mít na paměti, že moje mlčení nemusí znamenat souhlas ani nesouhlas, slibuji, že budu jen poslouchat a nebudu se tě snažit o ničem přesvědčovat.“

„Ani nebudeš dávat najevo uražené city?“ Magnus zavrtěl hlavou. „Kdepak, pane. Vůbec si nejsem jist, jestli ti chci takto ublížit.“

Rod si povzdechl. „Tak mě vyzkoušej. Pověz mi svůj upřímný názor na zřízení v této vesnici.“

„To nemůžu, protože ještě žádný nemám - přesněji řečeno nemám žádný, který bych považoval za spolehlivý. Viděl jsem zuřícího kněze a surové jeptišky, dívku, která trpí v okovech moci - ale není to v jejím věku obvyklé?“

„Ne…“ začal Rod, ale rychle se kousl do jazyku.

Magnus se usmál. „Není, chtěl jsi říct? Nu, možná není. Tak či tak, stejně nevím, co si lidé ve vesnici o tom falešném biskupovi myslí.“

„Já to vím - ne že bych měl výsledky statistického průzkumu, to ne, všechno, co mám, je jen malý vzorek veřejného mínění, který jsem vyslechl jako dráteník. Ale podle něj to vypadá, jako že tohle uspořádání většině vesničanů vyhovuje. Určitě musí být nějací nespokojení, jako například ten sebevrah, kterého pohřbili včera ráno, a nejspíš i jeho táta…“ Přes obličej mu přeběhl stín; pak potlačil chmurné myšlenky a pokračoval. „Ale většina lidí vcelku spokojeně přijímá rozkazy od kněží a žije podle své verze Bible. Ani jim nevadí, že na ně kněz pokřikuje z kazatelny urážky - *chtějí* slyšet, jak jsou nehodní, protože to zvyšuje jejich šance dostat se do nebe.“

Magnus pokrčil rameny. „Co je to za zvrácený katechismus, který káže kacířství jako Písmo svaté a nevidí své vlastní pokrytectví!“

„To nevidí většina lidí - proto skutečné církve vyžadují, aby věřící neustále zpytovali svá svědomí.“

„'Život, jenž není stále prověřován, nestojí za žití.'?“ Magnus se usmál. „První křesťanští patriarchové četli Platona, co?“

„Ty s tím nesouhlasíš?“

Magnus zavrtěl hlavou. „Je v tom alespoň nějaká logika. Zatímco tenhle 'biskup' hlásá jen to, co je dobré pro něj.“

„Jsem rád, že jsi řekl 'pro něj' - ten ubohý chlapec, který dostal dnes ráno výprask jen proto, že žárlil na svou přítelkyni, má určitě jiný názor na to, co je dobré a co ne.“ Magnus se na něj ostře podíval, ale Rod pokračoval. „*Tento* druh pokrytectví nemohu vystát - kázat lásku a milosrdenství, pak se obrátit na pětníku a někoho veřejně ponížit.“

Ani Magnusovi se to nelíbilo, ale když to slyšel od otce, automaticky se postavil do opačného gardu a začal se jeptišek zastávat, přestože jeho názor na ně nebyl nijak dobrý. „V každé společenské skupině musí existovat nějaké zásady disciplíny, tati.“

„Disciplína je nutná - ale nesmí být vynucována z nenávisti ani z potěšení z utrpení oběti. Rozhodně bych nevěřil někomu, kdo káže lásku a porozumění a zároveň si ukájí své sadistické sklony. A to snad ani nemusím dodávat, že podle mě toho mladíka potrestala neprávem.“

„Také jsem měl ten pocit,“ přiznal Magnus. „Ale zdá se, že většina žáků rozpor mezi tím, co jejich vyučující kázaly a dělaly, vůbec nezaznamenala.“

„Žádný. Je to úplně jako by měli v mozku dvě oddělení - jedno pro 'náboženství' a druhé pro 'praktickou nutnost' - a klidně žijí podle obou. Jako by si říkali: 'Náboženství je fajn, ale povinnost je povinnost'.“

„Copak Kristus neříkal něco podobného? Když hovořil o tom, že levice nemá vědět, co činí pravice?“

„Možná to někomu připadá docela přirozené, ale zkus takhle hrát na piano. Ano, ale víš - ty fixluješ. Četl jsi Bibli.“

„Což tihle lidé o sobě říct nemůžou,“ usoudil Magnus. „Slyšeli jen to, co jim jejich kněží chtějí říct.“

„Ano, v tom je ta potíž. Navíc si nejsem zcela jist, jestli je místní vydání Bible stejné, jako to běžně používané.“

Magnus se zamračil. „Věří vůbec tihle lidé, že jsou katolíci?“

„Dobrá otázka - a já jsem ji položil. Odpověď je ne, považují se jen za křesťany obecně. Což samozřejmě ještě nic neznamená - před reformací tohle v Evropě platilo prakticky o každém. Ale když jsem se jich zeptal, jestli je papež neomylný, odpověděli: 'Ano a biskup mluví v jeho zastoupení.'“

„Zajímalo by mě, jestli o tom Jeho Svatost ví,“ zabručel Magnus.

„O tom silně pochybuji. Vlastně mám sto chutí poslat na biskupa opata řádu svatého Vidikona.“

„Chceš říct opatovi, aby sem poslal tlupu mnichů, kteří by toho drzého podvodníka donutili vzdát se svého náboženství?“ Magnus rozhořčeně vzhlédl. „To bys přece neudělal, tati!“

Nyní bylo na Rodovi, aby se zatvářil překvapeně. „A proč ne?“

„Přece jsi sám říkal, že většině místních současný stav věcí plně vyhovuje a mniši by biskupa určitě sesadili. Nebo by s ním udělali něco ještě horšího!“ Magnus vytřeštil oči, když si uvědomil celou

hrůzu té myšlenky. „Biskup by o sobě prohlásil, že je opatovi roven, a poštval by vesničany proti mnichům!“

„V tom případě by odešli a vrátili by se s doprovodem vojska.“ Rod zachmuřeně přikývl. „Ano, je to tak trochu problém. Ale přece ho nemůžu nechat tyranizovat všechny ty lidi!“

„Takže ve skutečnosti nevěříš v právo na sebeurčení, pro které jsi vždycky tak horoval?“

„Vypadá to, že ne tolik jako ty - ale ano, pořád v ně věřím. Na druhé straně je tu ovšem ta záležitost s biskupovým surovým postupem proti těm, kdo s ním nesouhlasí.“

„Jako ten ubohý truchlící otec, kterého jsme viděli včera?“

„Ano, na toho jsem myslel. Ale týká se to i toho chlapce ve škole a toho děvčete z hostince, Hester, kterou očividně miluje.“

Magnusovy rysy ztvrdly. „A když jsou tu tři, může jich tu docela dobře být i víc. Ale neměla by rozhodovat většina?“

Rod otevřel ústa, aby odpověděl, ale pak si uvědomil jaký by měla jeho odpověď důsledek, a rychle se snažil vymyslet něco jiného.

Magnus se díval, jak jeho otec strnul s otevřenými ústy, a jen s vypětím všech sil se mu dařilo zachovat vážnost.

„Ano,“ řekl Rod konečně, „ale to neznamená, že má většina právo tyranizovat menšinu.“

„Tyranie většiny.“ Magnus přikývl. „Už jsi o tom kdysi mluvil a Fess mi v tom směru udělil lekci. Byl to Alexis de Tocqueville, že?“

„Stále je - a jsem si jist, že tě Fess poučil i o opačných případech.“ Roda poučil docela určitě.

„Ano - jako je například tyranie vyvážená individuálními lidskými právy. Ale ti, kteří s biskupem nesouhlasí, přece mohou odejít, ne?“

„Z toho, čeho jsme byli svědky při pohřebním kázání, jsem ten dojem nenabyl - pokud se to vůbec dalo nazvat kázáním.“

„Spíš ne,“ zamumlal Magnus.

„Já vím - to byla řečnická otázka. Ale možná bychom si mohli pohovořit nejprve o předmětu onoho 'kázání', než začneme mluvit o právech téhle všivé teokracie.“

„Je to teokracie ve smyslu toho, co se tím slovem obvykle myslí - tedy 'vláda kněží',“ opáčil Magnus. „Ale docela určitě to není to, co to slovo doopravdy znamená - tedy vláda Boha.“

„Ne - správný termín by byl *hierarchie*, vláda posvěcených - jenomže tohle slovo zase obvykle označuje společenské uspořádání obecně.“ Rod zamyšleně potřásl hlavou. „To je z toho, že lidé podceňují sémantiku! Pojď, synu, najdeme toho truchlícího rodiče!“

Magnus se zarazil. „Když dovolíš, otče, na tohle nemám žaludek.“

„Proč?“ Rod vzhlédl. „Bojíš se podrobit svoje ideje zkoušce?“

„Možná,“ připustil Magnus, přestože velice nerad. „Tak či tak, celá tahle vesnice mi připadá krajně nechutná.“

„Obrací se ti z ní žaludek?“ Rod se na něj pátravě podíval. „Tak s tím něco udělej. Postav se za to, čemu věříš.“

„Mám vnucovat svůj vlastní pohled na věc ostatním?“ Magnus zavrtěl hlavou. „Na to nemám právo.“

Rod se usmál a ušklíbl se, pak se ovládl a nasadil vážný, zamyšlený výraz. Nakonec našel dobrou alternativu. „A měl bys, kdyby ses narodil jako jeden z nich?“

Magnus překvapeně vzhlédl a po chvíli přemýšlení přikývl. „Možná. Kdybych byl jedním z nich, měl bych právo nesouhlasit, ne?“

„Ano, pokud by ti to právo neupřeli.“

Magnus rozhodil ruce. „Upřeli neupřeli, to právo tady je. A pokud by ho odmítli uznat, asi by se trochu bojovalo.“

„Nebo mučilo,“ odtušil Rod ponuře. „To kdyby jich na tebe bylo moc.“

„Tahle úvaha je bezpředmětná…“

„Jak můžeš bojovat proti společenskému systému, když jsi mrtvý?“

„To je pravda,“ připustil Magnus a znovu se zamyslel.

Rod si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ať už na to máš právo, nebo ne, nemůžeš se do ničeho pustit, jestliže nevíš, čemu máš věřit. A já tyhle lidi na holičkách nenechám.“

Magnus se na něj zděšeně podíval. „Dal jsi mi slovo!“

„Já vím. To je ta potíž.“ Rod se zadíval k obloze a jeho hlas zněl najednou velice naléhavě. „Kdybych věděl, že většině vesničanů se současný stav líbí, pomohl bych nespokojencům uprchnout a bylo by to - ale já to *nevím.*“

„A proto tady musíš zůstat, dokud se o tom nepřesvědčíš?“

„Ano, nebo dokud nezjistím, že většina ve skutečnosti nechce vládu kněží - v tom případě budu moci udělat, co je v mých silách.“

Magnus se na něj podíval překvapeně a pobouřeně. Pak zrudl a začal se ho zmocňovat vztek.

„Dobře, dobře!“ Rod se znechuceně odvrátil. „Dal jsem to slovo, já vím -“ Náhle se obrátil zpátky k Magnusovi. „A co kdybych dřív, než se do něčeho pustím, s tebou prodiskutoval důkazy? Pak bys změnil názor a mohli bychom se do toho pustit společně.“

„*Jestli* budu schopen změnit názor, chtěl jsi říct?“ Magnus zase začínal rudnout hněvem.

„Nic takového jsem neřekl.“ Rod pozvedl ruku v odmítavém gestu.

„Ne, ale myslel sis to. Asi bys byl nejradši, kdybych ti tu nepřekážel a nechal tě dělat, co se ti zlíbí.“

Rod se na něj zamračil. „Co bych chtěl a co ne, nech laskavě na mně, ano?“

Magnus jej probodl pohledem, pak bez jediného slova pobídl svého koně a vyrazil do lesa.

Rod se za ním chvíli díval a pak smutně svěsil hlavu. „Tak tohle se mi moc nepovedlo, co říkáš, Fessi?“

„Myslím, že jsi to vyjádřil velice přesně, Rode,“ odpověděl jeho robotický kůň.

„Jo. Vyhrál jsem spor a ztratil jsem synovu úctu, mám pravdu?“

„Nemyslím, Rode,“ odpověděl Fess pomalu. „Spíš bych řekl, že ho takhle brzy připravíš o veškerou sebeúctu.“

„To snad ne!“ Rod křečovitě zavřel oči. „Tohle jsem určitě v úmyslu neměl.“ Zhluboka si povzdechl. „Ale co jsem mohl dělat? *Musím* se přece postavit za to, v co věřím, ne?“

„Zásadovost nese hořké ovoce, Rode, nemyslíš?“ zamumlal Fess.

„To tedy ano - zvlášť když se ti začnou vracet jako bumerang. Jedeme, Fessi.“

Kapitola 7

Magnus jel mezi stromy a snažil se zapudit pocit viny. Nejhorší na tom bylo, že nevěděl, jestli se má spíše cítit vinen, že zanechal lidi z Wealdbinde jejich osudu, nebo že opustil svého otce - nebo z obou důvodů.

A samozřejmě v tom byla i ta dívka, Hester. Určitě nebyla úchvatně krásná, ale byla docela hezká a měla v sobě něco, co mu nedovolilo na ni zapomenout. Opustil i ji?

Pak si vzpomněl na Neila Aginsona a řekl si, že nejspíš ne.

„Ženy jsou vždycky utrpení," povzdechl si někdo.

Magnus vzhlédl a uviděl hadrníka, který pomalu kráčel vedle jeho koně.

„Už jsi tu zase?" zabručel Magnus. „Zmiz!"

„Až přijde čas. Už dvakrát jsem ti nabídl nezranitelnost pro tvé srdce a dvakrát jsi odmítl - a přitom bys ji v obou případech brzy na to potřeboval."

„Nestojím o ni," odsekl Magnus.

„No jistě." Hardník mu předvedl úsměv s několika chybějícími zuby. „Vzít si ji tě nic nebude stát, ale je možné, že draze zaplatíš, když odmítneš."

„Pak tedy za svou tvrdohlavost zaplatím!" odsekl Magnus. „A teď se kliď! Nechci s tebou nic mít!"

„Ale chceš, jinak bys mě tak vášnivě nezaháněl."

„Copak se tě nikdy nezbavím?" Magnus tasil dýku a hadrník se rozesmál. „Ocel mi nemůže ublížit, mladíku!"

„Možná ne, ale tohle ano." Magnus odšrouboval konec jílce a vytáhl z něj malý žlutý šroubovák s vyřezanou podobou svatého Vidicona na rukojeti. Napřáhl ho proti hadrníkovi. „Vyslanče chaosu, ztrať se odsud!"

„Toho budeš litovat!" Hardník se začal chvět jako obraz na televizoru se slabým příjmem. „A taky ses zmýlil v mém zaměstnavateli…"

„Zmiz!"

A hadrník zmizel.

Magnus vrátil šroubovák do jílce dýky a třesoucími se prsty ji zastrčil zpátky do pochvy. Pak se zhluboka nadechl a v duchu si řekl, že je hlupák, když se takhle nechá vyvést z míry obyčejným přízrakem.

Potom začal uvažovat, jestli právě neuhodil hřebík na hlavičku: jestli není hlupák a zbabělec, když takto ujíždí pryč od těch, kteří ho potřebují. Ale nezastavil a jak jel dál, jeho pochybnosti, které měl o sobě samotném, sílily.

Magnus vyjel z lesa na říční louku. Uviděla ho srnka, poplašeně vzhlédla a i se svými srnčaty zmizela v porostu. Magnus se díval za nimi a jeho odpor vůči sobě samotnému překročil snesitelnou míru. Věděl, že srny utekly instinktivně - ale zároveň měl pocit, jako by ho už ani zvěř mezi sebou nestrpěla.

Sesedl z koně, připoutal ho ke stromu a vyndal mu z tlamy udidlo, aby se mohl pást, pak se obrátil k řece. Pohledem přeletěl dráhu své cesty až k západnímu obzoru, k němuž se chýlilo slunce. Pomyslel si, že by si měl vybudovat pořádný tábor, ale pak tu myšlenku pro přílišnou pracnost zavrhl. Místo toho se posadil na břeh pod velkou vrbu, díval se, jak voda plyne, přirovnával její proud ke svému životu a uvažoval, jestli mu také tak rychle uniká a kolikrát už se stočil nesprávným směrem. Místo aby byl otcovou pravou rukou, utíkal před povinnostmi; místo aby si vydobyl vlastní postavení a pověst, byl pro Korunu jen hanbou; láska se mu vyhýbala tak spolehlivě, jako by ani žádná na světě nebyla. Přitahoval pouze ženy, které ho chtěly tím či oním způsobem využít, potěšit se s ním nebo se při něm přiživit. Věděl, že na světě musí být i dobré ženy, ale těm zase nejspíš nepřipadal dostatečně přitažlivý.

Alespoň věřil, že takové ženy existují. Žádnou z nich neznal dostatečně dobře, aby si tím mohl být jist.

Ulehl na břeh řeky a zhluboka si povzdechl. Obrátí se to vůbec někdy k lepšímu? Nebo mu takhle prostě osud namíchal jeho genetické karty? Veškerá titánská moc, kterou zdědil po rodičích, veškeré Fessovo učení a cvičení - to všechno mu nebylo k ničemu, méně než k ničemu, jestliže to nemohl využít k dobrému účelu.

Přece musel existovat způsob, jak všechny ty dary využít užitečným způsobem - užitečným pro sebe a pro ty, kteří jsou s ním. V hlavě se mu začalo rodit přesvědčení, že takový způsob existuje, že opravdu může lépe naložit s tím, co má…

A vzpomněl si na Alberta, svého analoga ve světě Tir Chlis, v paralelním vesmíru. Oba byli skoro stejní, takže si Magnus mohl zapůjčit Albertovu moc, když o svou přišel; bylo to, jako by představovali dva opačné póly jedné koule.

Otoč kouli. Podívej se, jak vypadá druhá strana.

Udělal to. Uvolnil se, zavřel oči a soustředil se na vzpomínky na Tir Chlis, zemi stříbrných lesů a magie, oblud z legend a vil z pohádek - nikoliv maličkých lidiček s křidýlky, ale vysokých, neuvěřitelně štíhlých lidí nadaných úžasnou mocí, skoro - ne-li zcela - nesmrtelných, současně dobrých i zlých.

V tomto světě strašidelných nocí žil lord Kern, čaroděj a šlechtic skoro identický s Rodem Gallowglassem, který měl ženu podobnou Magnusově matce Gwendylon - a dva syny, Alberta a Vidora, kteří zase byli duplikáty Magnuse a jeho bratra Gregoryho. Magnus si vybavil Albertův obličej tak, jak ho viděl naposledy, a představil si, jak by asi vypadal v jeho letech - podlouhlý s výraznou bradou, vyčnívajícím nosem, hluboko zasazenýma očima… ještě černé vlasy…

Vypadal přesně jako Magnus.

Obraz začal získávat zřetelnější obrysy; svět kolem něj se stával skutečným. Magnus se k němu v myšlenkách natáhl, vyslal za ním záchvěv čirého stesku spojeného s otázkou: *Jak se ti vede, můj souputníku?*

Krátký pocit překvapení smíšeného z obezřetností, pak radost ze shledám. Magnusovi se v hlavě rychle mihlo panorama bitvy - zlí čarodějové stojící proti Albertovi a jeho rodině, dívky, jež ho sváděly, ale měly přitom zištné záměry, jiné dívky, zničující svým půvabem, avšak chladné a zraňující svým nezájmem - všezaplavující pocit zmaru a selhání.

Magnus pocítil vzedmutí podobných citů - jeho analog mu byl ve všem tak podobný, že se jeden mohl zaměnit za druhého. Na kratičký okamžik se jejich stesky promísily…

Pak najednou skřípavé zadrnčení přerušilo jeho soustředění a v příštím okamžiku byl Albertus pryč. Magnus se prudce posadil, rozhlédl se do noci, která se náhle zdála nepřirozeně tichá, rušená jen drnčením, jež se postupně měnilo v cinkot stříbrných zvonků. Magnusovi se divoce rozbušilo srdce. Uviděl jeden z měsíců, jak putuje vysoko nad mýtinou a sesílá své paprsky dolů k němu…

S jejich světlem se k zemi snášela přízračná postava, která zhmotněla, sotva se dotkla trávy - vysoká, neuvěřitelně štíhlá žena na mléčně bílém koni, stejně štíhlém jako ona. Tvář ženy byla bledá jako světlo měsíce, měla velké oči, vysoko posazené lícní kosti a rudé, velice rudé rty. Na sobě měla trávově zelené hedvábné šaty a sametový pláštík a mířila přímo k Magnusovi. Zvonění, které Magnuse vytrhlo z transu, pocházelo od malých zlatých zvonků zapletených do koňovy hřívy.

Magnus si uvědomil, že na ni civí s otevřenými ústy. Potřásl hlavou, rychle se zvedl na nohy, strhl si z hlavy klobouk a uklonil se: „Buď pozdravena, krásná dámo! Čemu vděčím za potěšení z tohoto setkání?“

„Svému vlastnímu úsilí, synu čaroděje,“ odpověděla žena s úsměvem.

To označení zabolelo. Nicméně Magnus se přinutil k úsměvu. „Cožpak si nezasloužím vlastní titul, paní?“

„Jistě.“ Naklonila hlavu na stranu a pobaveně se usmála. „Jak by ne, když dokážeš otevřít cestu mezi tímto světem a Tir Chlisem?“

„Otevřít cestu?“ Magnus vytřeštil oči. „Paní, já jsem chtěl jen mluvit se svým… přítelem…“

„Souputníkem,“ řekla. „Dvojníkem. On je tím, kdo je stejný jako ty, včetně tvého trápení.“

Magnus si ženu dlouze a pátravě prohlédl - a pocítil mrazení, které mělo původ v její moci. „Kdo jsi, paní, která o mně tolik víš?“

„Jsem královna Vílího lidu Tir Chlisu, mladý čarodějníku,“ odpověděla. „A přišla jsem tě navštívit.“

Byla to nejspíš ta nejpůvabnější žena, jako Magnus kdy viděl. Její tvář by přivedla kteréhokoliv z největších sochařů všech dob k šílenství, ale žádný mramor nemohl být chladnější a zároveň tak dokonalý jako její pleť, bledá jako sám měsíc; žádná hvězda neplála

jasněji než její oči. Její šaty byly hluboce vystřižené a odhalovaly stejně dokonalou postavu s neuvěřitelně štíhlým pasem. Byla po všech stránkách nádherná, křehká a jemná - ale zároveň tvrdá jako diamant. „Paní," zamumlal Magnus, „nejsem hoden tvé pozornosti."

„Věřím, že dokážeš, že jí hoden jsi." Natáhla se, aby se dotkla jeho obličeje a Magnus měl pocit, jako by se ho v těch místech dotkl oheň. Najednou byla tím jediným, na čem ve vesmíru záleželo: domov, rodiče, sourozenci, král a královna, dokonce i samotný Bůh mu teď připadali vzdálení a nedůležití. Podivným, jakoby odtažitým způsobem věděl, že byl očarován, ale nedbal o to.

„Nepřeji si nic jiného," vydechl, „než prokázat své ctnosti způsobem, který si zvolíš."

„Doufám, že nejsi ctnostný přespříliš." Podívala se na něj zpod přivřených víček.

Magnus zrudl. „Myslel jsem ctnosti, které dělají muže - ty bych ti rád prokázal."

„Tak to budeš muset jít se mnou," řekla náhle panovačným hlasem. „Musíš běžet vedle mého koně, protože tvoje slabé smrtelné tělo by se tam, kam půjdeme, nikdy samo nedostalo. Musíš jít hned a sloužit mi sedm let."

„Jenom sedm?" namítl Magnus. „Pak budu muset odejít?"

„O tom si promluvíme později," odpověděla paní. „Teď mne následuj." Otočila svého koně a vyrazila.

„Jak si přeješ," zamumlal Magnus. Běžel lehce vedle ní a ani na okamžik přitom nespustil oči z její tváře - zároveň žasl nad tím, že stačí jejímu koni. Matně si uvědomoval, že běží po měsíčním paprsku, což bylo přirozeně naprosto nemožné - ale světlo měsíce postupně vybledlo a jeho obklopila temnota, již neprozářila jediná hvězdička; řídil se teď jen podle světla vyzařovaného královnou Elfie a pokračoval temnotou, proti níž i noc byla jako sluneční den - ale nevadilo mu to, protože ona byla po jeho boku.

Jednou se na něj podívala, potěšeně a pobaveně, pak obrátila svůj pohled kupředu tam, kam putovali, a začala zpívat táhlou tichou píseň o batistové košili.

Uháněli po měsíčním paprsku směrem k nebi a Gramarye se brzy proměnila jen v nepravidelný tvar na velkém glóbu pod nimi. Nyní se

pohybovali ve světle menšího měsíce a větší jako by se přesunul za ně a zakryl jim planetu. Kolem vládla tma; tvář měsíce za nimi byla černá, lemovaná slabou září, ale pod nohama jim rudě svítil paprsek menšího měsíce. Pak jeho rubínové světlo ztmavlo a jako by zhoustlo, až měl Magnus pocit, že je tekuté; nohy ho začaly bolet a jeho krok se zpomalil. Ztěžka oddechoval, lapal po vzduchu a přitom si všiml, že malý měsíc také potemněl, zatímco velký zmizel úplně; s ním i planeta, která byla jeho domovem - ale nic z toho jej z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu nezneklidňovalo a běžel stále dál a dál, stále namáhavěji a vyčerpaněji.

„Takhle by ses do Elfie nikdy nedostal," poznamenala paní a napřáhla k němu ruku. Zachytil se jí a hlavou mu blesklo, jak velké výsady se mu dostává, že se může dotknout jejích prstů; ale ona ho zvedla do vzduchu, jako by nevážil víc než obyčejný vějíř a posadila si ho za sebe. Pak si jeho ruce dala kolem pasu a řekla: „Drž se pevně." Magnus poslechl a obemknul ji prsty, podivil se, že něco tak jemného a křehkého může být pod hedvábím pevné jako pružinová ocel, a současně žasl nad křivkami jejích boků. Nyní jeli v naprosté temnotě, jediné světlo bylo to, které vyzařovalo z paní samotné a z karmínového přílivu pod nimi - ale temnota byla plná syčení a šumění, které se postupně změnilo v burácení, to se zase utišilo a zase zesílilo v pravidelných intervalech znovu a znovu, jako mořský příboj, jehož podstatou ale nebyla voda, nýbrž statický šum.

„Kde jsme, má paní?" Magnus se zachvěl přestože necítil zimu.

„Ujíždíme mezi světy, mladý čarodějníku," odpověděla královna. „Jedeme prázdnem."

Magnus cítil, jak ho svědí kůže na temeni hlavy; po zádech mu přeběhl mráz a zmocnila se ho slabost.

Ale vtom se před nimi objevilo světlo, ze kterého se postupně vylouply stromy, tráva a tyrkysové nebe. „Jedeme do Tir Chlisu, má paní?"

„Nikoliv, rytíři čarodějníku," odpověděla. „Tak tě budu nazývat, přestože jsi ještě nebyl pasován, neboť mám za to, že jsi toho hoden."

Magnus vytřeštil oči. „Jak to můžeš vědět?"

„Z pachu chladné oceli, který se z tebe šíří a který proniká hlouběji, než jsou kosti - protože tady mezi světy je to podstata muže, co se dostane na povrch, nikoliv jen veteš jeho kůže a tváře.“

„Svaly a kosti mají v Tir Chlisu stále svou cenu,“ namítl Magnus, kterému se vybavily věci dlouho uložené na dně paměti.

„Ano, ale my tam ještě nejedeme.“ Travnatá země se stále přibližovala, až na ní konečně narazila kopyta jejich oře. Kůň zpomalil, pohodil hlavou, odfrkl si a pak zastavil úplně. Magnus vzhlédl skrz průsvitné listí, jež vypadalo, jako by bylo vybroušené z plátků smaragdů a rostlo na větvích z lesklého zlata. Strom byl obtížen zralým ovocem připomínajícím hrušky se dvěmi vršky pootočenými o devadesát stupňů proti sobě. Magnus zajásal a seskočil z koně, aby si jeden plod utrhl.

„To ne, sire čaroději!“ zvolala paní. „Nedotýkej se ovoce, které roste v této zahradě!“

Magnus ucukl rukou a otočil se. „Ach, má paní, snažně tě prosím, dovol mi jeden z těchto plodů utrhnout a nabídnout ti ho! Cestovali jsme tak dlouho a jistě musíš mít hlad. Jedině ovoce tak nádherné, jako je tohle, je důstojnou přesnídávkou pro tebe, má krásná paní!“

„Umíš být galantní.“ Usmála se a v očích se jí zalesklo. „Ale věz, sire čarodějníku, že ten, kdo by se jen dotkl jednoho z těch plodů, pocítil by dotek hrůzy ve svém srdci, a kdo by ho snědl, zemřel by v křečích bolesti.“

Magnus se ostře podíval na ovoce, pak se zadíval pozorněji. „Jak je to možné, má paní? Nikdy jsem neviděl ovoce půvabnější a na pohled lahodnější, než je tohle!“

„Vypadají hezky,“ přisvědčila, „ale tento malý svět je jenom ostrůvkem v prázdnu, mezi mnoha jinými světy - a některé z nich jsou světy utrpení pro zlé duše, jež věří, že jen z bolesti a sváru druhých mohou čerpat sílu. A co hůř - věří, že pouze vzájemným bojem a zabíjením se mohou vydělit ty, které jsou hodny spasení.“

„To je pekelné,“ vydechl Magnus.

„Ano, pekelné, to je to správné slovo - jejich zkaženost se však šíří jako mor a soustředuje se právě v tomto ovoci. Jen z ní roste - jeho výživou je utrpení a agónie milionů mučených duší.“

Magnus se zachvěním ucouvl.

„Proto se nesnaž utišit svůj hlad ovocem, jako je toto," poradila mu, „a o mne se nestarej, protože elfí tělo pociťuje hlad jen zřídka; většinou se živíme jen potěšením a rozkoší. Avšak ty, sotva ses na chvíli zastavil a trochu sis odpočal, hned jsi začal myslet na jídlo.. Vy smrtelnici musíte neustále shánět výživu, protože ji vaše těla tak rychle spotřebovávají." Položila si ruku s nastavenou dlaní do klína, něco se v ní zatetelilo a získalo to konkrétnější obrys. „Naštěstí tu mám bochník chleba." Pozvedla obě ruce, energie zajiskřila a zhmotnila se do podoby láhve. „A tady mám trochu červeného vína. Vezmi si je, abych mohla sesednout z koně - pak se můžeš najíst a trochu si odpočinout."

Magnus k ní přistoupil, levou rukou od ní vzal bochník a láhev a pravou pozvedl. Královna ji uchopila a elegantně sestoupila ze svého oře, který okamžitě sklonil hlavu a začal se pást. Paní odešla pod stromy, tam se uložila do trávy a sukně si rozprostřela kolem sebe - ale tak, že odhalovaly obrysy jejích boků a stehen. „Pojď." Napřáhla ruku směrem k Magnusovi. „Posaď se ke mně a najez se."

Magnus rád poslechl, postavil láhev na zem a chopil se chleba - ale těsně předtím, než ho rozlomil, si vzpomněl, co slyšel o vílím jídle, a zarazil se.

Paní se zasmála a znělo to jako zacinkání zvonků v hřívě jejího oře. „Bojíš se, že když okusíš jídlo Elfie, zůstaneš už navždy spoután s elfím lidem, co? Ale ke mně už jsi stejně připoután svou touhou a ujišťuji tě, že tohle jídlo tě nezbaví svobodné vůle o nic víc než ona."

Magnuse její slib uklidnil, aniž se nad ním příliš zamýšlel, a hned se pustil do jídla. Několik soust stačilo utišit jeho hlad; k utišení žízně postačil jediný doušek vína. Královna na něj po celou dobu pobaveně hleděla a pak si popleskala dlaněmi po stehně. „Pojď, polož si sem hlavu a odpočiň si a já ti dám krásný vílí sen."

Magnus opět poslechl s radostí a ulehl s hlavou v jejím klíně, vdechoval sladkou vůni jejího parfému a oddával se potěšení z její blízkosti. „Sešli na mě svůj sen, vílí královno - ale musí být skutečně úžasný, aby překonal to, co jsem cítil, když jsem tě poprvé spatřil."

„Ty stříbroústý darebáku!“ Hravě ho pleskla po rtech - a Magnus je okamžitě otevřel, ale příliš pozdě. „Nyní popatř.“ Jednu chladivou ruku mu položila na čelo a druhou ukázala před sebe.

Zdálo se, jako by tyrkysové nebe v těch místech zhoustlo, shluklo se oblačný vír, který se pomalu otevřel jako duhovka oka, v němž se objevil obraz prašné cesty, spíše pěšinky vedoucí trnkovým a hlohovým křovím, tak hustým, že se cestička občas ztrácela úplně.

„Vidíš tu cestu?“ otázala se.

„Vidím.“ Magnuse však více zaujalo panorama olověně šedého nebe, které se táhlo nad hlohovým houštím až k obzoru, protože země byla rovná jako stůl. „Co je to za ponurou cestu?“

Dlouze se na něj podívala, ale Magnus nedokázal rozeznat, jestli pobaveně nebo ostražitě. „To je cesta dobra, mladý čarodějníku, a jen nemnozí ji hledají. A co ty - chtěl bys podle ní žít?“

Magnus spolkl mechanickou odpověď a místo toho se nad otázkou doopravdy zamyslel, pátral ve svém srdci. Pak pomalu přikývl. „Ano, paní. Upřímně v to doufám. Přeji si to a snažím se o to.“

„Pak jsi velice výjimečný muž.“ Náhle jako by ochladla, ačkoliv Magnus nebyl schopen určit, v čem; žádný vnější projev nezaznamenal. „O to výjimečnější, že jsi čarodějník a celý svět smrtelníků by ti mohl ležet u nohou.“

„Netoužím po světě smrtelníků,“ odpověděl rychle. „Jen po tobě.“

„Ale můj lid se nezatěžuje s tím, co je dobré a co ne, mladý muži - záleží mu jen na vlastních potřebách a zábavě.“

Mávla rukou a obraz se ztratil, proměnil se zpátky v obláček kouře. Další gesto a duhovka gigantického oka se znovu otevřela, aby odkryla nový pohled. Magnus uviděl široké a pohodlné cesty, po kterých se daly snadno překonat povlovné pahorky; tu a tam mu mizela z dohledu, ale hned se zase objevovala, zatáčela kolem nízkých vyvýšenin porostlých pestrobarevnými květy. Nebe nad ní bylo šmolkově modré s krajkovím bílých beránků. Vůně květin byla tak sugestivní, až se Magnusovi zdálo, že ji cítí. Ale přes všechny krásy toho obrazu mu připadal podivně odpudivý. „Co je tohle za cestu?“

„Tato široká, pohodlná cesta je cesta zla, mladý čarodějníku, přestože si mnozí myslí, že vede do nebe. Avšak slasti, které slibuje,

jsou mnohem menší než ty, které doopravdy přináší, a jejím cílem je konec všech radostí.“ Podívala se na něj se zájmem a usmála se. „Nepřipadá ti přitažlivá?“

„Má svoje kouzlo,“ připustil Magnus, „ale zároveň mne i odpuzuje. Nechtěl bych po ní kráčet.“

„To ráda slyším.“ Ale nezdálo se, že by to paní myslela upřímně; mávla rukou a obraz opět zmizel, proměnil se v obláček dýmu. Znovu mávla a objevil se další výjev, tentokrát však zamlžený.

Magnus se snažil proniknout mlhu pohledem, ale rozeznával jen hrubé obrysy jezera. „Co je to za vodu?“

„Raději se ptej, jakou má podobu.“ Napřáhla i druhou ruku, takže se teď dotýkala jeho čela prsty obou a Magnusovi to připadalo zvláštním způsobem vzrušující. Už si nevzpomínal, jak se sem dostal, ani v čím klínu měl hlavu - ale byl velice rád, že tomu tak je. „Podívej se pozorně,“ řekla mu paní. „Podívej se pozorně na to jezero a nech svou mysl, aby sama vykreslila jeho podobu.“

„Proč?“ Ale jakmile se Magnus na obraz zadíval, mlha se zvedla a odhalila čistou modrou vodu, tak průzračnou, že viděl oblázky na dně jezera, neboť jeho hladina byla prozářená sluncem tak jasně, až se zdálo, že voda světélkuje. Na březích rostla zelená tráva a pestré luční květy.

„Ach,“ vydechla paní. „Teď nahlížíš do svého srdce.“ Sundala ruce z jeho čela a Magnus si najednou vzpomněl, že jel se svým otcem lesem, pohádal se s ním, vydal se sám na cestu a potkal čarodějnici, jež bydlela ve věži, urozenou dámu před vraty kostela, dívku v sektářské vesnici a tuto královnu Elfie, jak se sama označila. Zatímco se mu to všechno vybavovalo, obloha v obraze se zatahovala mraky, květiny vadly a skrývaly své tváře, zatímco voda se změnila na temně zelenou - už nebyla průzračná a v jejích hlubinách se zjevně něco ukrývalo, protože najednou se ho zmocnil temný pocit ohrožení a číhajícího nebezpečí.

„Proč se obraz změnil?“ vydechl Magnus.

„To je změna ve tvém nitru,“ odpověděla paní. „Když jsi jezero uviděl poprvé, odejmula jsem ti vzpomínky na poslední týden; ale teď se vrátily a s nimi se změnil i vzhled jezera tvého srdce.“

Magnus se zamračil. „Proč se to stalo? A co to znamená?“

Ale paní jen mávla rukou a obraz se stáhl do sebe, proměnil se ve vířící obláček kouře, aby vzápětí znovu rozkvetl v zářící, rovnou cestu vysypanou zlatým pískem, lemovanou pestrobarevnými girlandami a praporky spolu s květy všech barev a tvarů. Cesta ubíhala sluncem ozářenou krajinou do dáli slibující… co?

Obraz měl v sobě jakousi podivně cizí krásu a zároveň působil klamným, marnivým dojmem. „Co je to za cesta?“ vydechl Magnus.

„Je to cesta do Elfie,“ odpověděla paní, „po které spolu pojedeme.“

Magnus se zachvěl vzrušením a jediným hbitým pohybem vyskočil na nohy. „Pak tedy jeďme, má paní! Jak rychle se tam dostaneme?“

Pobaveně se na něj usmála. „Jsi už tak nedočkavý? Jediné, co tě zdržuje, jsou tvá pozemská pouta a těch se musíš zbavit sám.“

„S největší radostí,“ ujistil ji Magnus. „Rád prožiju zbytek svých dní ve vílí zemi.“

„Pak tedy pojďme,“ odpověděla paní. „Posaď se za mě - můj kůň si už odpočal a už je zase připraven k jízdě. Stačí mu jen několik minut oddechu a teď nás odnese až do Elfie.“

Magnus nasedl za královnu víl. „Tenhle svět je tedy něco jako odpočívadlo na schodech prázdnoty?“

Kůň se rozběhl proti obrazu a Magnus poplašeně vykřikl, pak úžasem vytřeštil oči - protože prošli prstencem dýmu a čarovná země teď byla všude kolem něj, pestré vlaječky jim ukazovaly cestu. Když se ohlédl, uviděl prázdnotu rámovanou kouřem - v příštím okamžiku kouř zavířil a nad nimi teď bylo jen jasně modré nebe Tir Chlisu. „To nebylo odpočívadlo,“ vydechl.

„Ne,“ přisvědčila paní. „Spíš ostrůvek v proudu, přepřahací stanice pro unavené pocestné - místo, kde je pro ty, kdo mají klíč, umístěna brána do třech světů.“

Magnus pokrčil rameny. „Jsem rád, že jsem nepotkal toho, kdo vlastní klíče od pekla.“

„Potkal,“ opáčila královna vil pomalu. „Potkal jsi ji v několika přestrojeních - ale neodhodlal ses projít s ní branou.“

„Snad to nejsi ty!“ zvolal Magnus zděšeně.

„Ne, nejsem to já,“ ujistila ho. „Stejně jako nejsem tou, která by tě zavedla do nebe.“

Magnus se nad tím několik minut zamyslel a pak řekl: „Vlastně jsem rád, že jsem nepotkal ani ji.“

„Ne, nepotkal jsi ji,“ zapředla vílí královna. „Tím si můžeš být jist.“

Jeli na východ a kolem nich se s překvapivou rychlostí stmívalo - působilo to až děsivě, dokud si Magnus neuvědomil, že kůň královny víl uhání tak rychle, že jeho cval spolu s rotací planety značně urychluje střídání denních dob. Najednou měl podivný pocit *déjá vu* - zdálo se mu, že něco takového už zažil. Samozřejmě si vzpomněl, odkud zdroj toho pocitu pochází - v Tir Chlisu už jednou byl, i když mu tehdy bylo teprve osm, a navíc se staral o svou mladší sestru a bratra. Hluboce se mu to však vtisklo do paměti a stokrát se mu to od té doby zjevovalo ve snu - sametová obloha, míhající se hvězdy, tráva podobná klenotům. Chyběl už jen stříbrolistý les, protože ujížděli rovinou a na dohled žádné stromy nebyly. Pak slunce zapadlo úplně a na indigové obloze se rozzářily hvězdy.

Jejich obraz jako by se odrážel na zemi pod nimi; tucty maličkých světélek.

„Co jsou to za lampičky?“ otázal se Magnus užasle.

„Pochodně elfího lidu,“ vysvětlila mu paní. „Svítí jim k jejich nočnímu veselí. Přidáme se k nim?“

„Ach, s radostí!“ Magnus seskočil z koně.

„Pak si tedy zatancujeme. Ale varuji tě, mladý čarodějníku, musíš držet jazyk za zuby bez ohledu na to, jak podivné, úžasné nebo - ano, strašné - věci uvidíš. Musíš být jako němý, nesmíš odpovídat na otázky, narážky nebo posměšky, jinak bys přišel o mou ochranu a museli bychom se odloučit - a pokud promluvíš jediné slovo, už nikdy se nevrátíš do své rodné země.“

„Malá ztráta,“ vydechl Magnus s očima stále přilepenýma na ni, „když můžu setrvávat v blízkosti tak nádherné bytosti, jako jsi ty.“

Paní se možná zarděla, každopádně odvrátila obličej a pokračovala: „Až přijdeš k našemu dvoru, mladý muži, jsem si jistá, že se tam uvedeš tak, jak se na slušného, urozeného a vzdělaného mladíka sluší.“

„Nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem vzdělaný," zamumlal Magnus.

„Podle místního smrtelnického standardu jsi. Ukloň se, když tě někdo pozdraví, a usmívej se, protože na tebe budou zvědaví. Ale nemluv, neboť nesmíš hovořit s nikým jiným než se mnou."

„Nebudou mě pak považovat za neomaleného burana? A nepadne hanba i na tebe, když budu ve tvých službách?"

„Ne, protože oni tuto hru znají a bude dost takových, kteří se tě pokusí získat pro sebe. Ale když budeš držet jazyk za zuby, budou se obracet na mne. Já jim pak odpovím, ujistím je o tvé věrnosti a řeknu jim, že tě vezmu ke stromu Eildonu."

Magnus si vzpomínal na mohutný, rozložitý strom s velkými listy, pod kterým seděl, než se spojil s Albertem. „Myslel jsem, že je to obyčejná vrba, i když obrovská. Má ten strom snad nějaký hlubší význam?"

„V každém světě je několik takových, jako je on. Odpovídají obdobným na jiných světech, a proto slouží jako brány a ukotvení cest přes prázdnotu."

Analogové, pomyslel si Magnus - několik stromů zrozených ze stejného předka, umístěných na stejném místě v každém z vesmírů. Ale proč jich bylo v každém světě jen několik?

Možná je to zákonité, přihlédneme-li k mnohočetnosti vesmírů a nahodilosti v prostředích a chromozonech násobících se v každé generaci geometrickou řadou. Na malý okamžik se mu vybavila nesmírnost variant, až se mu z toho zatočila hlava. Bylo takřka nemožné, aby se jeden jedinec dokázal rozmnožit do více než několika světů, natož světů tak vzdálených, že kontakt mezi nimi připomínal magii.

Ale on sám byl také takovým jedincem - on a Albertus.

Na okamžik si pohrál s myšlenkou, že jich - jeho - mohlo být víc v jiných vesmírech, z nichž některé si ani nedokázal představit. To pomyšlení bylo děsivé, ale podnětné - lechtalo ho někde vzadu v mysli jako možné vysvětlení čehosi, co si teď nedokázal vybavit…

Ale to už přicházel vílí lid, aby se s nimi setkal, tančil za zvuku harf - vysocí, štíhlí mužové, samý sval a šlacha, s dlouhými meči u pasu, tyrkysovýma očima a divoce vlajícími vlasy; ženy tancující

v šatech všech tvarů a barev, ženy jako královna, neuvěřitelně štíhlé, neuvěřitelně půvabné, s bujnými vlnami světlých, skoro stříbrných vlasů a velkýma očima, jež se blýskaly jako oči koček.

„Hleďme!“ zvolal jeden z mužů. „Co naše hrdá dáma ulovila dnes?“

„Ano!“ ozval se druhý s rukou na jílci meče. „Kdo jsi, smrtelníku?“

„Někdo, na kom vůbec nezáleží,“ řekl třetí s opovržlivým mávnutím rukou.

Magnuse zaplavila vlna rozhořčení a otevřel ústa, aby odpověděl..

Celý zástup se k němu vyčkávavě naklonil, všichni ústa pootevřená, oči dychtivě rozšířené.

Magnus si vzpomněl, co mu královna kladla na srdce, a spolkl slova dřív, než je stačil vyslovit.

Vílí lid se stáhl, ústa se zklamaně zavřela.

Magnus se podíval na paní a zjistil, že na něj shlíží s pobaveným souhlasem.

„Hej, pohledný mladíku!“ Půvabná žena, velice mladá v porovnání s jejími druhy neurčitého věku, se s očima přivřenýma přitočila k Magnusovi. „Nedivím se, že tě sem přivedla, protože jsi skutečně velmi sladký. Chceš odepřít potěšení ze své přítomnosti všem, kromě jediné z nás? Nebo dopřeješ tu radost i ostatním, kteří tě vítají stejně srdečně?“ Naklonila se k němu blíž, velice blízko, až se její rty ocitly jen několik palců od jeho úst. Magnus zjistil, že hledí do jejích hlubokých očí, skláněl se k ní, ústa pootevřená…

„No tak, odpověz mi přece,“ vydechla. „Musíš mi říct, jestli mě chceš, nebo ne.“ A sotva znatelně se od něj odtáhla.

Magnus měl opět slova na jazyku - tentokrát galantní odpověď ve smyslu, že jakkoliv je krásná, on zachová věrnost své paní. Ale pomyšlení na královnu jej přimělo zaváhat a potom si vzpomněl na její varování: byl pevně rozhodnut splnit vše, co si přála, aby dělal či nedělal. Proto se jen pokusil vyjádřit svou lítost a omluvu pohledem, smutně se na půvabnou dívku usmál a zavrtěl hlavou. Dívka zasyčela a odtáhla se, ale bylo vidět, že je spíš vzrušená hrou než rozzlobená. Podívala se na královnu. „Až tě omrzí, Veličenstvo, musíš mě nechat taky si s ním trochu pohrát.“

Výraz 'pohrát' vzbudil v Magnusovi blíže neurčitý neklid.

„Je na něm, komu se dá, ne na mně," opáčila královna a všichni vybuchli smíchy. Magnus se na ně zamračil a přitom v duchu uvažoval, v čem spočívala pointa vtipu.

Elfové a víly se se smíchem rozptýlili, vrátili se ke své zábavě a pití, zatímco harfeníci znovu rozezněli struny svých nástrojů. Někteří začali tančit.

„Vezmi si to, čarodějníku."

Magnus se odvrátil od tančících vil a uviděl, že mu královna podává šaty.

„Svlékni si své hrubé a ošklivé šaty," řekla, „a obleč si oděv víl."

Magnus od ní šaty vzal a rychle se kolem sebe rozhlédl, ale nenašel nic, za čím by se mohl převléknout, dokonce ani houští.

„Šatnu nepotřebuješ," pokárala ho. „Klidně si svlékni šaty tady - žádná z víl se nestydí ukázat v plné kráse svou nahotu."

Magnus by svou nahotu sice krásnou nenazval, nicméně se skutečně svlékl, i když se při tom cítil velice zvláštně. V očích víly se mihotaly plamínky, když ho pozorovala, ale nahlas neřekla nic.

Rychle si natáhl kalhoty a zjistil, že jsou to jen velice tenké nohavice. Přetáhl si přes hlavu tuniku z kvalitního tmavého vlněného sukna - kratší, než byl jeho vlastní kabátec, a ještě méně hřejivou. Na nohy si obul boty – ze zeleného sametu s měkkou, ohebnou podrážkou z dobře vydělané kůže.

„Jsi skutečně hezký mládenec." Královna natáhla ruku, aby se Magnuse dotkla. „Pojď, pomoz mi dolů, abychom si spolu mohli zatančit."

Magnus rozpřáhl náruč a zachytil ji, jak seskočila na zem - byla lehká jako pírko. Pak, stále svírajíc jeho ruku, jej odvedla do kruhu. Magnus chtěl začít protestovat, že nezná jejich tance, ale než stačil něco říct, zjistil, že ho střevíce samy vedou a určují jeho taneční kroky.

Jenže jak hudba postupně zrychlovala, bylo to stále méně a méně pohodlné. Magnus se sám divil, že ještě stačí držet tempo, jak spolu s královnou vířil kolem čím dál rychleji, až se všechno kromě jeho partnerky proměnilo v rozmazané šmouhy barev a obličejů v měsíčním světle. Zatímco se spolu takto otáčeli ve vílím kruhu,

Magnus cítil, jak se nevýslovně příjemný pocit zvedá z jeho nohou a stoupá ke kolenům, ke stehnům a výš, zatímco kolem zmizelo vše kromě královny víl, pak zůstala jen její tvář, její rty, rudé a pootevřené vzrušením, a její oči, jež se stále zvětšovaly, jako by jej chtěly pohltit…

Výkřik a rána, detonace disharmonie, hudba se rozpadla v tříšť zvuků. Vílí lid strnul v hněvu a muži se prudce obrátili proti něčemu, co se objevilo v jejich středu. Také Magnus se otočil, rudý vztekem nad drzostí toho, kdo se opovážil přerušit extázi, již prožíval, a uviděl…

Sebe.

Nebo to docela dobře mohl být on sám - vysoký a hubený, s podlouhlým obličejem a nahou čepelí meče v ruce. Vílí muži se před ním s kletbami rozestupovali.

Magnus si pomyslel, že se přece nemusí bát ocelového meče o nic víc než jakékoliv jiné zbraně, a vykročil vpřed, aby se postavil rušiteli; ruka mu přitom sama sklouzla k jílci vlastního meče…

A zjistil, že ho nemá.

Samozřejmě; nechal ho u svých šatů, když se převlékal do vílích. Na okamžik se cítil hrozně zranitelný; pak se v něm znovu vzedmula vlna hněvu a vzpomněl si na bojová umění, která s ním procvičoval jeho otec tak často a tak důkladně. Vykročil proti meči skoro beze strachu, oči zlobně upřené na narušitele; najednou se ho ale zmocnil zvláštní pocit, že by toho mladíka měl znát, ten zrcadlový odraz sebe samého, jehož oči jiskřily jeho vlastním hněvem a jehož ústa se otevřela, aby řekla:

„Ty jsi ukradl moje místo.“

Magnus se zarazil a strnul, jako by zapustil do země kořeny.

„Kliď se odsud!“ vyštěkl dvojník. „To ti nestačí, že nosíš můj obličej a postavu? To mě ještě musíš oloupit o můj osud?“

Konečně Magnus našel hlas. „Já jsem ti nic neukradl.“

„Tohle byl můj osud! To mě měla vzít, a místo toho sebrala tebe!“

„Copak jsi nic nepochopil!“ ozval se hlas po jejich straně. Magnus se tam podíval a ke svému údivu zjistil, že vedle jeho dvojníka stojí Gregory a naléhá na něj. „Neviděl jsi, jakého blázna z

něj udělala? Neviděl jsi, jak se před ní pitvoří a plní každý její rozmar, jak se od ní nechal navléct do těch bláznovských hadrů, jak ho připravila i o jeho meč?“

„Co na tom záleží!“ odsekl dvojník. „Dává mu rozkoš, potěšení ze své přítomnosti! Dává mu mnohem víc - zapomnění, dobrodiní nemuset už myslet na to, čím mohl být, ale nebude, když si tak nesmyslně zkazil celý svůj život!“

„Tvůj život není zkažený a nic špatného jsi neudělal!“

„To je ti málo, že jsem si ještě nedobyl žádnou slávu? Že jsem ještě nedosáhl žádného postavení? Nenašel jsem si lásku? Selhal jsem ve všem, co má nějaký význam!“

„Ty jsi Albertus,“ zašeptal Magnus. „A tenhle chlapec není můj bratr Gregory, ale Vidor!“

„Přesně tak,“ odsekl dvojník. „Vrať se zpátky do svého vlastního světa, najdi si svoje místo tam a tohle přenech mně!“

Vidor se prosebně podíval na svého staršího bratra. „Nerad bych mu ublížil - ale nestojím ani o to vidět tě v tomto potupném zajetí. Copak nevidíš to, co nevidí on? Copak nechápeš, že ty, lordův nejstarší syn, skončíš jako ubohý panoš? Nemáš v těle ani kousek hrdosti?“

Magnus ke svému znechucení zjistil, že nemá. Nebylo divu, že na tom byl Albertus stejně.

„Ty mi ho neuloupíš!“ Zvolala náhle královna a postavila se mezi něj a Alberta. Svým tělem přitom zakryla Vidora, takže její oči byly to jediné, co viděl, její hluboké oči v půvabné tváři. „Už jsem ti říkala, že je to jen tvoje vlastní touha, co tě drží v mých službách. Copak si to stále nepřeješ?“ Přistoupila blíž, oči napůl přivřené. „Pokud o tom pochybuješ, polib mne na ústa - a jestli se dotkneš mých rtů, nenechávej bez povšimnutí ani moje krásné tělo, boky, prsa a stehna - ano, to všechno bude tvoje, takže o sobě budeš moci říkat, že jsi spal s paní Elfie.“ Byla stále blíž a blíž, rty měla pootevřené, blížily se k jeho ústům…

Výkřik agónie, takřka zoufalství - pak do něj něco narazilo, srazilo ho to k zemi. Magnus rychle zase vyskočil na nohy a zařval vztekem - a uviděl sám sebe, jak tiskne svá ústa na rty vílí královny,

objímá ji a tiskne se k ní boky, zatímco se jejich těla pomalu pohupují v rytmu hudby, kterou slyší jen oni…

…hudby, jež začala znít i tam, kde ji mohli slyšet jiní, kteří přebrali rytmus od objímajících se, a vílí muži a ženy se k sobě tiskli pár vedle páru.

„Jí je to jedno," vydechl Magnus a jeho hněv se proměnil v hořké zoufalství. „Je jí jedno, na čí rty tiskne ústa a čí tělo laská, jestli moje, nebo jeho!"

„Možná," řekl hlas u jeho lokte, a když se podíval dolů, uviděl Gregoryho - ne, vlastně to byl Vidor. „Ale nezapomínej, že nejprve urazila dlouhou a nesnadnou cestu, aby vyhledala tebe."

„Ale je jí jedno, že místo mne našla jeho," povzdechl si Magnus. Pak si něco uvědomil a vytřeštil oči. „Ale to přece nemůže, ne? Byl pro ni přece nedosažitelný! Chránilo ho chladné železo a zaklínadla jeho otce!"

„Spíš naší matky," odpověděl Vidor. „Díky nim byl v bezpečí před vílím lidem, ale zároveň věděl, že u nich bude vždycky vítán." Smutně se podíval na svého bratra. „Jenomže když si uvědomil, že jsi na jeho místě ty a královna víl už o něj nedbá, propadl zoufalství, protože měl dojem, že se před ním zavřela poslední cesta útěchy v tomto světě."

„A proto rozbořil brány a vstoupil násilím tam, kam ho dříve nevlákalo ani pokušení podlehnout jejím svodům," dopověděl Magnus.

Pak se prudce otočil k laskajícímu se páru a zavyl: „Ale já chci taky! Kde teď najdu lék proti vzpomínkám?"

Albertus se na okamžik odtrhl od královny víl a změřil si ho studeným pohledem; jeho hlas začal jako zasténání a pak přešel do slov dávného zaříkání, při jehož zvuku se Magnus zachvěl: „Co tady děláš, proč jsi sem přišel? Šlo ti o mou zkázu? Nevezmeš mi moje místo, moje místo v mém světě, protože patří mně a ty se ztrať, vrať se do svého světa a času, vrať se tam okamžitě!"

Magnuse uchopil větrný vír a smýkl jím do vzduchu. Na rtech mu zmrzl výkřik zoufalství, zoufalství nad tím, že v jeho vlastní realitě žádná královna víl není. Ale prázdnota pohltila jeho slova stejně jako mysl mladého čarodějníka, několikrát jím zatočila v prostoročasu, až

se mu hvězdy před očima proměnily v čáry a křivky, ohlušila ho šumem statických poruch a učinila z něj součást nekonečného stvoření…

Pak víření zpomalilo a šumění utichlo; chaos se rozplynul. Magnus dopadl na pevnou zem, jeho prsty se zaťaly do trávy a před jeho očima se míhající hvězdy postupně ustálily…

Hvězdy nad Gramarye.

Roztřeseně se pustil trávy - velice opatrně - a přesvědčil se, že stále stojí na zemi. Úleva z toho, že vyvázl živý, se v něm mísila se smutkem nad ztrátou kouzelného království. Sklopil oči…

A uviděl svůj oděv.

Ležel na hromadě vedle něj, meč a dýka se leskly ve světle měsíce. Samozřejmě: jestliže jej Albertus odčaroval z Tir Chlisu, musely být odčarovány i jeho šaty.

Což ovšem znamenalo…

Magnus se podíval na sebe a zjistil, že je úplně nahý. Přirozeně: tunika, nohavice a sametové střevíce zůstaly tam, kam patřily. Nyní už je měl na sobě nejspíš Albertus, který jej nahradil po boku královny víl…

Jak nad tím uvažoval, nebyl si jist, jestli má být rád, nebo ne.

Pak se zachvěl v nočním chladu a sehnul se, aby si oblékl svoje světské šaty.

Když si natáhl kalhoty, uvědomil si, že není sám.

Otočil se a uviděl svého nejmladšího bratra, jak sedí s nohama skříženýma pod Eildonem, oči zavřené, ve tváři soustředěný výraz.

Najednou Magnus mnohé pochopil. Oblékl si kabátec a řekl tiše: „Probuď se, Gregory. Otevři oči, bratříčku. Jsem v pořádku; už jsem zase doma.“

Gregoryho víčka se zachvěla, potom chlapec vzhlédl a trochu zmateně se podíval na Magnuse. Natáhl ruku a dotkl se ho. „Jsi volný!“

„Ano.“ Magnus jej něžně popleskal po ruce. „Zachránil jsi mě, bratře; jsem zase svobodný.“ Až uplyne nějaký ten rok, možná se naučí mít z toho radost. „Dokázal jsi otevřít jeden konec cesty, která mne dovedla domů. Ale jak jsi věděl, kde jsem?“

„Pátral jsem svou myslí, jako to dělám každou noc," odpověděl Gregory. Magnus přikývl: už dávno věděl, že jeho nejmladší bratr neusne, dokud nezjistí, kde jsou ostatní členové rodiny - dělal to tak od svého raného dětství, kdy byli jeho starší sourozenci a rodiče uneseni do Tir Chlisu.

„Hledal jsem," pokračoval Gregory, „a nemohl jsem tě nalézt."

„Neříkej mi, že jsi po mně od té chvíle pátral!"

„Nebylo to tak dlouho," ujistil ho Gregory, ve tváři stále trochu nepřítomný pohled. „A stav, ve kterém jsem se nacházel, byl stejně osvěžující jako spánek."

„A jak jsi mě vystopoval?"

„Věděl jsem, kde jsi byl včera, a pokračoval jsem po břehu potoka, dotýkal jsem se hlíny a skal, dokud jsem nenašel tvou stopu."

Magnus vytřeštil oči; nevěděl, že Gregory má stejně jako on 'psychometrické nadání', schopnost vnímat pozůstatky emocí v neživých předmětech. „Takže jsi mne vystopoval díky ozvěnám mých myšlenek? Ach! Bratříčku! To znamená, že jsi se mnou sdílel i mé utrpení!"

„Dalo se to snést." Ale bledost v mladíkově obličeji jasně hovořila o tom, jak hluboce jím to, co prožil, otřáslo. „Litoval jsem tě, že tvé srdce bylo tak těžce zasaženo, a zděsilo mne, když jsem zjistil…" Nedopověděl a odvrátil se.

„Zděsilo tě, když jsi zjistil, že i já, tvůj nejstarší bratr, o sobě pochybuji?" dopověděl za něj Magnus tiše. „Že i já uvažuju, jestli má můj život smysl?" Chtěl říct něco uklidňujícího, ale zmohl se jen na: „Tu a tam pochybuje každý a to, že jsem zvyklý poroučet a rozhodovat, mne nechrání před pochybnostmi." A s údivem si uvědomil, že je to pravda.

„Nevěděl jsem to," zamumlal Gregory.

Magnus přikývl. „I Velcí bratři jsou lidé, Gregory." A někdy víc než kdo jiný, dodal v duchu sám pro sebe.

„Ale jak sis mohl myslet, že jsi selhal, když jsi měl vždycky úspěch ve všem, o co ses pokusil!"

„Nepodařilo se mi najít někoho, kdo by mě miloval," připomněl mu Magnus.

„Jsi ještě mladý,“ opáčil Gregory, což od třináctiletého chlapce znělo velice zvláštně.

„Sláva Bohu; už jsem se bál, že jsem stařec. Také jsem neuspěl ve světě víl, což jsi ostatně zachytil. Udělal jsem ze sebe hlupáka!“

„Ale vždyť jsi uspěl!“ Gregory překvapeně vzhlédl. „Copak to nevíš? Ty a tvůj souputník jste uspěli tam, kde se to ještě nikomu nepodařilo!“

„Uspěl jsem?“ Magnus se zamračil. „Jak to? Uspěl jsem v tom, že jsem ho uvrhl do spárů královny víl, když by jí sám byl schopen odolávat?“

„Ne věčně,“ prohlásil Gregory pevně. „Jestli bylo jeho zoufalství stejné, jako tvoje, jednou by zakolísal a přišel by ke královně sám – a myslím, že by to netrvalo dlouho.“

Magnus musel připustit, že má jeho malý bratr nejspíš pravdu - jenže to on měl většinou.

„Ale kdyby byl sám,“ pokračoval Gregory, „nikdy by se nestal ničím víc než jejím sluhou. Neustále by si s ním pohrávala, zatímco on by dělal, co by jí na očích viděl, a stále by marně toužil po rozkoších, které by mu jen slibovala - nikdy by se jich však nedočkal, protože její hra spočívala v tom, zjistit jak hluboko ho může nechat klesnout, aniž mu za to cokoliv dopřeje.“

„Hrají víly vždycky takovou hru?“

„Ano. Jak by se jinak bavily při své nesmrtelnosti? Nemusí pracovat, nemají žádné povinnosti, které by je zaměstnávaly. Co jiného jim zbývá kromě toho zemřít nudou - pouze nejrůznější hry.“

Magnus ani tak nežasl nad tím, kolik toho jeho mladší bratr ví - na to už si měl čas zvyknout - ale nad hloubkou jeho porozumění.

„Ale ty, tím že ses objevil a skoro hned jsi zase zmizel, jsi nad ní vyhrál,“ pokračoval Gregory. „Poznala sílu Albertova odporu, přesvědčila se, že vůle vyhnat tě pryč byla silnější než tvá touha zůstat - proto udělala to jediné, co mohla, aby zvětšila tvou touhu.“

„A jeho.“ Magnus se zamyslel. „Prohrát vlastně nemohla, že? Protože cokoliv rozdmychalo mou vášeň, rozdmychalo i tu jeho, takže nakonec v touze po ní opustil všechno ostatní.“

„Ano,“ přisvědčil Gregory. Chtěl něco dodat, ale zarazil se.

„Takže jsem byl jen křen, co?“ Magnusova ústa se zkřivila v sardonickém úšklebku. „Použila mne, aby získala někoho jiného, o koho jí od samého počátku skutečně šlo.“

„Ne, tak to není,“ ujistil ho rychle Gregory. „Toužila po tobě stejně jako po něm.“

„Tomu říkám tolerance!“ zasmál se Magnus. „Jak milé, přijmout jednoho náhradou za druhého! Jak pokrokové! Ale upřímně řečeno, bratříčku, myslím, že má raději jeho, protože to je jeho svět.“

„Možná.“ Gregory se zakabonil.

„Takže Albertus získal vílí královnu,“ řekl Magnus, zatímco si obouval boty, „a teď je ztracený. Dvojnásobně ztracený; desateronásobně ztracený, protože získal její tělo - a rozkoš, kterou mu poskytne, ho jen přinutí začít toužit po další.“

„Ano, a ona mu ji musí opět poskytnout,“ dodal Gregory, „jinak by se jeho touha proměnila v nenávist a on by se od ní odvrátil.“

„Přesně tak. Takže se s ním bude muset neustále milovat, jen aby si ho udržela, aby od ní neodešel, a bude ho tak k sobě poutat, dokud nezemře - nebo dokud ji neomrzí.“ Podíval se na svého mladšího bratra. „Co teď? Co s ním bude, jestli ho vyžene z Elfie? Nepropadne zoufalství a nepokusí se o sebevraždu?“

„Myslím, že se neodváží příliš si ho popudit,“ namítl Gregory. „Koneckonců je smrtelník, který vládne chladným železem, a k tomu čaroděj, takže může elfům natropit spoustu nepříjemností. Podle mne si ho bude snažit udržet, a proto bude muset neustále hasit jeho žár, i když ten její už uhasne docela.“

Magnus se na Gregoryho zamračil. „Na to jsi přišel sám?“

„Ne, mám to od Vidora. V Tir Chlisu nejsou taková spojení ničím neobvyklým. Vydrží obvykle sedm let - nebo to alespoň sedm let trvá, než se smrtelný z nich vrátí zpátky mezi smrtelníky.“

„Elfie je kouzelná říše a čas tam může plynout jinak.“ Magnus přikývl. „Takže po tu dobu bude před svými nepřáteli v bezpečí. Obejde se jeho země bez něj?“

„Je tam přece ještě jeho matka, otec a Vidor,“ připomněl mu Gregory. „Možná budou nad jeho zmizením truchlit, ale jeho dědictví zachovají.“

„Pokud o ně ještě bude stát.“

„Bude," řekl Gregory s naprostou jistotou. „Ti, které unesou víly, se obvykle vracejí s ještě větší chutí do života - a myslím, že Albertus bude právě ten případ."

Magnus, který samozřejmě znal sám sebe, musel souhlasit. On sám by přežil z čiré tvrdohlavosti, když už pro nic jiného - ale stejně ochotně by zůstal naživu ze zlosti. Přikývl. „Bude žít a bude se mu dařit. Říkal jsi, že bude mít větší chuť k životu?"

„Ano. Elfie ho vysaje, nebo ho naplní k prasknutí. Navíc se naučí elfí magii, která posílí jeho vlastní."

Magnus se při pomyšlení na to zachvěl. „Pak bude nejmocnějším čarodějem vůbec."

„Ano, v budoucnu - a v tuto chvíli je určitě šťastný. A pokud ne zrovna šťastný, rozhodně žije život plný rozkoše."

Magnuse by sice zajímalo, v čem jeho bratr vidí rozdíl, ale řekl si, že jeho vysvětlení slyšet nechce.

Kapitola 8

Rod vzhlédl, pak se s očima vytřeštěnýma podíval ještě jednou. Ten mladík, který vjížděl na náves, byl určitě Magnus - to bylo jisté. Ale jak je možné, že vypadá tak odhodlaně? Co se s jeho synem v lese stalo?

Nějak si nemyslel, že by se ho na to měl vyptávat. Koneckonců, až bude chtít, poví mu to sám.

Ale něco říct přece musel. Vykročil směrem k Magnusovi a zamával: „Rád tě zase vidím, synu! Změnil jsi názor?“

„Spíš jsem ho přehodnotil.“ Magnus sesedl z koně a postavil se vedle otce. „Musíme mít přece nějaký důvod, proč žít, ne? A pokud žádný nemáme, musíme si ho vytvořit.“ Rozhlédl se, aby se ujistil, že nikdo není nablízku, ale stejně ztišil hlas. „Lidé mají právo tohle místo opustit, pokud si to přejí. Pojďme se podívat, jestli by někdo z nich nepotřeboval naši pomoc.“

Rod se zašklebil a poplácal syna po rameni, v duchu ale uvažoval nad jeho slovy. Nakonec se však rozhodl, že na hádanky (a jejich řešení) bude čas později. Nyní bylo třeba dát do pořádku několik maličkostí. „Nevím, jak ty, ale já už si ani nevzpomínám, kdy jsem naposledy jedl. Co kdybychom si nejdřív sehnali korbel piva a něco k zakousnutí?“

Magnus se podíval na slunce. „Ano, blíží se poledne. Myslím, že bych si dal žejdlík.“

„Tak to z něj nejdříve vypij pivo, ano?“

Našli hospodu, poručili si každý po korbelu a k tomu talíř klobás, což bylo všechno, co měl zrovna hostinský na skladě. Jelikož Hester byla ve škole, obsloužil je sám. Rod bedlivě sledoval Magnuse, jestli nedá najevo zklamání, ale to jediné, co u něj viděl, byl sardonický úšklebek.

Sotva začali jíst, ve dveřích se objevila postava a do místnosti vešel prošedivělý Roble. Tvář měl bledou a sinalou. Opřel se oběma rukama o pult a řekl: „Corine! Dej mi žejdlík piva, prosím tě!“

Hostinský Corin se zatvářil zmateně a pak si zastínil oči, jako by se před ním zjevil nečistý duch. „Ode mě nic nedostaneš, Roble! Nemohu přehlédnout hřích, kterého ses dopustil tím, že jsi zanedbal výchovu vlastního syna a přivedl jsi ho až k sebevraždě.“

„To jsem nebyl já, kdo ho připravil o život, ale Jeho Milost biskup!“

„Rouháš se!“ zalapal po dechu Corin. „Nemůžu tě obsloužit, Roble, dokud se nevyzpovídáš ze svých hříchů! A už za mnou nechoď!“

„Odkdy je rouhačství kritizovat kněze?“ zeptal se Magnus tiše Roda.

„Od té doby, kdy se kněz rozhodl, že to tak bude,“ odpověděl Rod. „Teď ale mlč, synu, a poslouchej.“

Roble se na hostinského podíval zpod přivřených víček a řekl: „Budu za tebou chodit tak dlouho, dokud mi nedáš žejdlík piva.“

Corin mu pohled oplatil, pak se odvrátil a začal leštit sklenice.

Roble se nehnul, neustále upíral pohled na jeho záda.

Nakonec to hostinský nevydržel a odešel do kuchyně.

Roble svěsil hlavu a najednou vypadal velice staře a unaveně.

Magnus se krátce podíval na Roda, pak vstal a došel k baru. Natáhl se a sundal z police jeden korbel. Přistoupil k Roblovi, který se na něj překvapeně podíval, a pak šel za ním ke stolu, kde mu Magnus i Rod odlili pivo ze svých korbelů.

„Pij,“ řekl Magnus a přistrčil mu plný korbel. „My nejsme zdejší.“

Roble si ho podezíravě, ale také s úlevou prohlédl a pak zabručel: „Bůh vám žehnej, cizinci.“ Rty se mu zachvěly neveselým smíchem. „Pokud pro vás požehnání hříšníka a vyděděnce něco znamená.“

„Kdo jsem já, abych posuzoval cizí hříchy?“ opáčil Rod. „A pokud jde o požehnání otce -“

„Už nejsem ničí otec,“ skočil mu do řeči Roble. „Nenazývej mě tak, dobrý muži.“

Hostinský vešel zpátky do výčepu a překvapeně se zarazil. Potom si vzpomněl, že Robla vlastně vůbec nemá vidět, a otočil se.

Magnus se rozhodl zkusit štěstí. Přistoupil k pultu a zavolal: „Hej, dobrý muži! Naplň naše korbele ještě jednou, prosím tě!“

Corin se obrátil, chvíli se na něj díval a pak se usmál. „Dobře, cizinče.“ Vzal od Magnuse korbel a nalil do něj pivo, pak vzal ještě jeden, prázdný, a naplnil ho rovněž. „Pro tvého otce,“ řekl, otočil se a odešel zpátky do kuchyně.

„Tak,“ zamumlal Magnus, když se posadil, „přece jen není tak zlý.“

„Corin měl vždycky dobré srdce,“ přisvědčil Roble. „Říkal jsi, že jsi syn tohoto muže?“

„Mám tu čest.“

Rod se na něj překvapeně podíval.

„Posvátný svazek,“ zabručel Roble. Podíval se na Roda. „Buď rád, že ho máš.“

„Díky za radu,“ opáčil Rod. „Jsem.“

„Dám ti ještě lepší: odejdi z této vesnice co nejrychleji. Biskup bude běsnit, až se dozví, že jste mi prokázali laskavost, a stejně tak jeho pohůnci, kněží a jeptišky - a když běsní oni, běsní i obyčejní lidé. Kdo si vysloužínepřátelství duchovních, musí počítat s nepřátelstvím celé vesnice - a to se právě stalo vám, protože mluvit se mnou bylo označeno za hřích.“

„Všechno, co jim řeknou kněží, je pro ně evangelium, co? Nu, já myslím, že to riskneme. Hlas zvenčí je vždycky užitečný.“

„Takové chování je poněkud neobvyklé,“ řekl Magnus. „Alespoň pro ty, kdo kážou milosrdenství.“

Roble pokrčil rameny. „Jsou ctnosti a ctnosti. Myslím, že by ti řekli, že poslušnost je mnohem důležitější než milosrdenství.“

„Poslušnost?“ Rod se zamračil na Magnuse. „Nevzpomínám si, že by patřila mezi hlavní ctnosti.“

„Je to jedna stránka víry, dobrý muži - protože ten, kdo věří, je poslušný Slovu Božímu.“

„A Slovo Boží je všechno, co řekne váš kněz, je to tak?“

„Ano, a mimo jiné říká, že víra je největší ctnost ze všech.“

Magnus potřásl hlavou a pak tiše citoval: „'A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.'“

Roble se na něj překvapeně podíval. „Čí jsou to slova?“

„Svatý Pavel, z prvního listu Korintským.“

„Tohle nám náš kněz z kazatelny nikdy nečetl.“

„Copak vy sami neumíte číst?“

„Ne. Jen učení mohou správně vykládat Slovo Boží. Nikdo jiný nesmí umět číst.“

Rod kývl hlavou směrem ven. „Mám za to, že ti hoši, které jsme viděli ráno, se číst učí?“

„Akolytové? Ano. Byli vybráni pro svou inteligenci a víru.“

Což jinými slovy patrně znamenalo pro fanatismus a ochotu dělat, co po nich kněz chtěl, domyslel si Rod. „Připadají mi velice odevzdaní. Vaši sousedi… ostatní vesničané mi říkali, že kněží a jeptišky žijí velice cudným životem.“

„Ano,“ přisvědčil Roble, „to žijí. Nikdy jsem nezahlédl byť jen zablesknutí v oku kněze. Jsou plně oddáni Bohu. Každý z nich má malý domek - i když ten biskupův je trochu větší než ostatní - a kromě nich tam nikdo jiný nikdy nevstoupil. Skutečně jsou oddáni jen a jen svému Bohu.“

„Oddanost Bohu ještě nedělá člověka dobrým. I chovat se laskavě k druhým přispívá ke kvalitě duchovního života.“

„Ano, milosrdenství - ale to je až na druhém místě, nebo i na třetím, když jde o to ochránit duše ostatních před kacířstvím - nebo svou vlastní před omylem.“

Magnus se zamračil. „Ty tomu věříš?“

Roblova ústa se stáhla do tenké čárky. „Ne. To proto byl můj chlapec Ranulf šílený zármutkem: protože měl otevřenou mysl a hledal vysvětlení, odmlouval jeptiškám - už jako malý chlapec namítal, že by Duch svatý nebyl jmenován odděleně, kdyby doopravdy neexistoval, a že Ježíš Kristus by nebyl synem Boha o nic víc než my lidé, jestliže by nebyl svým způsobem Bohem samotným.“

Rod hvízdl. „To muselo projít jejich doktrínou jako nůž máslem!“

„Musel to být chytrý chlapec,“ zamumlal Magnus.

„Ano, ale nijak mu to neprospělo. Oni to považovali za urážku,“ pokračoval Roble. „Křičeli, že můj chlapec je kacíř, prokletý a odsouzený k ohni pekelnému, pak jej bili. Jeho spolužáci ho bili cestou domů ještě víc a pokaždé, když se vrátil k matce, hořce plakal. Ta se mu pokoušela laskavými slovy vysvětlit, že nikdy nesmí odporovat jeptiškám - a biskup mne obvinil, že jsem chlapcovu duši otrávil svými neustálými pochybnostmi. Přečetl mi pasáž, ve které

Kristus mluvil o těch, kteří vedou mladé na scestí, jak by pro ně bylo lepší, kdyby jim na krk uvázali mlýnský kámen a hodili je do hlubin moře. A přitom jsem si dával takový pozor, abych se v chlapcově přítomnosti nikdy na nic nevyptával - ani v matčině ne, když jsem zjistil, jak je mými pochybnostmi vyděšená.“ Muž se pohroužil do smutného mlčení.

„Takže ty také sis všiml protiřečení v biskupově učení?“

„Ano, když jsem byl sám mladý. Starý biskup, který tady byl před tímhle, říkal, že mám pokroucenou, odbojnou mysl a že naslouchám ďáblovi. Jednou se prý budu smažit v pekle za snižování autority kněží, protože prý nechápu, že jsou o tolik lepší než ostatní lidé, až na boj s hříšností vlastního těla. Chtěl jsem uprchnout a jedné noci jsem se dokonce vyplížil z vesnice - ale starý biskup za mnou poslal své muže a ti mne s pomocí psů vystopovali, zbili mne a přivedli mne zpět.“

Magnus vytřeštil oči; pak si vyměnil pohled se svým otcem. „Takže ti *nedovolili* odejít.“

„Ne, nedovolili, protože biskup říkal, že bych vběhl rovnou do spárů ďábla, který číhá všude mimo vesnici. Celý okolní les je sídlem Zla, víte, a celý širý svět kolem je tu jen proto, aby kazil nevinné.“ Jeho ústa se zkřivila hořkostí. „Myslím, že tomu doopravdy věří. Tak či tak, zamkli mne v zatemněné chatrči, abych přemýšlel nad svými hříchy, a mým jediným společníkem byl kněz, který se ke mně chodíval třikrát za den vždy na hodinu modlit. Nakonec jsem byl tak zoufalý, že jsem se přiznal k podlehnutí Pokušiteli a vyznal jsem se ke všem svým hříchům. Teprve pak mě pustili, ale stále mne hlídali. Nemuseli, protože jsem byl příliš zbabělý a kromě toho jsem skutečně věřil, že jsem sloužil zlu. Žil jsem v pokání a později biskup usoudil, že bych se měl oženit. Vzpíral jsem se, ale on mne rázně usadil a připomněl mi mou povinnost buďto sloužit Bohu jako kněz - a na to jsem neměl dost víry - nebo se oženit a plodit děti k větší slávě Boží - jiná možnost neexistovala.“

„To není pravda,“ opáčil Magnus ostře. „Jsou tři - tou třetí je samotářský život laika.“

Rod přikývl. „Samozřejmě, i ten má svoje břemena a odpovědnost - a je to velice osamělý život.“

Roble se nevesele usmál. „Biskup nám vždycky říkal, že nikdo nemůže vydržet takovou osamělost a pokušení, které se k ní pojí – a proto by se všichni měli oženit, pokud nejsou kněží nebo jeptišky. Vybrali mi dívku, kterou nikdo jiný nechtěl, a oddali nás - a ona mi nikdy neodpustila, že jsem se s ní oženil z donucení a ne z lásky. Ječela na mě, plísnila mě, nedala mi ani chvilku pokoje, takže jsem znovu pomýšlel na útěk do lesů - ale pak mi porodila syna a stala se z ní stejně něžná a citlivá matka, jako byla zlá a zatrpklá manželka. Ranulfovi však netolerovala ani sebemenší náznak nezbožnosti, a když byl větší, často ho bila za odmlouvání. Čím byl starší, tím více se vyptával a tím tvrdší na něj byla. Ani jeptišky a kněží mu nedali pokoj a říkali mu, že má zkaženou povahu, roste pro peklo, a to všechno jen proto, že je mým synem. Moje žena by mne vyhnala z domu, kdyby nepovažovala rozvod za hřích - a krátce nato zemřela. Biskup ji prohlásil za svatou, protože se tolik snažila vychovat Ranulfa v bázni Boží a snášela blízkost hříšné a zkažené duše, svého manžela.“ Řekl to bez emocí, hovorovým tónem.

Rod cítil, jak se mu svírá srdce, a zároveň cítil vděčnost za to, že našel Gwen - a znovu se v něm probudil starý pocit viny za to, že je tak mizerný manžel.

Magnus zamumlal: „A tvůj syn pochyboval o prozřetelnosti Boha, který mu vzal matku, přestože ještě nebyla stará?“

„Ano, a ve svém zármutku to vyslovil nahlas - nejen to, křičel a vyzýval kněze, aby mu vysvětlili, proč mu dobrotivý Bůh vzal matku, která byla sluncem jeho života. Biskup se na něj utrhl, že se rouhá a že jeho duše propadne peklu a že to on utrápil svou matku k smrti. Bohu díky, že tomu ten chlapec neuvěřil - a bohužel, že to řekl nahlas. Biskup pak nařídil svým kněžím, aby z něj toho ďábla vytloukli. Připoutali ho na pranýř a bičovali ho - a mě s ním - pak, když nás pustili, jsme se dobelhali domů a ošetřili si navzájem rány, jak jsme uměli. Můj chlapec chtěl uprchnout, ale já jsem se bál psů a dalšího bičování, proto jsem ho od toho zrazoval; prosil jsem, aby to nedělal. Na moje naléhání od svého záměru upustil a snažil se dělat, co mohl, aby už ho biskup nechal na pokoji, ale víru v kněze už ztratil navždy a nic ho nemohlo přesvědčit, aby je všechny nepovažoval za ničemy.“

„A pak začal obviňovat sám sebe,“ zamumlal Rod.

Magnus se na něj překvapeně podíval, ale Roble přikývl. „Ano, protože ztratil víru ve všechno kromě Boha samotného - tak mi to řekl. Jedné noci se pak pokusil uniknout, aniž mi o tom řekl. Neměl jsem o tom ani tušení, až když ho těsně před ránem zase přivedli zpátky a biskup nechal probudit celou vesnici, aby všichni byli svědky ponížení odpadlíka. Zmrskali ho a mne také, pak ho zavřeli do jedné chýše a chodívali se k němu modlit - ale on byl z houževnatějšího těsta a nikdy se nevzdal. A nakonec se oběsil na vlastních řemíncích ze sandálů.“ Roblova tvář strnula a ramena se mu roztřepala. Magnus k němu natáhl ruku, ale Rod zavrtěl hlavou a mladík ruku opět stáhl.

Nakonec Roble otevřel oči a povzdychl si. „Omlouvám se, cizinci. Neměl jsem vás zatěžovat břemenem otcovské viny.“

„Nemyslím, že by ses byl něčím provinil,“ řekl Rod tichým hlasem. „Náboženství, které tě tady učili, Roble, není stejné jako to, ve které věří lidé venku.“

Roble na něj vytřeštil oči. „Je to pravda? Znamená to, že náboženství mimo hranice lesa skutečně ovládli démoni, jak nás učili?“

„Vůbec ne - i když i tam jsou špatní věřící a podvodníci. Naše náboženství považuje milosrdenství za největší ctnost a není tak přísné v trestech - pokud se někdo dopustí skutečně vážného zločinu, je viník předán k potrestání královým mužům.“

„I my jsme věřící,“ dodal Magnus. „Věříme, že Otec, Syn a Duch svatý jsou oddělené bytosti, ale současně ve své jednotě tvoří pravého Boha.“

„Jak je to možné?“ zeptal se Roble užasle.

„Jak může mít jediný trojúhelník tři strany? Ale to byl příliš jednoduchý příklad: skutečné pochopení je mimo možnosti nás smrtelníků.“ Magnuse napadlo, jestli je to tím, že lidé dokážou vnímat pouze tři dimenze, ale zároveň tušil, že to bude jen jedno z mnoha lidských omezení. Nyní se tím samozřejmě nemělo význam zabývat.

„Jsou tu i jiné rozdíly,“ pokračoval Rod, „ale souhrn a podstata spočívá v tom, že bez ohledu na to, co vám vaši kněží a biskup tvrdí, zásady vaší církve nejsou stejné jako zásady římskokatolické církve.

Vlastně už se já a můj syn nějaký čas dohadujeme, jak tahle sekta vůbec mohla vzniknout.

Roble pozvedl hlavu a zadíval se do dáli. „Dějiny naší církve se učí všichni.“

Rod se podíval na Magnuse. „Rádi si je poslechneme.“

Magnus přikývl; když nic jiného, starý muž alespoň odpoutá svou mysl od smutných vzpomínek na ztraceného syna.

„Vyprávěj, prosím,“ řekl Rod pomalu.

Magnus se natáhl a dolil muži korbel.

„Děkuji.“ Roble se usmál a pak začal vyprávět příběh, který byl - alespoň v této vesnici - dějinami.

„Tato vesnice, cizinci, byla založena skupinou, jež našla v Bibli něco, co ji přesvědčilo, že náboženství zbytku světa je hříšné.“

Rod přikývl. „Mám za to, že byl nějaký vůdce, který to těm ostatním ukázal, ne?“

„Ano, jmenoval se Eleazar a obyvatelé této vesnice jej nazývají svatým. Shromáždil všechny, kteří věřili v pravou víru a ti ho pak následovali do tohoto lesa.

A jeho zase nejspíš následoval místní šerif - tedy pronásledoval, řekl Rod v duchu Magnusovi. Rty mladého muže se zachvěly a pak znehybněly; ovládl smích a pozorně naslouchal dalším Roblovým slovům.

„Lidé se vydali do lesa,“ pokračoval starý vesničan. „Podle legend putovali ze strachu před vojáky po dvou až po třech. S Eleazarem se setkali v jeho poustevně, u velké skály uprostřed lesa, a společně se pak vydali hledat místo, kde by mohli věřit tomu, čemu chtěli.“

„Nebo čemu chtěl Eleazar,“ zamumlal Rod.

Roble se hořce usmál. „Ano. Po několika týdnech putování našli v lese mýtinu - na místě, kde dnes stojí kostel a škola. Vykáceli stromy, aby mohli založit pole, a žili si spokojeně.“

Rod přikývl. „Tomu docela věřím. Koneckonců, Eleazar přece vybral jen ty, kteří s ním souhlasili. Všichni věřili ve stejnou věc, tak proč by se hádali?“

„Zpočátku to tak možná bylo,“ řekl Roble, „ale snažili se žít bez kněží, víte…“

„Jistě.“ Magnus se usmál. „Který kněz by se chtěl připojit ke skupině, která považovala náboženství za špatné?“

„Přesně tak. Ale po deseti letech nebo tak nějak zjistily matky, že vychovávat děti bez kněze, který by je učil rozeznávat špatné od dobrého, je pro ně příliš těžké. Tížilo je to tolik, že začaly přemlouvat Eleazara, aby jim nějakého duchovního opatřil; některé dokonce začaly reptat, že je jejich život v lese příliš tvrdý, že kostely potřebují, a přemlouvaly své manžely, aby je odvedli zpátky do vesnic za hranicemi lesa.“

„Ale jejich manželé byli uprchlí nevolníci a věděli, že by je čekal těžký trest,“ dopověděl za něj Rod.

„Ano - nebo smrt. Aby je uklidnil, vyšel Eleazar z lesa a jal se hledat kněze, se kterým by se shodl.“

„Hezký trik…“ řekl Rod pomalu. „Koho našel?“

„Sebe samotného. Byl pryč sedm měsíců, a když se pak vrátil, měl na sobě sutanu a sdělil všem radostnou zprávu - že jej opat z kláštera shledal hodným, aby se stal knězem, a pak ho sem poslal zpět, aby kázal pravou víru.“

„Doopravdy?“ procedil Magnus skrze zuby.

Pochybuji. Rodovi všechno najednou začalo dávat smysl. *Samozřejmě, že to musel říct - jinak by ztratil moc nad těmito lidmi.*

„A tak vesničané dál žili spokojeně a v harmonii,“ řekl Roble s jistou dávkou ironie. „Teď měli kněze, který je vedl po cestě do nebe.“

„A říkal jim, co mají dělat na zemi.“

„Jistě. Časem však zestárl a pak se požehnaný Eleazar začal bát o své stádečko; nechtěl, aby bylo po jeho smrti bez duchovního dohledu.“

„Takže podnikl další pouť do světa venku?“

„Ano, a vrátil se opět sám - ale s mitrou a berlou.“

Rod vytřeštil oči. „S biskupskými regáliemi?“

„Ano, protože pouze opat nebo biskup mohou vysvěcovat nové kněze. Tvrdil, že ho opat kláštera jmenoval biskupem lesa a že teď může vysvěcovat nové kněze, aniž by musel pokaždé podnikat dlouhou a nebezpečnou cestu světem venku.“

„To bylo od opata velice prozíravé,“ zamumlal Magnus.

„Krátce nato vysvětil prvního kněze, vikáře. Vybral ho z nejhorlivějších ministrantů, naučil ho číst a naučil ho všechny ty věci, které musí kněz umět…“

Když si to Rod přeložil, znělo mu to: lidé vlastně nevěděli, co má takový kněz vědět.

„…a založil seminář,“ pokračoval Roble. „Školu pro kněze. Vybral si žáky, nábožensky horlivé chlapce, kteří se k tomu cítili povoláni…“

„Nebyli to náhodou synové lidí, kteří se k biskupovi chovali zvlášť přátelsky, že ne?“

„Pokud jde o prvního biskupa, nevím, ale za mého života tomu vždycky tak bylo. Ale nedalo by se čekat, že nejoddanější budou potomky nejzbožnějších? Jsou to pilíře církve, ti, kteří jí zasvěcují celý svůj život…“

Krátce řečeno, bylo to tak, jak Rod předpokládal - duchovní si upevňovali vlastní moc tím, že mezi sebe přibírali jen muže, kteří jim byli bezvýhradně oddáni. Bylo poněkud deprimující uvědomit si, že stejné principy samoustavení elity platí i pro tak malou vesničku uprostřed lesa. „Biskupský stolec pak zdědil vikář, že?“

„Ano; na své smrtelné posteli mu předal Eleazar mitru a berlu. Druhý biskup pak zjistil, že některé z mladých žen jsou Bohu oddány stejně jako on, a založil konvent. Všechny byly ve své víře velice horlivé a čisté, protože žily ve skutečném celibátu. Copak to neznamenalo, že jsou svaté?“

„Jistě,“ přisvědčil Rod. „Jejich modlitby a celibát budí úctu, Roble, ale co se počítá, je duch zákona, nejenom život podle jeho litery. Žili všichni ti duchovní se stálým zřetelem na dobro všech? Jsou chápaví? Jsou trpěliví?“

Roble si povzdechl. „Kristus řekl, že nejdůležitější přikázání je celým svým srdcem milovat Boha, našeho Pána, celou svou duší i celou svou myslí, a druhé je podobné - milovat bližního svého jako sebe sama. Jistě, Víra je mnohem důležitější než Láska, a kněží činí dobře, když kárají ty z nás, kteří jsou ve víře slabí. Jejich hněv musí být spravedlivým hněvem, protože pochází od svatých mužů a jejich tresty nehodných jsou jen a jen spravedlivé a nikoliv kruté.“

„Ale existuje i taková věc jako milosrdenství,“ podotkl Magnus.

„Ano, ale ochrana celého stáda je důležitější. Říkají, že takové kacířství, jako je to moje, musí být vymýceno, aby byly ovečky ochráněny před vlky. A proto je také velice důležitá poslušnost, bezpodmínečné vyplnění každého příkazu kněží.“

„Jinými slovy oni vládnou a každý musí udělat, co řeknou.“

Roble pokrčil rameny. „Jistou logiku to má. Musí přece trestat ty, kteří se proviní proti zákonu, deseti přikázáním, a trest musí být příkladný a veřejný, aby se ostatní posílili proti pokušení hříchu. Stejně tak musí být trestána i neposlušnost, aby všichni žili podle zákonů Božích, a ti, kteří se pokusí z moci Božích zákonů uprchnout, musí být navráceni stádu - pro jejich vlastní dobro, neboť by jinak propadli hříchu.“

„A vůbec nikdo si nevšiml, že tohle všechno zároveň poskytuje kněžím absolutní moc nad lidmi ve vesnici?“

„Pst!“ Roble se podíval přes rameno. „Takové věci neříkej, cizinče! Tvrdit, že světská moc je pro duchovní důležitější než Bůh a jeho stádo, je rouhačství.“

„A ty tomu věříš?“

„Ne!“ Roblův obličej se náhle zkřivil hněvem. „Snažil jsem se - Bůh je mi svědkem, že jsem se snažil! Patnáct let jsem skoro věřil, že věřím - ale utrpení mého syna strhlo závoj všem mým sebeklamům! Už jejich učení nevěřím!“

„To rád slyším.“ Rod se předklonil a řekl tiše Roblovi. „Protože co já vím o klášteru, dobrý muži, opat by nikdy nevysvětil biskupa - vlastně se před několika lety podobný případ zvažoval a výsledkem bylo potvrzení skutečnosti, že na Gramarye nikdy žádný skutečný biskup nebyl. A co víc, čtyři roky se člověk musí učit, aby se mohl stát obyčejným knězem. Nemyslím, že by opat vysvětil Eleazara po několika měsících.“

Roble vytřeštil oči. „Chceš říct, že Eleazar byl falešný kněz?“

„Falešný kněz a falešný biskup. Podle mého názoru to byl šarlatán, který využil vaší víry a stal se tak neomezeným vládcem nad svým malým královstvím. Jediné, o co mu doopravdy šlo, byla nadvláda, a to bez ohledu na to, jak malé jeho království bylo.“

„Tak.“ Roble se narovnal a do pohledu se mu opět vrátil život - život jako záblesk ohně. „Děkuji ti, cizinče. Osvobodil jsi mne.“

„Neunáhluj se,“ varoval ho Rod. „Jen proto, že teď znáš pravdu, tě ještě nenechají jít. A v žádném případě to neznamená, že tě tu pravdu nechají vypovědět.“

„Vezmu na sebe riziko psů a lovců,“ odpověděl Roble s úsměvem. „A pokud umřu, alespoň se znovu setkám se svým synem.“

„Přece by tě nezavraždili!“ zvolal Magnus zděšeně.

„Ano. Vzali by mi život, aby zachránili mou duši před Satanem.“

Rodovi při jeho slovech přeběhl mráz po zádech, ale ovládl se a řekl: „To by stačilo. Myslím, že se z lesa dostaneš v bezpečí - tedy pokud se můj syn nerozhodne, že pomáhat ti by bylo narušením práva tvých spoluobčanů vybrat si vlastní formu vlády?“

Roble se zmateně zamračil, zatímco Magnus řekl: „Neboj se, tati. Jeho právo odejít je rovnocenné s jejich právem zůstat.“

„Ano,“ řekl Rod tiše. „Všechno to souvisí se svobodou rozhodování, že? Což je něco trochu důležitějšího, než jaké pivo si v hospodě objednáš.“ Obrátil se zpátky k Roblovi. „Po setmění se setkáme na okraji vesnice, dobrý muži, tam kde začíná stezka zvěře nedaleko od…“ Zarazil se.

„Nedaleko od hrobu mého syna?“ Roble přikývl, rysy pevné odhodláním. „Dobré místo na rozloučení s touto vesnicí. Ale nechci vás vystavit nebezpečí trestu, cizinci.“

„Žádný trest nebude,“ ujistil ho Magnus.

Rod se podíval na svého syna a pocítil příjemné zatetelení naděje a očekávání. Věděl, že Magnus byl docela schopný zabiják, a jenom doufal, že se na to netěší. „Věř mi,“ řekl Roblovi, „s námi budeš mít mnohem větší naději uniknout.“

„Pak bych už s vámi neměl déle rozmlouvat.“ Roble se zvedl, vypil zbytek piva a řekl nahlas: „Sbohem!“ a pak dodal tišeji: „Bůh vám žehnej, cizinci.“ Obrátil se na patě a rázně vyšel z hospody.

Rod vzhlédl a přesvědčil se, že je hostinský stále v kuchyni.

„Tak,“ řekl jeho syn, „poskytl jsi klid jeho duši.“

Rod se k němu obrátil s úsměvem, ale sotva uviděl výraz v jeho tváři, ztuhl.

„Pojďme na vzduch, abychom si mohli promluvit svobodně,“ zamumlal Magnus a vstal tak rychle, že málem porazil stůl i lavici – a otce k tomu. Rod se pomalu zvedl, ale Magnus už rázoval z

hostince. Rod se za ním překvapeně díval, pak se rozběhl, aby ho dohonil. Nemluvil, jen kráčel po boku svého syna a s jistou námahou se s ním pokoušel srovnat krok.

„Tady můžeme vidět," řekl Magnus konečně, „jak náboženství může pokřivit a zmučit lidskou duši."

Rod nedal nijak najevo své překvapení.

Jeho syn se na něj pátravě podíval. „Šokoval jsem tě, tati?"

„Ne," odpověděl Rod pomalu, „ale dalo by se říct, že jsi mě trochu zaskočil."

„Proč?"

„Protože podle mého názoru," odpověděl Rod uvážlivě, „jsme před sebou neměli člověka pokřiveného pravým náboženstvím, ale spíš pokřivenou verzi náboženství."

Magnus se zamyslel. „Ano. Tohle není stejná víra, jaké jste mě ty a máma učili."

„Vůbec ne - a to hned v několika důležitých ohledech. Jistě, forma je mnohdy stejná, ale Eleazar provedl několik zásadních změn v obsahu, změn, jejichž účelem bylo zvýšit jeho vlastní moc. V jejich důsledku se tohle náboženství velice vzdálilo od víry mnichů řádu svatého Vidicona. Víra, kterou jsem tě učil, říká, že láska a milosrdenství jsou nejdůležitější ctnosti - nikoliv poslušnost."

„Opravdu?" opáčil Magnus. „A řídili se tím křesťané vždycky spíše než svými dogmaty? Už jsi zapomněl na pronásledování kacířů, války mezi nejrůznějšími sektami a inkvizici?"

„To už je velice dávno," odpověděl Rod zamyšleně. „Věřím, že římskokatolická církev se už přes podobná pokrytectví přenesla."

„Jistě! A jak můžeš vědět, že biskup ze zdejší vesnice víru pokřivil?"

„Podle její aplikace," odpověděl Rod. „Samozřejmě, nepochybuji o tom, že sám věří tomu, co hlásá - ale mám oprávněné pochyby o upřímnosti prvního biskupa Eleazara. Můžeme prověřit záznamy v klášteře a vsadím se, že tam nenajdeme jedinou zmínku o tomto místě nebo o něm. S opatem se nikdy nesetkal. Pravděpodobně se od lesa nevzdálil ani na deset mil."

„Ano. Jeho jediným cílem bylo získat pro sebe moc - to jsi chtěl říct?"

„Jistě - a zneužil pro to katolické náboženství. Udělal v něm několik zásadních změn, jako například v tom, že tvrdil, že Kristus byl pouhý člověk, a nikoliv Bůh. Každý, komu jde o moc, musí začít s něčím takovým - potom si totiž může osobovat stejnou autoritu, jakou měl Ježíš. Pak je tu samozřejmě ta záležitost s vyžadováním bezvýhradné poslušnosti od všech farníků a prohlašováním, že všechno, co neodpovídá jeho představám, je hříšné - například samostatné myšlení.“

„Jistě.“ Magnus se usmál. „Církev přece vždycky podporovala samostatné myšlení, že? Ovšem jen pokud odpovídalo tomu, co církev učila.“

„*Touché*“ řekl Rod. „Ale církev alespoň povzbuzovala nějaký druh myšlení a biskupové obecně vysvětlují chyby a diskutují o alternativních ideích; netvrdí automaticky, že každá nová myšlenka je hříšná.“

„To je do jisté míry pravda,“ přiznal Magnus. „Navíc mi tahle komunita připadá co do formy spíše jako sekta než jako náboženská obec.“

„Pod tohle se klidně podepíšu - zvláště protože to začalo jako pokus o náboženství bez kněží. Tímto způsobem už začaly mnohé kulty a sekty, ale časem si vždycky vyvinuly vlastní duchovní - nemohly se bez nich obejít. A kněží jsou často zkažení, buďto mocí nebo jiným chtíčem. Zneužití náboženství však ještě neznamená, že náboženství jako takové musí být špatné - špatná je osoba, která se zneužití dopustila. Vždycky se najdou lidé, kteří pokřiví to, co je dobré a využijí to k naplnění vlastních cílů.“

„Možná máš pravdu, tati, ale neznamená to ani, že je náboženství jako takové dobré.“

Rod se na něj ostře podíval. „Patrně vidíš něco, co mi uniklo - nebo co jsem neřekl. Co to je?“

„Že to nejsou jen kněží, kdo zneužil víru,“ odpověděl Magnus. „Dokonce ani jen vikáři a jeptišky. V této vesnici zneužívá náboženství doslova každý, ulehčuje si s jeho pomocí břemeno vlastního svědomí a samostatného myšlení. Přijali to, co se jim jako pravda nabízí, tati, a proto už nemusí hledat pravdu sami, ani se

nemusí snažit pochopit smysl života nebo Boha - a tak se k němu ani nikdy nepřiblíží.“

Rod se zamračil. „Ani ty nejsi bez viny, synu. Je správné, abys vynášel nad svými bližními takovéto soudy?“

„Nesoudím lidi, ale strukturu, kterou si vystavěli a kterou nazývají církev. Nesoudím lidi, ale víru, kterou si mohu vzít za vlastní, nebo nemusím.“

Rod se na něj pátravě zadíval a pak se s povzdechem odvrátil. „No, shodněme se alespoň na jediném - teokracie má velké ambice na moc.“

„Vůbec ne,“ opáčil Magnus. „Tihle lidé jsou v ní šťastní. Poskytuje jim to, co potřebují - význam vzájemné spolupráce, řešení jejich sporů, útěchu v jejich nejistotě.“ Potřásl hlavou. „Nemohu říct, že by tahle forma vlády byla zlá, tati - pro ně. Pro ostatní možná a pro Gramarye jako celek by asi byla nedobrá - ale ne pro tyto lidi.“

„Takže ty si myslíš, že vláda prosazovaná z kazatelny má právo na existenci?“

Magnus se na něj trochu zaskočeně podíval. „Ano! Protože jim dává to, co požadují.“

„Takže je správná pro ty, kterým se líbí, že?“

„Víc než jen to - pokud si přejí v ní žít, je to jejich právo!“ „A co ti, kteří si to nepřejí?“

„Ti mají právo odejít!“

„Tak dobře.“ Rod se zářivě usmál. „Vypadá to, že tady máme několik práv, jež si odporují.“ Zachytil pohyb za Magnusovými zády. „Právě přichází další takový případ.“

Magnus se obrátil a uviděl, jak k němu spěchá Hester, tváře rudé vzrušením, planoucí oči, pohupující se poprsí. Magnus strnul a Rod se mu vůbec nedivil - ve svém mládí byla ta dívenka velice půvabná.

„Díky Bohu!“ vydechla a uchopila Magnuse za ruku. „Už jsem se bála, že jsi z vesnice odešel!“

Magnus nehnul ani brvou, ale přece jen mu unikl lehký úsměv. „Vadilo by ti to?“

„Ano, velmi!“ odpověděla. „Velice ráda bych tě poznala blíže.“

„To rád slyším, že je ti moje společnost tak příjemná,“ odvětil Magnus vážně. „Nebo jen chceš, abych tě odvedl z této vesnice?“

Dívka na něj vytřeštila oči, pak její rysy povadly a tváře jí zbledly. Také Rod se jen stěží ubránil, aby úžasem neotevřel ústa dokořán. Takže se jeho chlapec rozhodl tnout přímo do živého?

„Jak můžeš něco takového říct?“ zašeptala.

„Protože jsem si dobře všiml, jak jsi tady nešťastná. Ale proč si myslíš, že bych ti mohl pomoci z této pasti, když je vesnice tak dobře hlídaná?“

„Neodvážili by se napadnout cizince!“

„Myslím, že odvážili, kdyby si mohli být jisti, že nevyvázne živý, a nebude tedy moci nikde vyprávět, co viděl.“

Krev se jí vytratila z obličeje. „To, o čem mluvíš, by byla vražda!“

„Nikoliv - pouze legální poprava. Jsem si jist, že kněz už by vymyslel nějaký důvod, proč by měla být moje duše zachráněna jedině tak, že bude zahubeno mé tělo.“

Hester ucouvla, jednu ruku přitisklou k prsům, a zbledla, Pak sklopila oči. „Já… nemohu od tebe žádat, abys tohle riskoval.“

„Ne, to nemůžeš, ale já ano - protože si myslím, že je špatné, aby lidé nemohli odejít, když si to přejí. Ale myslím, že je tu ještě někdo, kdo by rád šel s námi - tvůj spolužák Neil.“

Podívala se na něj, překvapeně a užasle, pak se zarděla a odvrátila zrak.

„Ano.“ Magnus se ušklíbl. „Chtěla jsi mě přece požádat, jestli bys ho nemohla vzít s sebou, ne?“

Znovu se na něj podívala a její stud se změnil v hněv. „Myslíš si, že mě máš prokouknutou, co?“

„Vůbec ne,“ ujistil ji Magnus. „Vím jenom, co po mně chceš. Rád odvedu tebe i Neila - protože ho miluješ, je to tak?“

Její výraz se trochu uvolnil a zatvářila se zamyšleně. „Ano,“ připustila. Koneckonců, Magnus přece chtěl Neila vzít s sebou, aby vyhověl jí, a tak to bylo v pořádku.

Rod to chápal - cítila by se mnohem bezpečněji, kdyby si mohla myslet, že to dělá proto, že ji miluje. Milosrdenství nedůvěřovala, protože o něm slyšela příliš často kázat a příliš zřídka se s ním setkávala v praxi. Což ovšem neznamenalo, že by jí Rod neměl mít za zlé pokus o využití svého syna.

Magnus přikývl. „Myslel jsem si to. Přijď za mnou co nejdříve po západu slunce pod kopec, kde stojí kostel - na tu stranu, která je nejblíže k lesu.“

„Ale… tam se setkávají milenci,“ namítla užasle.

„I tohle jsem si myslel; je to nejskrytější místo na mýtině. Tam nás nikdo nebude podezírat z ničeho jiného, než jen z toho nejhoršího.“

„Ale právě tam to sestry hlídají jako ostříži! Neil a já bychom se tam nikdy nedostali, aniž by nás některá z nich nezahnala domů!“

„Pak přijď sama a Neil ať na nás čeká jinde.“

„Ale až uvidí, že jdeme za ním, určitě nás zastaví!“

„Pak si dáme schůzku na místě, kde nás nebudou sledovat. Vyhledej ho a řekni mu, aby za mnou přišel za soumraku na okraj lesa za mlatem.“

Hester se zamračila. „Proč dvě místa na schůzku?“

„Protože jestliže nás tři někdo uvidí spolu, bude vás chtít poslat domů, jak jsi říkala. Ne, musíme se sejít až v lese.“

Hester se otřásla, ale ovládla svůj strach. „Povím to Neilovi.“ Podívala se na Magnuse. „Já… děkuji ti, cizinče. Nikdy ti nebudu moci být dost vděčná.“

„Dost času na děkování, až budeme v bezpečí venku. Ale už jsme se spolu bavili příliš dlouho, snadno bychom mohli vzbudit podezření. Uvidíme se po západu slunce.“

„Ano. Děkuji ti. Buď s Bohem.“ Hester se odvrátila. Když ušla několik kroků, otočila se, uviděla, jak se za ní Magnus dívá, začervenala se a odběhla pryč.

„Nemyslím, že to takhle plánovala od začátku,“ zamumlal Rod.

„Hm?“ Jeho syn se na něj usmál. „Co tedy myslíš, že plánovala?“

„Přece že se do ní bláznivě zamiluješ, takže to bez ní nebudeš moci vydržet. Tak by si byla jistá, že ji odsud dostaneš. Teprve potom by tě požádala, jestli by s vámi mohl jít i její přítel z dětství, Neil. Sice bys žárlil, ale udělal bys, o co by tě požádala.“

Magnus se pobaveně usmál. „Je to jako scénář divadelní hry, že?“

„Ty si nemyslíš, že tohle plánovala?“

„Docela určitě ano.“

Rod se usmál. „Jsem rád, že se pořád alespoň občas shodneme. Ale jen tak pro jistotu - co kdybych byl tím, kdo se s ní večer setká, já?“

„Ne.“ Magnus se zamračil. „Myslíš jsi, že nejsem schopen vládnout vlastnímu srdci?“

„Řekněme, že bude méně podezřelé, když se s nimi setkáme odděleně, než když tě uvidí bavit se s každým z nich a pak si spolu vyrazíte na procházku do lesa.“

„To je pravda, ale osobně si myslím, že budou podezírat spíš tebe než mne - protože mne budou podezírat pouze z laškování, kdežto tebe z přípravy útěku. Ale neodpověděl jsi mi na mou otázku. Pořád si myslíš, že jsem před pěknou tvářičkou bezbranný, co?“

„No, nejde jen o tvářičku.“

Magnus se zasmál a k Rodově ulehčení v tom bylo skutečné, nelíčené veselí. „Žádný strach, tati. Zase tak moc se mi nelíbí. Po pravdě řečeno, je spíš jen mladá než krásná. Ujišťuji tě, že už jsem musel čelit zkušenějším protivnicím.“

„Ehm… to rád slyším,“ odpověděl Rod pomalu; ale v chlapcově prohlášení bylo něco, z čeho ho zamrazilo. „Jen doufám, že dokážeš rozpoznat skutečnou lásku, až k tobě přijde.“

„*Jestli* ke mně přijde,“ opáčil Magnus bezbarvým hlasem. „Nepochybuji, že někde žije žena, která by mě milovala. Pak doufám, že nebudu mít srdce natolik obrněné, aby do něj nepronikla. Co se týče těch ostatních, ujišťuji tě, že jim dokážu odolat.“

Rod doufal, že je to pravda - ale zároveň mu ta slova zněla silně arogantně.

Odešli zpátky do hostince a navečeřeli se; pak se Rod začal vyptávat na možnost ubytování, aby rozptýlil případné pochyby. Hostinský se zatvářil ustaraně a řekl jim, že žádnou postel pro cizince nemá, jelikož ho navštěvují tak zřídka. Potom jim řekl, že by mohli požádat biskupa o privilegium vyspat se v obecním stohu sena.

„Děkuji za nabídku, ale nechci ho obtěžovat,“ odpověděl Rod. „Utábořím se venku v polích - jsme na to zvyklí. Alespoň budeme moci vyrazit na cestu zítra za úsvitu a nikoho nerušit.“

„Na snídani vám mohu nabídnout ovesnou kaši," ujistil je Corin možná až příliš rychle.

„Díky." Rod se na něj usmál. „Beru tě za slovo, příteli. A teď - dobrou noc."

Zamával na rozloučenou a vykročil ke dveřím. Magnus ho napodobil a společně vyšli z hostince. „Dobrá práce, tati. Teď si můžeš být jistý, že se biskup o našich plánech dozví během půl hodiny."

„Až za tak dlouho?" předvedl Rod překvapený výraz.

„Tak to si najděme místo s dobrým výhledem a připravme se na zajímavé představení."

Našli si kus pastviny nedaleko od kostela na vršku a zároveň co nejdále od ohrady s dobytkem a tam si rozložili své přikrývky na spaní. Pak se posadili a klábosili, zatímco se slunce blížilo k západnímu obzoru a přitom si mezi sebou předávali měch s vínem. Nikdo nemusel vědět, že z něj jen tu a tam usrkli, místo aby pili plnými doušky, jak se navenek zdálo. Když se na nebi objevily červánky, Magnus ulehl, zatímco Rod pomalu zamířil k nejbližší houštině - ale jakmile se za ním zavřel porost, jeho kroky pozoruhodně zrychlily.

Vešel do lesa, našel si příhodný stromek a zavolal Fesse. Z jeho sedlového vaku vyjmul speciální dýku, stiskl správný výstupek a z rubínu v jejím jílci vytryskl rudý paprsek. Rod jím pomalu pohyboval u kořenů stromku. Zvedl se jemný obláček kouře a stromek podťatý laserovým paprskem se skácel. Rod dýku vypnul a schoval a začal stromek zbavovat větví, až si z něj vyrobil provizorní bojovou hůl.

Pak potichu obešel vesnici směrem k mlatu. Tam už čekal Neil, jenž okázale zametal prkna. Rod na něj zahvízdal a Neil odhodil koště, zvedl ze země malý uzlíček a vyrazil za ním.

Mezitím se Magnus chvíli převaloval, pak vstal a zamířil k blízkému potůčku, aby se napil vody. Když se však přiblížil k okraji lesa, vklouzl do houští a pod ochranou stromů i tmy zamířil k pahorku s kostelem.

Jakmile vystoupil z porostu, uviděl Hester, která nervózně přecházela sem a zase tam s uzlíčkem v podpaží. Magnus se rozmrzele

zašklebil - to už rovnou mohla mít ceduli, že se chystá uprchnout. Ale když přišel blíž, musel svůj soud přehodnotit - v uzlíčku mohl být třeba i dárek nebo jídlo pro přítele na cestách. V duchu připsal dívce bod za duchapřítomnost. „Dobrý večer, Hester.“

Vyskočila. „N-neviděla jsem tě přicházet, Magnusi. 'Brý večer.“ Rychle se ohlédla; když se Magnus podíval stejným směrem, uviděl postavu v černém plášti s kápí, která je pozorovala - jedna z jeptišek, střežící cudnost vesnické dívky. „Pojďme se procházet,“ řekl Hester. „Dokud stojíme a držíme se dál od možných úkrytů, nechá nás nejspíš na pokoji.“

Hester se lehce usmála. „Určitě. Kam půjdeme?“

„Kamkoliv a nikam, aby nás měla stále na očích - ale opatrně se budeme přesouvat na jihovýchod.“ Magnus jí nabídl rámě. „Smím tě vést?“

Hester jeho dvornost upřímně překvapila, ale zavěsila se do něj a společně vykročili soumrakem. „Mám trochu špatné svědomí,“ řekl Magnus, „když pomyslím na tvé rodiče. Budou si dělat starosti, až zjistí, že jsi zmizela.“

„Dali mi své požehnání,“ odpověděla dívka, která se rychle vzpamatovala. „Oba mi říkali, že když byli v mém věku, také toužili uprchnout.“

„To rád slyším.“ Magnusův hlas zněl přísně.

„Neboj se, nic neřeknou! Nepřejí si mě vidět v hanbě na pranýři - a s biskupem jsou natolik zadobře, že je z mého zmizení obviňovat určitě nebude.“

Magnus ulehčeně přikývl. Kráčeli šerem a trochu stísněně spolu rozmlouvali. Magnus vyzkoušel každý starý vtip, na který si vzpomněl, a všechny pro ni byly nové - takže se dívka vcelku upřímně smála, když dorazili k hromadě zeminy, u které stáli tři muži. Její dobrá nálada zmizela jako mávnutím kouzelným proutkem, vytřeštila oči a začala se třást po celém těle.

„Nemusíš se bát,“ ujistil ji Magnus klidně. „Tamhle je tvůj mladík. Běž za ním.“

Hester se podívala lépe, na tváři se jí objevil úsměv a rozběhla se za Neilem, aby ho objala. Roble se na ně díval s bezvýraznou tváří a pak se odvrátil - ale Rod sklouzl očima po Magnusovi a prchavý

výraz v obličeji jeho syna mu prozradil, co si teď asi myslí. Až do této chvíle si namlouval, že Hester cit k němu možná jen nepředstírá. Když nic jiného, byla to rána pro jeho pýchu.

Když se milenci odtrhli, Hester se obrátila na Roda. „Jak se vám můžeme…“

„Pst!“ Neil pozvedl ruku a zadíval se do tmy. „Slyším hlídku!“

Všichni rázem zmlkli a zaposlouchali se do noci - ale Rod a Magnus, kteří naslouchali svými myslemi, věděli o několika mužích, kteří mezi sebou rozmlouvali o biskupově příkazu k zvláštní bdělosti pro tuto noc, protože by se jisté zkažené duše mohly pokusit uprchnout do lesa k Satanovi. „Máš dobré uši,“ řekl Magnus.

„Vezmi je a ztrať se!“ Rod popadl svého syna za rameno a nasměroval ho k cestičce, která vedla do lesa, pak za ním poslal ostatní. „Běžte! Utíkejte tak rychle, jak můžete, a zahlazujte za sebou stopy, jak jen to půjde! Využívejte potůčků!“ Věděl, že Magnus pochopí. „Tak rychle!“

Roble se otočil. „Ale ty…“

„Já zůstanu tady a zaměstnám biskupovy muže! O mne si nemusíte dělat starosti - dokážu se ztratit velice rychle, když je to třeba.“ Roble nemohl mít ani tušení, *jak* rychle. „Tak běžte!“ Díval se, jak čtyři postavy zmizely ve stínu, tišeji, než by čekal, pak se otočil a vykročil vstříc hlídce.

Setkal se s ní, právě když se první paprsek měsíce dotkl trávy na louce. Vzhlédli, zděšení přízrakem, který se vynořil z noci - tak nějak jim bezpochyby musel připadat. „Stůj!“ Byli to tři statní chlapi s obušky u opasků a se psem na vodítku. Pes Roda uviděl a začal štěkat. Jeden z mužů ho uklidnil a další se zeptal: „Kdo tam?“

„To jsem já.“ Rod zvedl ruku. „Jsem ten cizinec, který dnes ráno přišel do vaší vesnice.“

„Ano, a přinesl jsi s sebou jen nepříjemnosti. Co chceš?“

„Nemůžu spát, proto jsem si vyrazil na procházku.“ Rod mávl rukou směrem k vesnici. „Tábořím asi míli odsud.“

„Víme o tom. Není míle trochu moc na noční procházku?“

„Pro mne ne. Vaše vesnice mi připadá velice poklidná.“

„A vynasnažíme se, aby taková zůstala,“ odpověděl největší z chlapů. „Kde je tvůj syn?“

„Doufám, že v táboře.“ Rod se zamračil. „Děje se něco?“

„Zatím ne a my už se postaráme, aby se ani dít nezačalo. Co Roble?“

„Roble?“ Rod se zamračil. „Aha, vy myslíte toho tatíka, kterému před dvěma dny pohřbili syna - už vím. Co s ním má být?“

Strážný podlehl svému vzteku a vyštěkl. „Viděl jsi ho?“

„Ano, přes den několikrát. Dokonce jsme si trochu poklábosili nad korbelem piva.“

„O tom jsme slyšeli,“ zavrčel vazoun vlevo.

„Myslel jsem si to. Proč? Pohřešuje se?“

„Nikdo ho neviděl od západu slunce.“

„Byli jste v jeho domě?“

„Jo.“

Rod pokrčil rameny. „Nejspíš se prochází jako já.“ Brzy poznají, jak daleká je to procházka. „Myslím, že dnes už neusne.“

„Špatné svědomí přináší bezesné noci,“ uchechtl se jeden ze strážných.

„Žal mívá stejné účinky.“ Rod předvedl okázalé zívnutí. „No, než se vrátím ke svému ohni, možná budu právě tak zralý na spánek. Nic víc mi už nepovíte?“

Největší ze strážných ho zuřivě probodl pohledem a pak odsekl: „Ne!“

„Pak se s vámi rozloučím, pokud vám to nevadí. Dobrou noc.“

Něco na něj zavrčeli a Rod prošel kolem nich. O dvacet kroků dál si zrovna gratuloval k tomu, jak se mu podařilo rozptýlit jejich podezření, když tu se z vesnice ozval křik.

Rod se ohlédl a uviděl půl tuctu vesničanů s černě oděným knězem, jak běží k hlídce. V jeho hlavě se rozezvonily všechny poplašné zvonky a rychle vyrazil zpátky.

Vzápětí doběhl první z vesničanů. „Ano, jsou pryč!“ vyrážel ze sebe zadýchaně. „Oba, a jejich postele jsou netknuté!“

„Díky Bohu, že nesdíleli jedinou!“

„Raoule!“ vyštěkl kněz - ne, biskup sám, jak Rod uviděl. „Hanba tobě, že takto přemýšlíš!“

„Omlouvám se, biskupe,“ zamumlal Raoul.

„Copak se stalo?“ zeptal se Rod.

Trhli sebou a prudce se otočili, protože jej neslyšeli přicházet. „Proč ještě nespíš?“ otázal se biskup ostře.

„Šel jsem se trochu projít, abych se před spánkem příjemně unavil, ale všechen ten poprask mě zase vyburcoval. Stalo se něco?“

Biskup se na něj pátravě podíval. „Hester a Neil jsou pryč, ale o tom ty nic nevíš, že?“

„Jestli jsou pryč, co záleží na tom, zda o tom vím, nebo ne?“

„Mluv s biskupem uctivě!“ vyštěkl jeden ze strážných.

Rod si jej opovržlivě změřil. „Mluvím s každým tak uctivě, jak si zaslouží.“

Strážný sáhl po obušku, ale biskup mu položil ruku na rameno. „Zadrž, Raoule. Nenech se jím vyprovokovat.“ Pak se obrátil k Rodovi. „Co víš o jejich zmizení, cizinče?“

Rod pokrčil rameny. „Co bych měl vědět? Podle toho, co jsem právě slyšel, soudím, že se ti dva milují.“

„Bohužel ano,“ zavrčel biskup, „protože tak sladké děvče je příliš dobré pro kacíře, jako je on.“

„Kacíře?“ Rod se na něj ostře podíval. „Myslel jsem, že ty tady netrpíte.“

„Ujišťuji tě, že z něho ďábla brzy vytlučeme. Tak co víš?“

„Hm, jestli se milují, není pravděpodobnější, že si spíš našli místečko, kde by spolu mohli být chvíli sami?“

V očích vesničanů se zablesklo, ale biskup se otřásl. „Bože chraň před takovým pomyšlením! Ale v každém případě se mýlíš - naše dobré sestry už prohledaly každičký kout a škvíru.“

Rod nepochyboval o tom, že řádové sestry znaly všechny možné úkryty a na každý už dávno pověsily ceduli ZÁKAZ MILISKOVÁNÍ. „A co ten Rob… Jak že se jmenuje ten muž, který se také ztratil?“

„Roble,“ zavrčel největší strážný.

„Jo, ten. Nemohl si taky najít nějaké klidné místečko?“

„O něm už jsme mluvili,“ připomněl mu strážný.

„Ale stejně!“ opáčil Rod. „Co když našel ty dva?“

„Bože chraň!“ odsekl biskup. „Svedl by je na scestí, stejně jako svedl na scestí svého syna!“

„No dobře, tak se možná někde ukrývá sám. Koneckonců, když jsi všem přikázal, že s ním nesmí mluvit, co ti na něm záleží?“

„Proč nespí ve svém domě?“

„Vzpomínky,“ opáčil Rod pohotově. „Ty jeho osamění jen zhoršují.“

Biskup si Roda pátravě prohlédl. „Myslím, že víš o celé záležitosti víc, než jsi nám řekl.“

„Jak bych mohl? Odpověděl jsem na každou otázku, kterou jsi mi položil.“

„Myslím, že lžeš!“

Strážní se napjali, ruky na obušcích; pes zavrčel.

„Nemůžu lhát, protože jsem vůbec nic netvrdil,“ odpověděl Rod podle železných zásad logiky. „Pouze jsem kladl protiotázky.“

„Pak se tě zeptám přímo,“ vyštěkl biskup. „Poslal jsi toho tmáře Robla a ty dvě zbloudilé ovečky - myslím toho chlapce a dívku - aby se někde ukryli?“

„Ne, aby se ukryli, ne.“

„Pak jsi jim napomáhal při útěku!“ zavyl biskup.

„Nechtěl jsi říct 'opustit vesnici'?“

„Nazývej si to, jak chceš.“ Biskupovy oči se zúžily. „Udělal jsi to?“

„No když se ptáš takhle - ano.“

Strážní po něm skočili a pes, vzrušený jejich prudkým pohybem, se vrhl vpřed.

Rod se otočil, přikrčil a najednou tam nebyl. Strážní se užasle rozhlédli a uviděli Roda stát za biskupem. „To není dobrý nápad, poslat na mě ty tři bulíky. Jsem lepší rváč, než se na první pohled zdá.“

„Chopte se ho,“ vyštěkl biskup.

Tři vazouni se na něj vrhli.

Rod opět uskočil stranou a zasáhl jednoho z nich pěstí do temene. Muž padl na kolena a chytil se za hlavu - a pustil provaz, na kterém byl připoutaný pes. Zvíře zavrčelo a vycenilo zuby. Rod couvl a nechal tak dalšího strážného, aby se vrhl mezi něj a psa. Pak se rychle otočil a odrazil ránu obuškem, kterou se mu pokusil zasadit třetí strážný. Chlapík byl silnější, než se zdálo: náraz Rodovi málem ochromil celou ruku a připomněl mu, že už není tak mladý jako dřív.

Přesto se mu podařilo kontrovat a vrazit jeden konec hole strážnému do břicha, až padl s vyraženým dechem na kolena.

Vtom se vzduchem mihl pes, který se s planoucíma očima hnal Rodovi po krku.

Rod uhnul; pes ztuhl ve skoku, jako by se ho pokoušel sledovat. Dopad na zem jej na chvíli vyvedl z rovnováhy, a než se postavil na všechny čtyři, Rod ho zasáhl holí do hlavy. Nato se musel rychle otočit, aby zachytil obušek dalšího strážného a vyrazil mu ho z ruky. Muž zavyl a chytil se za potlučenou ruku - vtom však Rodovi dopadl zezadu na rameno tvrdý úder. Bolest mu ochromila ruku, otočil se a pravicí roztočil hůl jako mažoretka na přehlídce. Strážný při pohledu na vířící hůl zaváhal a biskup zaječel: „Pierre! Hugo! Montmorency! Nestůjte tam! Na něj!“

Ale vesničané se do boje nehrnuli, neboť na vlastní oči viděli, že silnější než oni neuspěli.

„Nezkoušejte to,“ odsekl Rod. „Jsem rytíř!“

„Oblečený jsi jako kmán!“

„Jsem skromný. A cestuji v převleku.“

Třetí strážný se se zavrčením zvedl ze země a zaútočil.

Rod urychlil víření hole telekinezí, protože jej druhá ruka stále ještě bolela; jeden její konec zasáhl mužovu ruku s obuškem. Muž svou zbraň okamžitě se zavytím pustil a Rod jej udeřil holí do hlavy. Hůl dopadla a strážný se v bezvědomí skácel k zemi.

Dva odvážnější vesničané se nepříliš nadšeně chystali zasáhnout, ale Rod se k nim otočil s holí připravenou a oba muži znehybněli.

„Přirostli jste k zemi?“ zařval biskup.

„Tvým bulíkům upadly obušky,“ odpověděl mu Rod sladce. „Proč jeden nezvedneš a nezkusíš to s ním sám?“

Biskup nad tím krátce zauvažoval, pak si uvědomil, jak teď asi vypadá v očích přihlížejících vesničanů, a zrudl. „Není správné, aby muž, který slouží Bohu, zacházel se zbraní!“

„Pak není správné, ani aby přikazoval používat zbraň ostatním. Nebuď pokrytec, biskupe. Když chceš násilí, užij ho sám!“

„Mluví z tebe Satan!“ zavyl biskup. „Chce pokoušet ty, kteří jsou slabí ve víře!“ Obrátil se k vesničanům. „Neposlouchejte ho!

Probuďte ostatní! Přiveďte víc psů, víc mužů! Musíme je odvést zpátky do vesnice, protože cesta do lesa je cesta do pekla!“

„Žvásty a zase žvásty!“ odsekl Rod.

Biskup se k němu obrátil, rudý v obličeji, a vztekle zařval: „Nechám je zmrskat za jejich neposlušnost a tebe také, když nezanecháš svého odporu!“

„Nevzpomínám si, že by některé z desatera přikázání říkalo 'Neproviníš se neposlušností vůči kněži'“ opáčil Rod.

„Je to první přikázání, ty rouhači!“

„Myslíš to: 'Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiného Boha mimo mne?'“ pozvedl Rod skepticky. „Považuješ se za Boha?“

„Slyšeli jste rouhačství!“ křikl biskup na zděšené vesničany. Pak se obrátil na Roda. „Jestli On je Bůh, musíš Jej poslechnout - a proto i Jeho kněze!“

Rod zavrtěl hlavou. „Ne. Jedno nevyplývá z druhého. Kněz může radit, může učit - ale nepřísluší mu přikazovat. Podívej se na proroky v Bibli, biskupe! Ti nevydávali vlastní rozkazy - pouze tlumočili Slovo Boží! A vždycky dodávali: 'Slyšeli jste Slovo Boží.'“

Biskup vytřeštil oči. „Nemůžeš vědět, co se píše v Bibli!“

„Ale ano, můžu. Umím přece číst.“

Vesničané začali mumlat strachem a posvátnou bázní.

Kněz přivřel oči. „Kdo tě tomu naučil?“

„Moji učitelé, samozřejmě! Ve světě kolem se všichni učí číst a psát, aby si mohli sami číst v Bibli.“

„Neumí latinsky!“

„Bible byla přeložena.“

„Jsi kacíř!“ Biskup zahrozil prstem. „Mlč, služebníku Satanův!“ Obrátil se k vesničanům. „Slyšeli jste kacířství! Chyťte ho, bijte ho, umlčte ho! Musí shořet na hranici a jeho kacířství musí zahynout s ním!“

„Církev učí, že všichni lidé by měli číst Bibli sami.“ Rod se snažil ovládnout zlost ve svém hlase. „Opravdová katolická církev - ne to pokřivené, znetvořené náboženství, které si váš falešný biskup vytvořil sám pro sebe!“

Vesničané zalapali po dechu a stáhli se - zjevně očekávali, že Roda v příštím okamžiku srazí blesk.

Ale biskup na nic takového nespoléhal. „Chopte se ho! Zničte ho! Umlčte ho!“ řval. „Je posedlý ďáblem! Musí být, když hovoří proti kněžím našeho Pána!“

Ze všech stran se začalo ozývat štěkání psů, které se rychle přibližovalo.

Hru bylo třeba ukončit. Rod dobře věděl, že nemůže vzdorovat rozlícenému davu. Už je zaměstnal na dost dlouho; byl čas se rychle ztratit. „Nejsem žádný démon, biskupe, a mohu to dokázat. Dej mi kříž; dotknu se ho a neucuknu.“

„Máš ho mít!“ Biskup vytáhl svůj růženec a podržel ho tak, že se jeho kříž houpal Rodovi před očima. „Vari, služebníku Satana! Vypovídám tě z této vesnice a jejího okolí!“

Rod hbitě sáhl po kříži a uchopil jej. Biskup zaječel, jak mu s ním strhl i ruku; korálky měl omotané kolem prstů. Rod pozvedl kříž do úrovně očí a předvedl ho vesničanům. „Vidíte? Nespálil mne; neodtáhl jsem se od něj. Nejsem ďábel.“

„Znesvětil ho!“ zaječel biskup. „To proto mu neublížil!“

Pokud šlo o argumentaci, byl opravdu dobrý, to mu Rod musel přiznat. Samozřejmě mu pomáhalo, že se nemusel zatěžovat s překrucováním pravdy, kterou snad už víc ani překroutit nešlo…

Překrucování… něco na růženci Roda zarazilo. Roztáhl ho a vytřeštil oči. „Vy jste změnili i růženec! V každé skupině je dvanáct korálků!“

„Jistě,“ opáčil jeden z vesničanů. „Kolik by jich mělo být v dekádě?“

„Přirozeně deset! To přece znamená slovo 'dekáda'! A kříž - ten taky! Ježíš má na něm nohy vedle sebe! Měl by mít jednu nohu přes druhou, přibité jediným hřebem!“

„A co se stalo s druhým hřebem?“ vykoktal vesničan.

„Ukradl ho cikán.“ Rod nechal biskupa, aby mu růženec zase vytrhl. „Alespoň podle legendy; v evangeliu to nestojí. Je to tak, biskupe?“

„Jenom kněží mohou vědět, co stojí v evangeliu!“

„Jenomže já nejsem kněz a Bibli jsem četl.“

„Jsi démon nebo jsi démonem posedlý!“

„Jak by démon mohl číst Bibli? Copak by jej na místě nezničila?“ Rod si povzdechl a obrátil oči k nebi. „Kdybys to opakoval dost často, uvěřili by ti, že ano? Bohužel, už jsem prokázal, že démon nejsem. Jsem křesťan, který se snaží žít poctivým životem a věří, že není správně zneužívat Boha k ponižování jiných lidí.“

„Zaklínám tě!“ zahřímal biskup. „Kliď se z této vesnice! Nikdy se sem nevracej!“

Rod se uklonil. „Rád poslechnu - alespoň pokud jde o to první. Pokud jde o to druhé, možná se vrátím - a se mnou tribunál řádu svatého Vidicona. Doporučuji ti, abys rychle přehodnotil své náboženství, biskupe, a raději to udělej důkladně.“

Biskup na něj hleděl s očima vytřeštěnýma. Pak se prudce otočil ke svým lidem. „Zabijte ho! Upálíme jeho mrtvolu - ale neotálejte! Okamžitě ho zabijte!“

Vesničané váhavě vykročili směrem k Rodovi a začali ho obestupovat. Jiní se psy se blížili.

Byl čas odejít. Rod pokrčil rameny. „Nevnucuji se tam, kde o mne nestojí. Dobrou noc, lidi.“ Pak o krok ustoupil, ven z kruhu pochodní.

Užasle na něj hleděli, nevěřili, že vyklidil pole bez boje.

Biskup se rychle vzpamatoval a zařval: „Za ním! Nesmí uprchnout a šířit rouhačství a kacířství!“

Vesničané se váhavě rozběhli směrem k lesu a po pravdě řečeno, nijak zvlášť se nesnažili Roda dohonit. Pak dorazil dav se psy a všech se zmocnila nová odvaha. Tou dobou už Rod prchal a činil tak velice rychle. *Magnusi*, pomyslel si, *kde jsi?*

V mysli se mu vynořil obraz pahorku řídce porostlého stromy a lesa, který se rozprostíral kolem. Rod se na obraz soustředil, pokoušel se zachytit lidské mysli a postupně se začal zaměřovat na jednu část svahu, která byla v jeho hlavě stále jasnější…

Najednou byl skutečně tam a v uších mu zaznělo dvojí zadunění - imploze vzduchu ženoucího se do prostoru, které před chvílí zaujímalo jeho tělo, a exploze způsobená vzduchem, které jeho tělo naopak rozrazilo. Rozhlédl se, pak se pod ním podlomila kolena a rychle se opřel o svou hůl. Přímo před sebou měl Robla, který se vyděšeně pokřižoval.

„To je v pořádku,“ řekl Rod tiše. „Jsem pouze člověk, i když jsem to, co nazýváš čarodějem.“

„Už jsem jim to vysvětlil, tati, a zdůraznil jsem mu, že naše moc nemá nic společného se Satanem ani se zázraky, pouze s naším vrozeným nadáním,“ řekl Magnus, který stál za ním.

Rod se obrátil a podíval se na něj. „Věřili ti?“

Magnus pokrčil rameny. „Ve svých myslích ano.“

Rod se usmál a podíval se na mladé milence. „Přepravil vás tady jednoho po druhém stejným způsobem, jakým jsem se sem dostal já?“

Hester přikývla, oči vytřeštěné, rukama objímala Neila, který sám nevypadal příliš sebejistě. „To udělal dobře,“ řekl Rod. „Žene se za námi dav se psy.“

Mladý pár se zaposlouchal do štěkání, které se sem neslo s větrem, a zachvěl se strachem.

„Nemusíte se ničeho bát,“ řekl Magnus. „Sem nás nevystopují, protože jsme za sebou nenechali žádnou stopu.“

„Jedna z výhod, které s sebou přináší tento způsob cestování,“ přisvědčil Rod. „Na druhé straně má ale i svoje nevýhody.“

„Hovořil jsem s nimi na dálku,“ pokračoval Magnus. „Vysvětlil jsem jim, že nejsme ani andělé, ani démoni, ale nemyslím, že by mi uvěřili.“

„Já ano,“ řekl Roble chraptivě, „protože i v naší zaostalé vesnici už jsme slyšeli o lidech, jako jste vy. Ale mysleli jsme si, že máte smlouvu s ďáblem.“

Rod zavrtěl hlavou. „Ne, jenom s králem a královnou. Předpokládám, že o těch jste slyšeli.“

„Ano,“ přisvědčil Neil a Hester dodala: „ale neznáme jejich jména.“

„Kateřina a Tuan. A já jsem jejich poddaný, Nejvyšší čaroděj lord Rod Gallowglass.“

Když uslyšeli ten titul, zachvěli se a přežehnali se křížem.

Rodova ústa se smutně stáhla. „To jediné, co z toho pro vás něco znamená je slovo 'čaroděj', že? Ujišťuji vás, že je to špatně zvolený termín - říkají nám čarodějové a čarodějnice, ale ve skutečnosti jsme pouze espeři, lidé, kteří se narodili se zvláštním nadáním. Jsem křesťan tak jako vy, i když nejspíš více hřeším.“

Hester vzhlédla - skoro rozhořčeně, připadalo Rodovi. „Ne," řekla. „Známe lordy a rytíře, přestože nám naši kněží říkají, že jste všichni zlí."

„Pokud jde o vašeho biskupa, jsem velice zlý, protože jsem mu ukradl tři jeho farníky. A co je ještě horší, možná je odvedu k opatovi do kláštera svatého Vidikona a požádám je, aby mu vyprávěli o své vesnici a kněžích."

Magnus se na něj zděšeně podíval a Neil se zamračil. „Co je na tom horšího?"

Ale Roble se usmál. „To je přece jasné, mladíku - pokud skutečný představitel církve uslyší o našem biskupovi a o tom, co prováděl, vezme mu svěcení a to bude jeho konec."

„Nemůže mu vzít, co nikdy neměl," opáčil Rod, „protože nikdy nestudoval v semináři. Možná, že ho tam dají teď - a mezitím pošlou vašim spoluvesničanům nějakého skutečného kněze."

„To by jim patřilo!" zvolala Hester a oči se jí rozzářily škodolibou radostí a Roble přikývl: „Ano, to by bylo správné."

„Možná pro biskupa, ale ne pro vesničany." Magnus se zamračil na Roda. „Jaké máš právo míchat se jim do života, tati?"

Rod pokrčil rameny. „Byl to jen nápad - a museli bychom si o tom ještě pohovořit, synu. Ale měli bychom se shodnout přinejmenším na tom, že kdokoliv chce opustit vesnici, měl by tak moci učinit svobodně." Obrátil se k vesničanům. „Jsou ve vaší vesnici i jiní nespokojenci - lidé, kteří neschvalují způsob, jak jim kněží vládnou?"

Roble zavrtěl hlavou a Hester řekla: „Ne. Byli takoví, ale biskup je přesvědčil, že se mýlili, nebo -" Zarazila se právě včas.

„Nebo si vzali život," dopověděl Roble prostě. „Nezakrývej pravdu, děvče. Takoví, jako můj syn, byli ještě dva, mylorde."

Magnus se zamračil. „Ale ostatní, kteří si přáli uprchnout…"

„Mají zbožné partnery, příbuzné a děti. Nebudou je chtít opustit; za těch dvacet nebo více let už si na leccos zvykli."

Magnus zamrkal. Rod věděl, o co jde, a spěchal změnit téma hovoru. „Proto všichni, kteří ve vesnici zůstali, schvalují tamější uspořádání."

Magnus se zatvářil překvapeně - to nebylo to, na co právě myslel. Zamyšleně se zamračil.

Rod se obrátil k uprchlíkům. „Pro tuto noc jsme tady pravděpodobně v bezpečí, a proto se můžeme klidně vyspat. Můj syn a já budeme hlídat.“

„Děkuji ti, mylorde,“ řekl Roble pomalu. „Není způsob, jak bych ti mohl dostatečně poděkovat.“

„Prostě žij šťastnější život, než jsi měl doposud - a nemysli si, že to bude snadné. Pořád budeš muset pracovat, aby ses uživil, a možná zjistíš, že majitel panství, kde se usadíš, je horší než váš biskup.“

„Ale od pána se to očekává!“ vyrazil ze sebe Neil. „Ti nejsou o nic svatější než my; *nečeká* se od nich, že budou dokonalejší!“

„Dalo by se říct, že od nich se to lépe snáší,“ připustil Rod. „I když moje žena by se s vámi nejspíš přela ohledně toho, co se od šlechtice má čekat. Tak či tak - dobrou noc, přátelé!“

Ještě nějakou dobu se však mezi sebou bavili, než konečně ulehli. Hester si při tom ostentativně vybrala místo na druhé straně Robla, místo aby usnula vedle Neila - ale předtím obdařila mladého muže několikrát pohledem, který dával jasně najevo, že to dělá spíš z etických důvodů, než že by to tak chtěla. Celá ta pantomima vyvolala na tváři truchlícího otce úsměv. Rod si soukromě pomyslel, že hra mezi mladými musela rozjitřit Roblovu ránu a připomenout mu Ranulfa a radost, kterou jeho syn nikdy nezažil - ale pokud uronil v měsíčním světle slzu, on ji neviděl.

Magnus si odtáhl Roda stranou, k malému a dobře zastíněnému ohni. „Určitě se už nemůžeš dočkat, abys mi udělal kázání na téma škodlivosti teokracie.“

„Vlastně ani ne - spíš jsem uvažoval o diskusi o nebezpečí náboženství ve stylu udělej si sám.“

Magnus se nechápavě zamračil.

„To je jeden ze způsobů, jak se můžeš dívat na jejich sektu,“ vysvětlil mu Rod. „Někdo sní o novém náboženství nebo o nové verzi starého, která přesně odpovídá jeho požadavkům a vrtochům - a jakkoliv to myslí upřímně, pravda tady vždycky dostane na frak.“

Magnus přikývl. „A co je ještě horší, postupem času přetvoří své náboženství tak, aby podpořilo jeho moc a bohatství.“

„Ano - a pokud je mentálně labilní, přivede svůj lid k blouznivému šílenství.“

„Řekni raději ke klamným představám,“ podotkl Magnus, „i když to někdy mohou být velice přitažlivé představy, takže je s ním lidé budou rádi sdílet - a uznávat ho jako svého vůdce.“ Zamračil se. „Opravdu si myslíš, že první z těch samozvaných proroků, Eleazar, byl jen cynický lhář, když svému lidu oznámil, že jej opat jmenoval hlavou biskupství?“

„Když už ses o tom zmínil, ani ne,“ odpověděl Rod. „Pravděpodobně si to sám před sebou zdůvodnil - ostatní lidé jeho lži uvěřili vcelku snadno, ale on měl výčitky svědomí, a proto sám sebe přesvědčil, že je to pravda.“

„Tak se rodí klamné představy.“ Magnus přikývl. „Ale i tak, kdo to může rozmlouvat těm, kteří jsou v takové komunitě spokojení, nebo dokonce šťastní?“

„Přece ti, kdo by je měli vést,“ opáčil Rod. „My musíme ochránit ty, kteří spokojení nebyli.“

„A ujistit je, že měli právo odejít. Ano, to bychom měli - ale pokud bylo jejich právo zajištěno a ti, kterým se nelíbila teokracie, mohli odejít, neměli bychom se pokoušet současný stav měnit.“

Rod si povzdechl. „Bojím se, že na tomhle se nikdy neshodneme, synu. Předpokládejme, že jsem taky tak trochu fanatik - prostě nesnesu pomyšlení, že někde vládne moc založená na lži, vykořisťování a morálně pochybených zásadách.“

Magnus se chystal něco namítnout, pak si to však rozmyslel a usmál se. „Je to tak, jak říkáš - nikdy se neshodneme.“

„Přesně tohle si myslím,“ opáčil Rod s ironickým úsměvem. „No, abychom zítra mohli ochránit práva těch lidí, synu, měli bychom se dnes raději trochu prospat. Vezmeš si první hlídku, nebo si ji mám vzít já?“

Kapitola 9

Vedli uprchlíky k okraji lesa. Když mezi stromy začali rozeznávat louky, Rod zastavil. „Teď jste v bezpečí. Za deset minut budete venku z lesa.“ Sáhl do měšce a vytáhl hrst stříbrných mincí. Rozdělil je a pak dodal: „Užijte je moudře, ulehčí vám nový začátek. Hodně štěstí.“

„Hodně štěstí vám všem,“ řekl Magnus, a aniž čekal na odpověď, obrátil koně a rozjel se zpátky do lesa.

Rod jej zaraženě sledoval pohledem, pak se spěšně rozloučil s vesničany a vydal se za Magnusem. Fess kráčel za ním, věrný a taktní jako vždy. Koneckonců, otec a syn měli právo na trochu soukromí.

Rod Magnuse dohonil a řekl zadýchaně: „Trochu náhlé rozloučení, nemyslíš?“

„Už od nás dostali všechno, co potřebovali, tati,“ odpověděl Magnus ponuře. „A nejspíš víc, než si zasloužili.“

Rod si pomyslel, že Hester zranila synovu pýchu víc, než byl ochotný přiznat.

„Jestliže ti na nich tak záleží,“ pokračoval Magnus, „proč s nimi nejedeš do nejbližší vesnice a nepřesvědčíš se, jak se jim vede v jejich nových životech?“

Rod se ohlédl přes rameno. „Víš, asi bych měl - a také bych je měl vzít k opatovi, když už je o tom řeč. Ale mám pocit, že ještě nejsem připravený vyjít z lesa.“

„Ani já ne,“ odsekl Magnus. „Po pravdě řečeno, nejsem ještě připravený ani na povídání. Jestli mě omluvíš, tati, rád bych se chvíli procházel o samotě.“ Aniž počkal na odpověď, zrychlil a za chvíli zmizel mezi stromy.

Rod naopak zpomalil, pak zůstal stát a díval se za svým synem. „Dojemné, dojemné,“ zamumlal. Na druhé straně, neměl žádné právo strkat nos do záležitostí svého syna, který teď už byl dospělý a schopný postarat se o sebe sám.

Ale v srdci…

„Půjdeme za ním, Rode?“

Rod divže nevyskočil z kůže, když zjistil, že jeho velký černý kůň stojí vedle něj. „Za ním? Samozřejmě, že ne! Ale čistě náhodou mám v úmyslu jít stejným směrem. Myslíš, že najdeme stezku, Fessi?“

Znechucený sebou samým stejně jako zbytkem lidského druhu kráčel Magnus rázně lesem a doufal, že se brzy unaví natolik, aby se zbavil nepokojné energie, která zmítala jeho myslí. Nevšímal si, že listí kolem začalo padat ani že obloha, která se tu a tam objevila skrze koruny stromu, byla teď olověně šedá. Šel stále vpřed, aniž se staral, kam míří, a v hlavě si při tom přehrával svoje nedávné neúspěchy. Čarodějnice z věže, která ho chtěla polapit na prostý chtíč, královna Elfie, jež z něj chtěla udělat svého otroka přísliby příštích slastí (při tom ho napadlo, nakolik byl tento jeho zážitek skutečný), Hester, plytká a nepříliš rafinovaná koketa, která jej k sobě chtěla upoutat jen na tak dlouho, aby se ujistila, že jí a jejímu milenci pomůže v útěku…

„Hadry, kosti!“

Magnus překvapeně vzhlédl a celé jeho tělo se napjalo.

Prodíral se mezi stromy a vyvolával: „Hadry, kosti! Všechno, co už nepotřebujete, já upotřebím! Hadry, kosti!“ Zastavil se vedle Magnuse, zašklebil se na něj a předvedl mu své zkažené zuby. „Dobrý den, mladý pane! Máš něco, co už nepotřebuješ?“

Samozřejmě to byl hadrník.

„Vůbec nic,“ procedil Magnus skrze sevřené zuby.

„Ale no tak! Nepovídej! Máš slabost pro něžné pohlaví, ne? K ničemu ti není - zatím ti alespoň nepřinesla nic než žal! Zbav se jí, mladý pane, dej jí mně! Ztratíš tak svou Achilovu patu - i když ve tvém případě o patu nejde, že? Dej mi ji, a já ti za to dám nezranitelnost srdce!“

Magnus ke svému překvapení zjistil, že ho ta možnost silně přitahuje. Představa citové nezranitelnosti byla velice lákavá.

„Už jsem ti ji nabízel třikrát,“ připomněl mu hadrník. „Třikrát jsi mě odmítl - a za svou tvrdohlavost jsi pokaždé získal jen další ránu do srdce.“

„Ty žádáš ještě vyšší cenu,“ zavrčel Magnus, i když tomu už sám přestával věřit.

Hadrník zavrtěl hlavou. „Žádná cena tu není, jen odolnost, kterou ode mne dostaneš. No tak, mladý čarodějníku. Nenech se přemlouvat! Copak ti není cizí magie po chuti? Nebo chceš být zraňován znovu a zase znovu?“

Mnoho nechybělo a Magnus se vzdal, protože něco v jeho nitru po citové nezranitelnosti toužilo s naléhavostí až děsivou. Možná právě ta naléhavost způsobila, že se včas vzpamatoval. „Kliď se mi z očí! Táhni! A už se nikdy nevracej!“

Hadrník si povzdechl. „To je ta podezřívavost mladé generace. No dobře, příteli, ať je po tvém - ale vrátím se, až budeš potřebovat to, co nabízím. Na brzké shledání!“ Otočil se a s křikem: „Hadry, kosti!“ zmizel v lesním porostu.

Magnus hleděl za ním, poslouchal, jak jeho vyvolávání slábne se vzdáleností, a uvažoval, jestli odmítnout jeho nabídku bylo moudré, nebo hloupé. Docela by se mu hodilo nenechat se už nikdy ošálit ženským kouzlem, nikdy neupadnout do osidel lásky, nikdy se nestat hračkou v rukou ženy…

Ale ne, namítl v duchu, zatímco opět vykročil, ne, on *chtěl* padnout do osidel lásky, toužil po hlubokém a opravdovém vztahu, jaký může vzniknout pouze mezi mužem a ženou, získat ten klid a mír v srdci, který cítil u svých rodičů, u krále Tuana a královny Kateřiny a některých jiných párů, které znal…

Mír?

Jistě, jeho rodiče se občas pohádali, to se nedalo přehlédnout. Manželství, to nebyl konec snažení, nýbrž začátek dlouhého procesu sbližování, boje proti vlastní vrtošivosti, falešné pýše a aroganci. Duševní spříznění byla cena, kterou si bylo nutné stále vybojovávat, den po dni. Nebyl to výsledek magického zaklínadla, které pronesl kněz u oltáře. To Magnus dobře věděl a byl na to připraven, skoro se těšil…

Ne. Sám sobě musel přiznat, že už po tom nijak zvlášť nedychtil. Pomalu začal zjišťovat, že možnost doznat srdeční újmy - dokonce těžké újmy - byla příliš veliká. Aby se riziko snížilo, musel by si najít ženu, jakých bylo jen málo, něžnou, jemnou, ale silnou, milující ženu, která by dbala více o něj než o sebe - a navíc by se do ní musel skutečně zamilovat, stejně jako ona do něj. Kdo ví, zda taková žena

vůbec existuje. Vlastně už začal uvažovat, jestli se vůbec kdy setká se ženou, která by ho milovala jen pro něj samotného a ne pro společenské postavení nebo bohatství, jež jí mohl poskytnout - žena, kterou by mohl milovat a která by se ho přitom nesnažila pouze využít.

Náhle strnul, když si uvědomil prostou pravdu. Takovou ženu nikdy nenajde na Gramarye, kde o něm každý ví, že je synem Nejvyššího čaroděje a nevyhnutelně ho čeká bohatství a moc. Ne. Tady nemohl potkat žádnou ženu, která by při pohledu na něj nezačala uvažovat, jak by si po jeho boku společensky polepšila. Samozřejmě, že ho nemohly milovat pro něj samotného - tak daleko se ve svém uvažování snad ani nemohly dostat!

Což znamenalo, že bude muset opustit Gramarye.

Při tom pomyšlení se zachvěl - to přece bylo nemyslitelné! Ačkoliv sotva o tom začal uvažovat, zmocnila se ho touha být někde, kde ho nikdo neznal jinak než jako Magnuse, prostě Magnuse, mladíka, který je schopný vydobýt si vlastní reputaci…

A jeho zvláštní schopnosti?

Potřásl hlavou, aby tu myšlenku zapudil, a dál kráčel lesem, zachmuřeně, v tichém zadumání.

Náhle se před ním otevřela mýtina, pestrá podzimními květy a barvami spadaného listí. Letos přišel podzim nějak brzy, pomyslel si užasle, ani si nevšiml, kdy se listí na stromech začalo měnit.

Pak z nádhery toho listí vystoupila žena a všechno ostatní jako by pozbylo veškerou důležitost. Sotva ji Magnus spatřil, vytřeštil oči a rázem přestal vnímat okolí. Šaty těsně obepínaly její postavu a při chůzi jí lnuly na stehna; její tělo se celé pohybovalo s každým krokem a evokovalo v jeho hlavě smyslnou hudbu. Vlasy měla dlouhé a černé jako noc, postavu dokonalou (a šaty tak přiléhavé, že nebylo těžké to poznat). Byla jemná, drobná, s tváří půvabných rysů, a kráčela tak lehce, jako by se ani nedotýkala trávy. Magnus si okamžitě vzpomněl na víly z Tir Chlisu, přestože tahle dívka byla mnohem menší a její postava nebyla tak prodloužená - skoro jako by byla vílí dítě.

Pak se přiblížila natolik, že uviděl její oči, a ty ještě více připomínaly ona tajemná stvoření - měla je velké, veselé i smutné současně, a velice nespoutané. Připoutaly k sobě jeho pohled, takže si

přestal uvědomovat všechno ostatní a jediné, co se mu v té chvíli honilo hlavou, byla jistota, že ona je ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, a vše, po čem touží, musí hledat u ní.

„Buď pozdraven, pane rytíři," řekla sytým, smyslným hlasem, když došla k němu. „Chceš mi chvíli dělat doprovod?"

„Rád!" Magnus natáhl ruku, ale pak se zarazil, protože si netroufal dotknout se tak božského stvoření.

Uviděla to a usmála se na něj, pak k němu přistoupila tak blízko, že se jejich rty skoro dotkly - ale ne úplně. „Chceš mne unést?" zeptala se.

„Ano, unesu tě daleko, kde budeme jen my dva!" Magnus se otočil a zahvízdal. Dívka se zasmála a napodobila Magnusovo hvízdnutí svým nádherně melodickým hlasem.

Z lesa vyšel Magnusův kůň. Nebylo divu, že měl vytřeštěné oči a nozdry se mu chvěly, protože jej Magnus právě teleportoval z místa nedaleko vesnice Wealdbinde, kde jej nechal pást. Ubohé zvíře bylo vyděšené a zmatené, i když se jeho okolí příliš nezměnilo - ale stejně to pro něj byl krajně nezvyklý zážitek.

Magnus ovšem na nic takového nemyslel. Nemyslel na nic než na vílí dívku.

Uchopil ji kolem pasu a vyzvedl ji do sedla, pak vyskočil za ni. Kůň zatancoval na místě, jako by ho přítomnost dívky znepokojila, ale když mu Magnus vrazil paty do slabin, uklidnil se a vyrazil klusem vpřed.

„Rychleji!" křičela dívka. „Rychleji! Rychleji!"

Magnus pobízel koně do cvalu a dívka radostně tleskala rukama. Magnus ji pevně držel kolem pasu, aby nespadla, ale ona se jen divoce smála a křičela: „Rychleji! Rychleji!"

Magnus nutil koně do trysku a třikrát dokola objeli louku - proti směru otáčení hodinových ručiček, jak si uvědomil později - a les kolem nich se při tom zvláštním způsobem změnil.

„Pryč!" vykřikla dívka a Magnus nemyslel na nic jiného než jak jí vyhovět. Zabočil s koněm na lesní cestu. Kůň zděšeně zaržál, ale Magnus měl oči jen pro dívku před sebou a uši pro její divoký smích. Ujížděli lesem, jen zázrakem se vyhýbali větvím stromů i jejich kmenům. Dívka se nakláněla ze strany na stranu a Magnus, šílený

strachem o její bezpečí, se ji neustále snažil přidržovat. Přitom si prozpěvovala podivným melodickým jazykem, který Magnus nepoznával - tak jasně a nespoutané, že se každičké vlákno v jeho těle chvělo vzrušením.

Nakonec se stromy před nimi otevřely a uviděli jezero v klínu strmých vrchů. „Dost!“ zvolala dívka a Magnus přitáhl svému oři uzdu. Seskočil na zem, aby dívce pomohl, a ani si při tom nevšiml, že je kůň zpěněný a očí má vytřeštěné hrůzou. Nechal ubohé zvíře tam, kde zrovna stálo, a vydal se s vílí dívkou podél svahu.

„Tam!“ Najednou zastavila a ukázala dolů.

„Copak, paní?“ Magnus se podíval naznačeným směrem, ale neviděl nic než povadlou trávu.

„Pod zemí! Sladké hlízy! Prosím, vyhrabej mi je, mám hlad!“

Magnus vůbec nepomyslel na to, že by mohl odmítnout, klesl na kolena a začal rýt svou dýkou v zemi. Hlízy tam opravdu byly a on je běžel do jezera omýt a pak zase rychle zpátky, aby je nabídl dívce. „Děkuji ti.“ Vzala si od něj hlízu, kousla do ní a pak mu ji s veselým výrazem v očích nabídla. „Kousni si!“

Poslechl a zjistil, že hlíza chutná sladce, ale divně, exoticky. Když opět vzhlédl, svět kolem jako by zešedl a zmatněl; jen ona teď měla barvy a život.

„Pojď!“ Rozběhla se krokem takřka tanečním kolem něj a on ji následoval.

U dutého stromu zastavila. „Med! Včelky určitě mohou nějaký postrádat! Vyber ho pro mě!“

Opět neuvažoval, že by se mohl vzepřít, jen uspal včely myšlenkou, sáhl do dutého stromu a vytáhl plástev medu. Dívka vytřeštila oči na bezvědomé včely, které z plástu odpadávaly, ale vzala si od něj nabízenou pochoutku, vystrčila špičku jazýčku a ochutnala, pak mu plást zase podala. Magnus med ochutnal a shledal ho mnohem sladším než kdy předtím, ale opět se mu zdálo, že má zvláštní příchuť - když se podíval na dívku, připadalo mu, jako by zářila.

Se smíchem od něj odtancovala a on se za ní rychle rozběhl, aby mu nezmizela.

Zdálo se, že dívka ví, kam míří - a brzy dorazili k malé jeskyňce s kobercem ze zeleného mechu, obrostlé krokusy, tulipány, růžemi,

máky a sasankami. Magnus užasl, když uviděl letní květiny na podzim, ale ona byla stále nejpůvabnější z nich.

„Mám žízeň," řekla. „Přines mi vodu."

„Kde je potůček?" Magnus se rozhlédl.

„Není tu, ale na skalách je rosa."

Magnus začal okamžitě stírat rosu z chladného kamene a ke svému údivu zjistil, že jí má brzy plnou dlaň. Dívka vzala jeho ruku do svých, aby se napila, a dotek jejích rtů probudil divokou ozvěnu v jeho slabinách. Ale dívka jeho ruku brzy zase odstrčila, řekla: „Pij," a Magnus slízal poslední kapičky vody - když se pak na ni podíval, mohl by přísahat, že světélka v jejích očích jsou tím jediným, co na světě je. Přitiskla se k němu a začala mumlat něco v jemu neznámém jazyce - přestože nerozuměl jedinému slovu, zachvěl se vzrušením, protože hluboko ve svém srdci věděl, že mu říká: „Miluji tě." Natáhl se po ní, aby ji sevřel v náručí, ale ona se zatočila a odtančila stranou, takže sevřel jen prázdný vzduch, zatímco mu v uších zněl její veselý smích.

Náhle jako by se jí zmocnil hluboký smutek. Svezla se k zemi, skleslá a zkormoucená.

„Co se ti stalo, má paní!" zvolal Magnus a padl před ní na kolena. „Pověz mi, co tě rozveselí, a já ti to donesu, i kdybych kvůli tomu měl prohledat celý svět!"

Podívala se na něj a plaše se usmála. „Věneček z kvítí by mne potěšil, rytíři." Ukázala. „Z tamtoho kvítí."

Magnus vyskočil, jal se trhat plané růže, mechovky a fialky a vázat je do věnečku. Když byl hotový, položil jí ho na hlavu a byl za to odměněn zvonivým smíchem - než dívka opět posmutněla. „Nemám náramky!"

„Budeš je mít!" Otočil se, aby natrhal další květiny a věnečky z nich uvité jí navlékl na štíhlé ručky. Potutelně se na něj usmála a pak ulehla na lože z kapradí. Svůdně se protáhla, záda se jí prohnula do ladné křivky a boky se jí zavlnily. Magnus na ni jen poulil oči a nedokázal myslet na nic než na její půvabné tělo a slasti, které slibovalo - ale náhle se jí oči zaleskly slzami a ňadra se jí roztřásla, jak se žalostně rozvzlykala.

„Ach, proč jsi smutná?“ zvolal Magnus a poklekl před ní na zem. „Pověz mi, co by tě rozveselilo, pověz!“ Ale ona jen vrtěla hlavou a celé její tělo se zmítalo záchvaty pláče. To už Magnus nesnesl; ovládla jej vášeň a sklonil se nad ležící dívkou, aby ji políbil na rty…

Její tělo znehybnělo, ale z úst se jí vydralo zoufalé zasténání.

Magnus ji políbil znovu a jeho rty se horce přitiskly na dívčina ústa, pak se odtáhl, aby se podíval, jestli přestala plakat, avšak její oči ho teď lákaly víc než předtím. Znovu se sklonil, aby ji políbil, a její rty se pootevřely, krátce se ho dotkla jazykem, tak sladce, až se bezděčně zachvěl. Vzala jeho hlavu do dlaní a trochu ji odstrčila, jen aby se mu mohla zadívat do očí, pak si ho opět přitáhla a tentokrát se jejich jazyky laskaly navzájem a jejich polibek byl nekonečný. Magnus se postupně spouštěl vedle ní do mechu, oči zavřené, vnímal jen její ústa a temnotu, do které se pomalu propadal.

Po dobu, kterou nedokázal určit, se vznášel v prázdnu, cítil její přítomnost, ale už ne její ústa. Pak se v temnotě objevil záblesk, mihotavý obláček světla, který na sebe postupně bral lidskou podobu. Šokovalo ho, když uviděl tucet nebo možná ještě více mužů, a za nimi další v řadách táhnoucích se do nekonečna. Byli to rytíři, ačkoliv vzadu viděl i barbarské bojovníky oděné do zvířecích kůží a s oštěpy s kamennými hroty. Ti v předních řadách měli na hlavách koruny a čelenky nasazené na přilby, na štítech nesli honosné erby. Všichni byli hubení, s propadlýma očima i tvářemi, bledí, velice bledí, avšak oči jim plály, když pochodovali proti němu, a Magnus měl najednou pocit, že slyší sbor šeptajících hlasů:

Ubohý smrtelníku, lapil ses do pasti a jsi ztracen! Tvá duše bude lapena a ukradena, jako byly naše, protože tohle vílí dítě je ve skutečnosti prastará čarodějnice, která už ošálila silnější a moudřejší muže, než jsi ty, a ošálí ještě mnohé další. Pila krev z jejich srdcí, tak jako teď bude pít i tvou; použije tě, aby sama mohla žít, vezme si tvou radost ze života a připraví tě o ni. Nemáš naději uniknout, žádnou naději, protože ta půvabná paní nezná soucit ani slitování.

Já uniknu! zvolal Magnus uvnitř vlastní mysli, ale sbor jeho hlas přehlušil:

Už jsi ztracený protože tě zaklela a ty jsi jí za to byl ještě vděčný. Dobrovolně ses odevzdal do jejího područí, takže tě teď má plně ve

své moci, stejně jako nás. Brzy, velice brzy se k nám připojíš, protože až se probudíš, zjistíš, že tě už nic na světě netěší, nebudeš toužit po jídle, nepoznáš touhu ani lásku. Budeš chřadnout, jako jsme chřadli my, toužit po jediném pohledu na půvabnou paní - ale ona už o tebe nedbá, už na tebe zapomněla, protože už nemáš nic, co by ti mohla vzít. Jsi jen prázdná slupka stejně jako my všichni.

Jejich ústa se otevírala a odhalovala prázdnotu linoucí se z desítek hrdel a zahalující Magnuse jako rubáš. Zaječel a začal sebou zmítat, zoufale se toužil probudit…

A probudil se. Prudce se posadil a zjistil, že leží sám a ztuhlý chladem na holé kamenné podlaze jeskyně, v louži dešťové vody, kterou sem zanesl vítr. Zoufale se rozhlédl kolem ale vílí dívku nikde neviděl.

Cítil, jak ho zaplavuje zoufalství. Snažil se mu vzepřít a s vypětím všech sil se nakonec postavil, aby odsud odešel. Vtom se ho však zmocnila beznaděj a on klesl zpátky na kámen. Svěsil hlavu, aby se rozplakal, ale vzápětí si pomyslel, že ani to nemá význam. Bylo to přesně tak, jak říkaly přízraky bojovníků - vílí dívka jej připravila o všechnu životní energii a zanechala ho příliš prázdného, než aby se staral o to, zda žije, nebo umírá, příliš apatického i na sebevraždu. Nepochyboval, že říkali pravdu - do týdne se k nim připojí.

Ani tato vyhlídka na něj nijak nezapůsobila.

A tak tam seděl, sám a lhostejný, naslouchal zvuku větru čechrajícího hladinu jezera - žádné zvíře nezašramotilo v porostu, žádný pták nezazpíval.

Kapitola 10

Rod si dělal starosti. Nebylo to tím, že by ztratil Magnusovu stopu; věděl přesně, kde jeho syn je. Ale viděl, jak se setkal s divookou kráskou, viděl, jak si ji posadil před sebe na koně, a diskrétně se odvrátil. Být nablízku pro případ nouze byla jedna věc, špehovat byla věc naprosto jiná. Proto se Rod odebral do ústraní, rozbil tam tábor a krátil si čas vyřezáváním a psaním do deníku. Ne že by měl důvod strachovat se, ale něco mu neustále zabraňovalo aby se prostě sbalil a rozjel se domů. Samozřejmě, nejspíš by Magnuse neměl vůbec sledovat - ale zdálo se mu, že se jeho syn právě nachází ve velice labilním, velice zranitelném stavu. Jistě, za daných okolností měl jen jedinou slabost, jenže ta na sebe brala tisíce půvabných tvářiček a znala milion drobných triků - a vedla k jeho nynější nespokojenosti se sebou samým a se životem vůbec.

A proto se Rod zdržoval poblíž a čekal… a čekal. Když se soumrak postupně proměnil v noc, pokusil se usnout, ale sotva zřetelné, zlověstné sny jej neustále budily. Před úsvitem vstal, rozfoukal žhavé uhlíky v ohništi, donesl vodu, uvařil si bylinkový čaj a čekal. A čekal. Nakonec už to nevydržel a velice diskrétně zapátral myslí po svém synovi - ne příliš konkrétně, ne po jednotlivých myšlenkách, spíše po obecném rozpoložení…

Udeřilo ho to jako kladivo a málem ho to tíhou smutku a zoufalství strhlo k zemi.

Nečekal ani, aby si to promyslel, nezdržoval se zjišťováním podrobností, a okamžitě vyslal prosbu o pomoc s naléhavostí, která hraničila s panikou - prosbu určenou velice konkrétní osobě. Jsou věci, které může vyřešit pouze matka. Nebo jinak, jsou krize, na které by se rodiče raději měli připravit, je-li to vůbec možné.

Okamžitě obdržel odpověď podbarvenou obavami: *Co se stalo, manželi?*

Náš syn, pomyslel si Rod. *Nevím, co se mu přihodilo, ale zdá se, že má těžkou melancholii. Ne, opravuji,* vím, *co se mu stalo, jenom nevím, jak a proč.*

Další žena, která se pokusila využít mého syna? V Gweninych myšlenkách zaznívalo násilí visícího ve vzduchu, předzvěst vraždy, která byla na spadnutí.

Něco takového. Přijď co nejrychleji sem, ano, drahá?

Rychleji, než létají orli, ujistila ho.

Rod se trochu uvolnil. Když Gwen řekla 'rychle', myslela to vážně. Odvrátil se od ohně a soustředil svou mysl. Byl čas na malou špionáž.

Gwen přistála na holém návrší, kde blesk porazil borovici a místo po ní ještě nestačilo zarůst. Seskočila z koštěte a rozběhla se k Rodovi - ale sotva udělala dva kroky, sevřel ji v objetí. Vyjekla a pak se k němu minutu nebo dvě horce tiskla, jejich myšlenky se mísily ve vzájemné dychtivosti a konejšení, pak ho odstrčila a řekla: „Proč to ta zatracená čarodějka mému synovi udělala?“

„Nevím to jistě - nešpehoval jsem ho při činu, ale až po něm. Všechno, co vím, je, že se setkal se značně temperamentní děvou a vzal ji na projížďku. Teď vypadá, jako by ho protáhla ždímačkou.“

Gwen, která stále ještě tak docela nechápala Rodovo expresivní vyjadřování, se zamračila, ale podstata jí byla vcelku jasná. „Možná, že všechno, co teď potřebuje, je samota, můj pane. I ty jsi více než jednou naznačil, že tě v minulosti ranila jistá pomstychtivá žena.“

„No ano, ale naštěstí jsem pak potkal tebe a ty jsi všechna má zranění rychle vyléčila.“

Gwen věděla, že ne docela - popravdě řečeno, tu a tam se jí spíš podařilo neúmyslně zjitřit staré rány. Nyní si uvědomila, jak hluboce ho musí některé její bezmyšlenkovité poznámky bolet. „Omlouvám se, můj pane,“ vydechla a znovu ho dlouze políbila. Když se po chvíli od sebe zase odtrhli, usmála se, sklopila oči a opět vzhlédla: „Ty máš strach, že Magnus nepotká ženu, která by zaplašila vzpomínky na ty předchozí?“

„Nebo alespoň dokázala, že se stanou nedůležité?“ Rod pokrčil rameny. „Možná. Ale každopádně by se toho musel dožít a to právě teď není nijak jisté.“

Gwen vytřeštila oči. „To je to tak zlé?“ Pak se její pohled rozostřil a ona se soustředila na obrazy, které vstupovaly přímo do její

mysli mimo všechny smysly. Po chvíli sebou trhla, zachvěla se a pohled se jí opět zaostřil.

Rod okamžitě nahlédl do její mysli a tam zachytil obraz Magnusových emocí.

„Bože na nebesích!“ zvolala Gwen. „Nachází se v tak hluboké melancholii, že už nechce dál žít!“

„Ale jak je to možné?“ zasténal Rod. „Zrovna se vypořádal s několika ženami tak dravými, že jsou proti nim vlčice hotové putičky!“

Gwen zachmuřeně přikývla. „Právě teď ho jedna z nich využila a odhodila, můj pane.“

„Zažil zklamání,“ řekl Rod. „A nemá ještě dost zkušeností, aby odlišil dobrou ženu od zlé.“

„Tahle ho lapila do svých tenat a ublížila mu.“ Gweniny rysy ztuhly hněvem. „Ublížila mu a pak ho odhodila. Kolik času měla na svůj čin, můj pane?“

„Noc a den. Nechtěl jsem je špehovat…“

Gwen nevěřícně potřásla hlavou. „Takové, jako je ona, musí přiživovat svá okoralá srdce láskou dobrých mužů, oloupit je o jejich něhu a pak je co nejrychleji odhodit! Spěchejme, můj pane - musíme ho nalézt a osvobodit ho od jejích pout.“

Rod vykročil za svou ženou a přitom ji vzal za ruku. „A to jsem si myslel, že až vyrostou, nebudeme si o ně muset dělat starosti a trochu si odpočineme.“

„Nikdy si nebudeme moci odpočinout, můj pane. Pojď, musíme ho najít.“

Kapitola 11

Našli ho, jak sedí na břehu šedivého jezera, ramena shrbená, pokleslá, svěšená v hluboké melancholii. Rod i Gwen se překvapeně zastavili - taková apatie nebyla jejich Magnusovi vůbec podobná.

Pak Gwen vedle něj poklekla a dotkla se prsty jeho čela. „Co se ti stalo, synu?“

„Láska.“ Jeho hlas zněl naprosto bezvýrazně. „Utonul jsem v ní.“

Gwen se na okamžik zahleděla do prázdna, prozkoumala jeho mysl - pak vstala a potřásla hlavou. „Je to víc než jen to, manželi. Je to práce projektivní telepatky a velice mocné k tomu.“

„Projektivní?“ Rod se zamračil. „Aby mu udělala *tohle*, musela by ho zhypnotizovat!“

„To také udělala a opravdu důkladně. Posthypnotický příkaz jej svazuje víc než nejpevnější pouta.“

Rodovi se sevřelo srdce; aby sugesce účinkovala, musela udeřit na strunu malomyslnosti, kterou už měl Magnus v sobě. Jakou chybu v jeho výchově udělal? Vždyť býval vždycky tak dynamický, optimistický a vstřícný. „Vyskoč, synu! Přece bys nedovolil, aby nad tebou nepřítel zvítězil!“

Magnus se na něj podíval prázdnýma očima. „Jak může být mým nepřítelem, když umírám láskou k ní.“

„Protože ti chtěla ublížit - a také se jí to podařilo! Vím, že je to velice těžké, ale musíš se pokusit ignorovat bahno, ve kterém tone tvé srdce.“

„Nemůžu.“

„Ale tvoje pocity přece nejsou skutečné! Je to jen iluze, kterou ti vsugerovala!“

„Ne, otče - nejde o sugesci samotnou, ale o změnu v mé hormonální rovnováze a její působení na funkce mého mozku. Čarodějnický mech provedl sice malé, ale významné změny v mých genech.“

Gwen se nadechla s hlasitým zasyčením a Rod vytřeštil oči. „Čarodějnický mech? Co ti to udělala, dala ti nápoj lásky?“

„Ano, ale od samého začátku mne držela pod vlivem kouzel. Nápoj lásky měl jen zajistit, abych neprohlédl její lest.“

„Ale no tak! Žádná středověká *femme fatale* přece nemůže vědět tolik o fyziologii!“

„Nemusela; stačilo, aby myslela na výsledný efekt, a čarodějnický mech už se sám přetvořil tak, aby ho zajistil. Víš přece, že je to látka, která reaguje s myšlenkami, a proto je i mění, tak jako každá změna našeho těla musí způsobit změnu mysli. Vím naprosto přesně, co udělala, ale tím se na skutečnosti nic nemění. Miluji ji k smrti a udělám všechno, abych ji potěšil.“

„Ale vždyť víš, že to není přirozený, spontánní cit - je to syntetická emoce, ne skutečná láska!“

„Ano, já vím - ale k čemu je mi to dobré? Ten pocit je tu pořád a nic ho nedokáže změnit.“ Magnus si dlouze, velice dlouze povzdechl. „Ach, tati! Mám pocit, jako by mi ze srdce vytékala krev života v nekonečném proudu - a nic proti tomu nedokážu udělat.“

Rod se podíval na Gwen a zeptal se: „Dokážeš s tím něco udělat ty?“

Gwen zavrtěla hlavou. „Vyzkoušet můžu leccos, ale bojím se, že to nebude k ničemu - a i kdyby ano, lék může být stejně zhoubný jako sama nemoc. Víš, nemoci srdce jsou takového rázu, že je matky *nesmějí* léčit, ne tak, jak by to bylo třeba.“

„Ale přece *musí* být nějaká naděje!“

Gwen si povzdechla. „Slyšela jsem o jedné čarodějce, která má dar léčit a jejíž umění je velké.“

Rod se pochybovačně zamračil. „Je lepší než ty? Nevěřím, že někdo takový existuje.“

Gwen chvíli neodpovídala a pak se na Roda usmála. „Děkuji ti za kompliment, manželi; ale přestože jsem dobrá v mnoha směrech, jsou obory magie, které jiné ovládají lépe než já.“

„Ale žádná nemá tvou šíři záběru?“

„Vyjma mé dcery, jak víš. Tato čarodějka žije na západě a v záležitostech života je zkušenější než všechny ostatní.“

„Zvláštní, že jsem o ní ještě neslyšel.“

„Jen nemnozí o ní slyšeli; nestojí o slávu a dobře ví, že by jí nemocní nedopřáli chvíli pokoje. Své jméno udržuje v tajnosti a

odmítá poskytnout svou pomoc těm, kterým může pomoci někdo jiný - pokud nehrozí, že by bez jejího zásahu zemřeli.“

Rod se podíval na bledý obličej svého syna, na jeho skleslá ramena a zoufalý výraz ve tváři. „Zdá se, že splňuje obě podmínky. Ale jak ji najdeme?“

„Musí ji vyhledat sám. Maličký lid říkal, že má svoje pomocníky, tvory, kteří sledují ty, kteří byli zraněni tak těžce, že jim jen ona může poskytnout pomoc, a ti k ní nemocné přivedou.“

„Ale Maličký lid sám o ní neví?“ Rod se zamračil. „*Jak* moc je ta čarodějka vlastně mocná?“

„Jak jsem už říkala, vyzná se ve všech záležitostech života, ale v ničem jiném - a elfové jsou živí. Ne, ani oni nevědí, kde ji najdou, dokážou jen určit, ve které žije oblasti. Vědí o ní jen to, co o ní říkají ti, kteří se s ní setkali a byli vyléčeni.“

„Což není zase tak špatné, uvážíme-li, že je nejspíš zavázala slibem mlčenlivosti - ale mezi elfy jsou skvělí čtenáři myšlenek. Tak kde ji najdeme?“

„Na západě, jak jsem řekla - a žije u úzkého jezera, vinoucího se mezi kopci.“

„Zákrut řeky, který se postupně zanášel, až se od řeky úplně oddělil.“ Rod přikývl. „Mělo by být někde blízko původního toku - takže půjdeme podél něj?“

„To nebude třeba. Ta oblast je známá - je to jen jedno z mnoha tamních jezer a rybníků.“

„Jezerní kraj?“ Rod vzhlédl. „Slyšel jsem o něm.“

„Ano. Tak tam přebývá.“

„Ale to jsou stovky čtverečních mil! Nemáš nějaké bližší určení?“

„Tohle bude muset stačit,“ povzdechla si Gwen.

Rod se zklamaně odvrátil. Chvíli si mnul bradu a pak přikývl. „Správně.“ Sehnul se a vzal Magnuse za ruku. „Vstávej, synu. Je čas vyrazit.“

Táhl mrtvou váhu. Magnus se na něj podíval, zamrkal a řekl: „Nemůžu, tati.“

„Ale jistě že můžeš!“ odpověděl Rod hlasitě, aby zakryl žal, který se ho začal zmocňovat. „Stačí, když vstaneš a vylezeš si na koně. No tak, vyskoč!“ Znovu zatáhl.

Teď už se mu Magnus aktivně bránil. „Ne, tati. Moje životní láska mě požádala, abych zůstal, a já ctím její přání.“

„Vždyť takhle atrofuješ! Umřeš na nedostatek pohybu!“ Rod si pozorněji prohlédl Magnusův sinalý obličej a přál si, aby to neřekl. „Nemáš žádný skutečný důvod tady zůstat - a ty to víš. Chtěla jen, abys nešel za ní.“

Magnus se odvrátil a svěsil hlavu ke kolenům.

Gwen se lehce dotkla Rodovy paže. „Melancholie. Z té ho silou nevytrhneš.“

Rod cítil, jak se mu svírá žaludek. Ať už to ta vražedkyně udělala jakkoliv, změnila Magnusovu biochemii a tím mu přivodila nejtěžší depresi. Jeho syn se mohl zachránit sám, ale chyběla mu k tomu vůle. „Nemůžeš ho z toho nějak dostat? Vystavět v jeho mysli bariéru, která by jej od toho oddělila?“

Gwen prudce zvedla hlavu. Pak se zahleděla do dáli, přemýšlela; po chvíli přikývla. „Ano, bariéru v jeho mysli - a další, která by střežila jeho srdce. Ale potřebuji k tomu nějaký vnější symbol, manželi, něco, na co by se soustředil a přijal tak zaklínadlo, které s tím bude spojeno.“

„Jaký symbol?“

„Štít, který ho ochrání před magií. Štít ze dřeva jeřábu, který neodvrátí zásah kopím, ale spolehlivě pochytá všechny Kupidovy šípy.“

„V našem případě bychom měli vinit spíše Erota, ne?“ Rod se začal rozhlížet po něčem vhodném.

Gwen poklekla vedle svého syna, zvedla mu hlavu a položila mu ruku na čelo.

Rod zachytil její mentální první pomoc, zatímco hledal mezi padlými stromy.

Poblíž jezera jich bylo poměrně dost - terén se tu prudce svažoval. Našel jeřáb, zaťukal na něj, aby se přesvědčil, že není prohnilý, a pak vytáhl dýku s rubínem na jílci. Nařídil laser na třícentimetrovou hloubku a začal vyřezávat. Z rubínu tryskal řezací paprsek, který však působil jen na nastavené tři centimetry. Rod ho přitiskl ke kmeni padlého stromu a táhl jím dokola, pak dolů a zpátky, až se dotkl začátku řezu. Ustoupil, zkušeným okem si prohlédl zakřivený

obdélník, přikývl a nastavil laser na dvě stopy. Tentokrát přepálil kmen na obou stranách, pak ho rozřízl horizontálně, podél předřezaných linií. Vypnul laser, vzal válcový polotovar a obrátil ho. Potom laser znovu zapnul a začal odřezávat přebytečný materiál zevnitř.

Zpátky ke Gwen se vrátil s jeřábovým štítem, který vypadal jako prohnutý obdélník, část stěny trubky. Jeho žena se stále ještě zabývala Magnusovou myslí, a proto se Rod posadil se štítem a laserem, z náhradního řemení vyrobil držadlo na ruku a na loket a připevnil ho. Pak si krátil čas vyřezáváním symbolů do lícní strany štítu. Štít byl vyroben jen narychlo, ale nesl jistou podobnost se štíty římských legionářů - proto ho přizdobil basreliéfem páru římských orlic. Kriticky své dílo zhodnotil, přidal ještě písmena SPQR a zasunul dýku do pochvy. Gwen se právě zvedala - pomalu a ztuhle, přece jen klečela dost dlouhou dobu. Rod přiskočil, aby jí podal ruku; přijala ji a poděkovala úsměvem. Pak uviděla štít. „Ach!“ vydechla. „Nádherná práce, manželi! Teď mu ho dej.“

To se snadněji řeklo, než udělalo; Magnus měl stále skoro sto kilo svalů a kostí. Ale jestliže nijak nepomáhal, ani se nebránil, a tak se Rodovi postupně podařilo zvednout ho do kleku. Za pomocí svalů a Gweniných telekinetických schopností jej pak postavil na nohy. „Dej mu štít.“ Gwenin obličej byl stažený vypětím sil.

Rod pozvedl synovu ruku a provlekl ji popruhem štítu.

„Jeřábový štít ochrání tvoje tělo,“ začala odříkávat Gwen s pohledem upřeným hluboko do Magnusových očí. „Kouzlo, které je s ním spojeno, ochrání tvoje srdce. Jdi, můj synu - příkaz té čarodějky už nad tebou nemá moc.“

Magnus stál jako vrostlý do země. Pak se mu na čele objevily vrásky, zamračil se a udělal jediný krok. „Mohu se hýbat,“ vydechl překvapeně, potom udělal druhý krok a obrátil se zády k jezeru. „Pryč od jezera - mohu jít!“

„Můžeš,“ ujistila ho Gwen.

Pak ramena mladého muže poklesla. „Ale to mi příliš nepomůže, mami. Moje srdce pulzuje v mé hrudi bez krve; krvácím duší, tam je mé zranění.“

„Já vím," řekla Gwen, „a proto musíme vyhledat pomoc zkušenějšího lékaře, než jsem já. Na západě žije u úzkého jezera Zelená čarodějka, která umí vyléčit i to, co já nedovedu."

Ale Magnus zavrtěl hlavou. „Ani živá voda mne nezbaví břemena, které tíží mou duši."

Gwen přikývla. „Je to vnitřní rána a ani nejčistší voda ji nedokáže vymýt. Já to nedovedu. Ale čarodějka ze západu tě určitě vyléčí."

„Pojď, synu." Rod vzal Magnuse za ruku a odvedl ho k jeho koni. „Nasedni si."

Ale Gwen ho dotekem zadržela. „Ne. Ty nejsi raněný. Zelená čarodějka by ho k sobě nepustila, kdybys byl s ním - neprošel by ani přes její četné stráže."

„Chceš říct, že musí jít sám? V *tomhle* stavu?"

„Přesně tak," prohlásila Gwen pevně. „I mne bolí, že musím přihlížet jeho utrpení a nechat ho putovat samotného - ale musí najít lék sám, manželi. Na jeho cestě ho ani my doprovázet nemůžeme."

Rodovy rysy ztvrdly; cítil, jak se v jeho nitru všechno vzpírá a brání, ale věděl, že jeho žena má pravdu. Pustil synovu ruku a odvrátil se. „Dobře, tak se alespoň postaráme, abys měl toho nejlepšího průvodce, kterého mít můžeš. K zemi, Fessi - bojím se, že nedokáže ani zvednout nohu do třmenu."

„Vypadá to tak." Velký černý kůň poklekl. Magnus se jako v omámení nechal dovést k němu a nasedl do jeho sedla, pak se Fess s chlapcem na zádech opatrně zvedl.

Nyní k Magnusovi přistoupila Gwen, natáhla se a sevřela jeho ruce, podívala se mu do očí a nyní poprvé dala najevo své obavy a starosti. „Bůh tě provázej, můj synu. Hledej Pannu západu."

„Stále mám pocit, jako bych uvnitř krvácel, mami," řekl chlapec slabým hlasem.

„Jedině čarodějka ze západu tě může zachránit před úplným vykrvácením. Dojeď dobře, synu - a rychle."

„Kéž by, mami." Okamžik nechal své ruce v jejích, pak se natáhl a podal ruku otci. „Děkuji ti, tati. Drž mi palce."

„Budu," řekl Rod s vroucí upřímností. „Vždycky jsem ti je držel."

Kapitola 12

Slunce zapadalo a obloha měla perlový nádech, který temněl soumrakem, když Magnus vyjel na koni z malého údolíčka. Vlastě jej Fess nesl: byl natolik pohroužen ve svou malomyslnost, že nechal koně, aby šel, kam chce, a sám sotva projevil dost života na to, aby se na něm udržel a neupustil svůj štít. Pět set let zkušeností s lidmi naučilo Fesse, kdy se má pokoušet s nimi konverzovat a kdy by to bylo více než zbytečné, a proto nechal mladíka jeho melancholii a ptal se ho pouze na rozcestích, kterou cestou se má dát. Magnus v takovém případě pokaždé zvedl hlavu, zamračil se a řekl: „Mně je to jedno. Jdi, kam chceš," což Fess přirozeně předpokládal - ale byla to vítaná záminka tu a tam chlapce alespoň na chvíli vyrušit. Fess se obával, že pokud by nechal Magnuse příliš dlouho s jeho pochmurnou náladou, nemusel by se z ní už vůbec dostat.

Po chvíli se dostali na blátivou cestu, dost širokou právě tak, aby Fess mohl klusat. Poskakování Magnuse donutilo chytit se sedlové hrušky a trochu se narovnat. „Fessi! Musíš se mnou tak házet? Skoro jsem spadl!"

„Budu cválat, Magnusi." Přešlápl a jízda se trochu zklidnila. Magnus něco zavrčel, ale už to nekomentoval; přestože opět upadl do apatie, nebyla jeho malomyslnost už tak hluboká.

Fess ho samozřejmě mohl vézt při jakékoliv rychlosti tak hladce, jako by seděl v houpacím křesle, ale změna tempa mu posloužila k chlapcovu vyburcování.

Pak se jim přihodilo něco, co od mladíka vyžadovalo skutečné uvažování; když totiž přijeli na vrchol kopce, uviděli starý pokřivený strom zbavený listí - a na jeho větvi spal s hlavou schovanou pod křídlem velký černý pták. Jak projížděli pod větví, na které hřadoval, pták se probral, prohlédl si Magnuse nažloutlým okem, sálajícím do šera, a zavolal: „Mršina!"

To vytrhlo Magnuse z transu. „Kdopak jsi?"

„Jsem pták, který se živí zkaženým masem - a kolem tebe už se vznáší zápach věštící brzkou hostinu! Která část těla ti uhnívá?"

„Žádná.“ Magnus se zamračil, zvážil možnost upozornit ptáka, že by se mršina lehce mohla stát z něj - ale rozhodl se, že by to vyžadovalo příliš mnoho námahy.

„Mýlíš se, protože tvoje srdce už začíná hnít. Pozor, čarodějův synu!“

Magnus se na ptáka zakabonil. Jeho mysl pracovala pomalu a nemotorně, ale pracovala. „Ty nejsi skutečný pták, ale výtvor projektivního telepata.“

„A ty jsi skutečný člověk?“ opáčil havran. „Protože tebe spolu udělali čarodějnice a čaroděj.“

„To je přece… ale jak to můžeš vědět?“

„Protože mi to řekla moje paní. *Kráák!“* Havran pokračoval několik sekund svou přirozenou ptačí řečí, pak sklonil hlavu a podrbal se drápem na zátylku. Potom se znovu zadíval na Magnuse a řekl: „Pročpak jedeš v noci?“

„Protože mám naspěch - musím co nejdříve najít Západní pannu.“

„Potom máš tedy smůlu, protože to žádná panna není. *Kráák!* Je to pěkná nemrava a nikdy neslíbí věrnost žádnému muži!“

„Jak je to možné?“ Magnus se zamračil. „Říkali mi, že je cudná a způsoby smrtelníků jí jsou cizí.“

„Protože je pošetilá, mladý rytíři, a ty jsi ještě pošetilejší, že ji hledáš. *Kráák!* Ale pošetilcům není rady, takže si vybírají vždy vyšší cesty, nikdy nižší. Nejlíp bys ovšem udělal, kdyby ses dal cestou, kterou jsi přišel! Poroučím se!“

V jednu chvíli byl Magnus v pokušení ho poslechnout - obrátit se a vrátit se tam, kde mu jeho láska přikázala čekat. Ale než se pro to dokázal rozhodnout, Fess opět vyrazil a Magnus měl co dělat, aby se zachytil sedlové hrušky. Pak už by změna směru vyžadovala příliš velké úsilí - avšak Magnus se alespoň otočil, aby drzého ptáka proklál pohledem. Ten už měl ale hlavu zase pod křídlem a svět kolem ho zjevně nezajímal.

Když se Fess stočil k severu po hřebenech kopců, byla už černočerná noc. Změna směru vytrhla Magnuse krátce z netečnosti. „Proč jsi odbočil z cesty?“

„Začala se svažovat, Magnusi, míří do údolí. Ten havran vyrobený z čarodějnického mechu řekl, že se máme držet směru vedoucího do výše položených oblastí - a před námi jsou hory.“

Magnus se zahleděl do tmy. „Já nic nevidím.“

„Ani já ne, Magnusi - optickými čidly. Ale můj radar zaznamenal masivní hmotu vpředu a nahoře.“

„Dobře.“ Magnus se na chvíli zamyslel. „Ale jak se dostaneme k další hlídce, když sejdeme z cesty?“

„Mám za to, že se s nimi budeme setkávat vždy tam, kde bude nutné zvolit jednu ze dvou nebo více cest.“

„Tak dobře,“ řekl Magnus lhostejně a pohroužil se znovu do chmurného zadumání - k tomu nebylo co dodat.

Dorazili na vřesoviště a pokračovali Fessovým pravidelným klusem dál. Magnus nadskakoval v sedle, jako by spal - nebo jako by byl mrtvý. Fess ujížděl pustinou a jeho sonar nepřestával propátrávat půdu před ním a vyhledávat mokřiny.

Nakonec dorazili k močálu, kterému se nemohli vyhnout - rozkládal se alespoň sto yardů na každou stranu. Vlastně přes něj vedla cestička, ale když dorazili k jejímu konci, zjistil Fess, že dál pokračují dvě cesty, jedna vlevo a jedna vpravo. Zpomalil, pak zastavil a začal zvažovat alternativy.

Magnus vzhlédl, aby zjistil, proč nejedou dál - a tak se stalo, že to byl on a ne Fess, kdo jako první uviděl dvě světlejší skvrnky vedle trsu vřesu. „Jsem Magnus Gallowglass a jedu požádat o pomoc Zelenou čarodějku ze západu!“ zavolal.

„S kým to mluvíš, Magnusi?“ otázal se Fess - ale mladík poněkud ožil a právě slézal z jeho hřbetu. Když vykročil vpřed, Fess jej obezřetně následoval.

Magnus poklekl u vřesu a rozhrnul ho. Na zemi tu ležela liška. Jakmile Magnus odhalil její skrýš, vyskočila na nohy a pokusila se uprchnout - ale vzápětí vyjekla bolestí, protože jednu zadní nohu měla uvězněnou v oku.

„Chytila se do osidla.“ Magnus se zamračil - likvidace místních škůdců nespadala do jeho kompetence, a pokud lišku pustí, nějaký vesničan za to bezpochyby zaplatí několika kuřaty.

Ale pohled na trpící zvíře, uvězněné stejně, jako byl uvězněn on, probudilo Magnusovu lítost, a proto odložil štít a s konejšivým bručením se jal lišku osvobozovat. Sotva zvířeti nohu uvolnil, vyrazilo kulhavě vpřed - ale už po dvaceti krocích běželo úplně normálně. Tam se zastavilo a couvalo od Magnuse tak dlouho, až z něj byla jen dvě světélka ve tmě.

Magnus se zarazil; takhle se lišky běžně nechovaly. „Neboj se, kmotřičko, já ti neublížím. Běž si klidně svou cestou a já půjdu zase svou.“ Otočil se, vzal svůj štít a znovu vyskočil do sedla.

Ale zářící světélka se přiblížila a za nimi se začaly rýsovat obrysy zvířete, tlumený oheň a hladká srst, pak se ze tmy vyloupla celá liška, posadila se před čarodějníkova koně a zadívala se na něj nehybnýma očima. „Pročpak hledáš Zelenou čarodějku, smrtelníku? Nevidím na tvém těle žádnou ránu!“

Magnus se zarazil. Pak si uvědomil, že má před sebou dalšího z hlídačů Zelené čarodějky. „Nejsem raněný, ale očarovaný, kmotřičko.“

„A myslíš si, že tě čarodějka může zbavit kouzla, které tě poutá?“

„Modlím se, aby mohla,“ odpověděl Magnus. „Protože pokud to nedokáže ona, jsem ztracen.“

„To by se nám nelíbilo, vidět tak hezkého mladíka, jako jsi ty, chřadnout,“ opáčila liška. „Jdi dál na sever, pravá cestička tě dovede výše.“

„A co tam najdu?“

„Možná les, jehož stromy se nikdy nezbavují zeleně.“ Liška se ušklíbla a olízla si pysky. „Možná tlusté slípky. Pokud ano, nějakou mi schovej.“

Magnus poznal jemnou narážku, když ji slyšel. Se sotva patrným úsměvem na tváři sáhl do sedlového vaku, našel kousek sušeného masa, které s sebou jeho otec vždycky vozil, a hodil ho chundelaté rádkyni. Liška vyskočila a zachytila ho ve vzduchu.

„Pozor,“ varoval ji Magnus. „Je slané.“

„Maso je maso,“ zamumlala liška se soustem v tlamě. „Budu mít večeři. Hodně štěstí, mladý smrtelníku.“ S tím se otočila a odběhla do lesa.

Magnus chvíli ujížděl s úsměvem na tváři, ale pak se znovu pohroužil do chmurného zadumání.

Za močálem se Fess dal znovu do klusu a uháněl stoupající krajinou k úpatí hor. Vřesoviště nechali brzy za sebou, když vtom se Magnus napjal a každičká žilka v jeho těle se výstražně rozezvučela. „Nebezpečí? Kde?“

„Nic nevidím, Magnusi. Nezdálo se ti něco?“

„Ne, Fessi! Blíží se k nám jezdec, černý jako noc, jeho kůň je nejhlubší ze stínů! Plášť za ním vlaje jako křídla a jeho oči sálají jako žhavé uhlíky!“

„Nic takového nemůžu potvrdit, Magnusi. Nikdo není nablízku. Jediné živé bytosti, které zaznamenávám, jsou drobní tvorečkové noci - jezevci, ježci a tak podobně.“

„Mohl bych přísahat, že jsem ho viděl!“ Magnus se podíval na měsíc a zalapal po dechu. „Tamhle je! Na tváři měsíce! To je on!“

Fess vzhlédl a přesvědčil se, že obrazce tvořené krátery na větším z gramaryjských měsíců jsou stejné jako vždy - ale dalo se pochopit, že mladíkovi v Magnusově stavu mohly připomínat jezdce na koni. „Myslím, že to byl další z hlídačů čarodějnice. Odkud přijel?“

„Zleva před námi.“

„Pak bychom se měli vydat tamtudy.“ Fess opustil cestu a zamířil vlevo.

„Nemohlo to být varování před nějakým nebezpečím?“

„Možná.“ Fess zpomalil a důkladně prozkoumal terén před sebou. „Ale já nic necítím.“

„Vidíš nějakou cestičku?“

Robot po několik minut mlčel a pak řekl: „Každých sto metrů nebo tak nějak vidím hromádku kamení. Ano, řekl bych, že by mohly naznačovat směr.“

Pak se najednou pod nimi začala půda zvedat a chvíli na to už ujížděli po široké prašné cestě, bílé ve svitu měsíce jako kost. Před sebou uviděli údolí zahalené stínem a ve stínu jehličnatý les. Po jeho okraji rostlo několik statných dubů, teď na podzim zbavených listí, ale s kmeny i větvemi ovinutými popínavými rostlinami.

Když zastavili, aby si prohlédli les a hory za ním, přeletěl nad nimi zezadu temný stín. Měl podobu ptáka s roztaženými křídly, jehož

silueta se jasně rýsovala na bílé cestičce; pak uviděli malého sokola prudce stoupajícího vzhůru. Těsně za ním letěl orel, jenž s máváním křídel vzlétl výš a rychleji než sokol - ten mu však hbitým manévrem unikl.

Magnus pochopil, o co většímu dravci jde: chtěl se dostat přímo nad sokola a pak na něj bleskově zaútočit. Přirozeně se ho to nijak netýkalo, ale nemohl si pomoci, aby necítil vůči menšímu ptákovi soucit a nezlobil se na většího.

Predátor se zhoupl, pak začal plachtit širokým obloukem. Magnus pohlédl na sokola a přivolal oba ptáky myšlenkami k sobě. Proti své vůli se snesli dolů a usadili se ve větvích blízkých, avšak oddělených stromů. Magnus si je oba přísně změřil a potom začal tichý mentální dialog, který, pokud by byl převeden do mluvené řeči, by vypadal asi takto:

„Orle, proč pronásleduješ toho sokola? Copak nevíš, že to není tvoje obvyklá kořist?“

„Okradl mě! Sebral mi jídlo, a proto sežeru jeho!“

„Copak to slyším?“ Magnus se zamračeně podíval na sokola. „Co jsi mu sebral?“ Když se podíval pozorněji, zjistil, že sokol svírá v drápech myš.

„Jenom maličkého teplokrevníka.“

„Tak malé sousto?“ Magnus se podíval znovu na orla. „Něčeho takového by sis normálně ani nevšiml.“

„Všiml nevšiml, patří mně! Vznášel jsem se nad kořistí, když tenhle lupič proklouzl pode mnou a uchvátil ji!“

„Kořist patří tomu, kdo se jí první zmocní!“

„Ty jsi moje kořist!“ Orel roztáhl křídla.

„Nech toho!“ okřikl ho Magnus a vytáhl ze sedlového vaku další kus sušeného masa. „Vzdej se svého nároku na sokola, a dostaneš tohle!“

Orel si prohlédl maso se zájmem. „Z čeho je to?“

„Je to maso jelena - tak velké zvíře bys sám nikdy neulovil.“

„Dej mi ho!“

Magnus hodil kus pemikanu orlovi. Dravec ho zachytil zobákem ve vzduchu a sousto zmizelo. Orel přikývl. „Dobré. Když mi dáš víc, nechám ho napokoji.“

Magnus vylovil větší kus masa a pak kývl na sokola. „Zmiz!“

„Už mizím!“ Menší pták rychle odletěl. „Až budeš v nouzi, odvděčím se ti!“

Magnus hodil orlovi kus masa, ten ho popadl, se zamáváním křídel se vznesl do vzduchu a odletěl.

Mladý čarodějník pohodil hlavou. „Jedeme dál, Fessi.“

Ale orel jim zakroužil nad hlavami, pak zůstal s křídly roztaženými líně plachtit ve větru. „Jak se jmenuješ, jezdče? To, cos udělal, bylo dobré a neobvyklé. Co tady hledáš?“

„Jsem Magnus Gallowglass,“ řekl mladík nespouštěje oči z krále vzduchu, „a hledám Zelenou čarodějku ze západu.“

„Pak nasbírej tolik jmelí, kolik najdeš,“ zavolal orel ječivým hlasem. „Vezmi s sebou jeho snítky, ty tě povedou!“ Zakroužil nad Magnusem a znovu zavolal: „Pak nahoru, až do mraků! A najdi tunel řečiště potoka, jenž zahynul!“

„Jak takové řečiště poznám?“ zavolal na něj Magnus, ale orel ze sebe vyrazil jen táhlý hrdelní zvuk a vznesl se výš. Magnus si povzdechl, vytáhl ze sedlového vaku další kus masa a hodil ho směrem nahoru. Orel ho zračně zachytil a dodal: „Šťastnou cestu, smrtelníku! Dávej na sebe pozor! A když mě budeš potřebovat, zavolej!“

Potom ho pohltila noc.

„Zdá se, že jí alespoň stojím za to, aby se mnou zabývala,“ zabručel Magnus. „Nebo alespoň její služebníci. Pojďme, Fessi - musíme najít dub a nasbírat jmelí.“

Fess vyrazil vpřed a tajně se radoval, že Magnus tak ožil.

Když dojeli k dubu, Magnus se postavil na Fessově hřbetě, a zatímco se přidržoval větví - on, který trpěl závratí asi jako horská koza! - utrhl několik keříků jmelí.

Velice opatrně se s nimi zase posadil a zabručel: „K čemu mi budou?“

„Nepochybuji o tom, že se to brzy ukáže, Magnusi. Cesta pokračuje stále nahoru. Sedíš bezpečně?“

„V mezích možností,“ opáčil Magnus. Sevřel koňovy boky koleny a volnou rukou uchopil otěž. „Vpřed, Fessi.“

Jeli stále výš a výš. Kdysi tudy určitě musela proudit voda; i teď tekly přes cestu v pravidelných intervalech drobné pramínky. Tu a tam dokonce narazili na mokřinu v místech, kde se takových potůčků stékalo hned několik. Brzy je zahalila studená, hustá mlha. Magnus se přimknul ke koňovu hřbetu. „Nemohl bys najít cestu pomocí radaru, Fessi?“

„Jistě, Magnusi, ale musíme jít pomalu. Můj radar má své omezení v dosahu i rozlišení; nemůžu si být jist kvalitou cesty.“

Pak se nad nimi zavřely kamenné zdi; i přes mlhu Magnus viděl, že je všude kolem nich kámen, na kterém se dunivě rozléhala Fessova železná kopyta. „Teď jsme v nějakém průsmyku, ne?“

„Jsme, Magnusi. A na stěnách jsou známky eroze - zdá se, že je to vyschlé říční koryto.“

Mlha postupně řídla; Magnus začal rozeznávat skalní stěny jiskřící šupinkami slídy - a před sebou ústí koryta. „Tam, kde bývala řeka, mohlo být i jezero, co říkáš?“

„Ano, Magnusi. A co je pro nás důležitější, vyschlé řečiště naznačuje, že původní tok změnil směr - výsledkem čehož by mohlo být jezero vzniklé ze slepého zákrutu řeky tak, jak o něm hovořil tvůj otec.“

„To je docela dobře možné,“ přikývl Magnus. „Podívejme se, co leží před námi.“

Vyšli do falešného úsvitu, celý kraj byl ozářen přízračným, rozptýleným světlem - a země se před nimi prudce svažovala až k hladině úzkého, křivolakého jezera, čechrané vánkem.

Magnus pocítil stupňující se neklid. „Co mám dělat teď?“ zeptal se bezradně.

„Použij jmelí,“ navrhl Fess.

„Ale jak?“

Robot mlčky propátrával svou paměť a vyhodnocoval data. „Dávné kultury, které užívaly jmelí při obřadech, je házely jako dar svým bohům. Mysli si, že Zelená čarodějka je jezerní duch a jmelí je tvůj dar.“

Magnus přikývl, pak seskočil z koně. „Počkej tu na mne. Já sestoupím dolů k jezeru.“

„Počkám - ale rychle přiběhnu když mě zavoláš, Magnusi.“

„Dobře.“ Mladý čarodějník potěžkal svůj jeřábový štít, sevřel pevněji kytici jmelí a vykročil pomalu dolů k jezeru. Tam hodil větévku jmelí do vody a zavolal: „Jezerní panno, prosím o tvou pomoc!“

Hladina zůstala nehybná.

Magnus zrovna začal uvažovat, že to všechno bylo zbytečné a podnikl celonoční jízdu nadarmo, když…

Voda vytryskla k nebi jako fontána a na hladině se objevila žena. Magnus vytřeštil oči, protože to nebyla stará vrásčitá babice, jak očekával, ani žena v plné zralosti, ale dívka asi stejně stará jako on - alespoň na pohled. Oděná byla pouze dlouhými tmavými vlasy, které jí spadaly přes ramena, na prsa a dolů k bokům. Magnuse až zabolelo u srdce - její krása mu vyrazila dech.

Pak se najednou rozběhla po vlnách, vyskočila na břeh a zmizela Magnusovi do noci. Magnus se probral z omámení a vykřikl“. „Fessi!“

„Tady, Magnusi.“ Velký černý kůň stál v okamžiku vedle něj.

Magnus odhodil zbytek jmelí a vyskočil do sedla. „Za ní, Fessi! Putoval jsem příliš daleko, čekal jsem příliš dlouho a příliš ji potřebuji, než abych se nechal takhle odbýt!“

Fess vyrazil za prchající postavou, šťastný, že je Magnus zase tak plný života.

Avšak div divoucí - dívka běžela rychleji než kůň. Možná to ale zase takový div nebyl - byla přece čarodějka. Magnus za ní ujížděl s očima upřenýma na její dlouhé, dokonalé nohy míhající se v měsíčním světle, bohatou hřívu vlasů, která za ní vlála a zakrývala ji mnohem spolehlivěji než šaty. Mladý čarodějník soustředil svou mysl a zavolal: „Liško a orle! Sokole! Volám vás na pomoc, kterou mi dlužíte! Zastavte tu ženu!“

A najednou tam byli, tak rychle, že ho snad museli sledovat: orel se sokolem se vrhli dívce do tváře, zatímco liška jí skákala po nohou. Dívka zavrávorala, zastavila se, pokusila se je odehnat - a vtom ji Fess dohonil. Poplašeně se otočila, když se kolem ní mihl kůň, její vlasy zavířily a zahalily ji nocí. Magnus cítil, jak se mu sevřelo srdce nad dokonalostí její postavy, nad křivkami, které zahlédl přes vlasy. Ani si nevšiml, že liška, orel a sokol zmizeli tak náhle, jak se objevili.

Ch. Stasheff – Čaroděj a syn

Dívka o krok ustoupila. „Pane, proč mne pronásleduješ?“

Dech se Magnusovi zase vrátil a rychle se ohradil: „Panno, za nic na světě bych na tebe nenaléhal - ale mé srdce krvácí a jedině ty mi můžeš pomoci.“ Náhle se mu zdálo, jako by bolest, která svírala jeho srdce, už nebyla tak velká.

Dívka na něj upírala své velké, hluboké oči, pak mávla rukou, jako by se halila do závoje, a najednou měla na sobě nádherné karmínově červené šaty opásané zlatým řetězem, který tvořil vpředu písmeno Y s dlouhým koncem splývajícím k zemi. „Ach, pane, k čemu máš potom meč, který ti visí u pasu, a štít ze dřeva jeřábu?“

„Ten štít, má paní, chrání mé srdce.“

„Doufáš-li, že tě vyléčím, musíš mi své srdce otevřít.“ Přistoupila k němu a pozvedla ruku. „Odlož svůj štít.“

Magnus si stěží vybavoval, kdy sestoupil z koně, pravda je, že nyní stál na zemi. Její ruku jako by vedla síla obra - štít mu vyklouzl z neodporujících prstů a dopadl na zem.

„Teď pojď.“ Napřáhla k němu ruku a on ji uchopil. Pomalu, krok za krokem, se vrátili k vodě, kde zvedla větévky jmelí, které Magnus upustil. „Tvoje oběť, laskavý pane - a tvůj lék.“ Vzala ho znovu za ruku a vedla ho do jezera. „Důvěřuj mi,“ řekla měkkým hlasem, „jedině tak tě mohu uzdravit.“

Oči stále upřené na ni, následoval ji mechanickými kroky; nemyslel, že by jí dokázal odolat, ani kdyby o to stál. Voda se zavřela nad jeho hlavou.

Fess se díval, čekal a zvažoval možnost skočit do jezera a vytáhnout tonoucího mladíka - ale než uběhl tříminutový limit, který si stanovil, uviděl v předjitřním světle dívku a Magnuse, jak vystupují ruku v ruce na ostrov s pahorkem, vzdálený kus od břehu. Žena se otočila proti pahorku a v jeho svahu se otevřely dveře. Odvedla raněného čarodějníka dovnitř a zavřela za sebou.

Fess se přepnul do klidového režimu, spokojený, že syn jeho pána je pro tuto chvíli v bezpečí - alespoň po fyzické stránce. Nyní mohl jen čekat, jak se věci vyvinou.

Pro Magnuse se vyvíjely velice příjemným způsobem. Jezerní panna mu svlékla kabátec, pak ze jmelí vyrobila obklad, který mu přiložila na levou stranu hrudi. Potom ho odvedla k nízké, alespoň

akrové posteli s poduškami z prachového peří, která stála ve vedlejší místnosti osvětlené ohněm z krbu. „Ulehni, pane rytíři," zašeptala a pomohla mu položit se na postel. Magnus stěží vnímal, že ho její něžné ruce postupně zbavují všech součástí oděvu, a pak se propadl do nicoty.

Snil - nic určitého, žádné výjevy nebo znamení, jen obrazy, které se míhaly jeho myslí, na několik okamžiků zaměstnávaly jeho pozornost a zase mizely: vesničanka, která se ho pokoušela okouzlit, dívky z plovoucí ho světa, čarodějnice z věže, půvabná žena, která ho nechala zkroušeného žalem u jezera. S každým obrazem vyvstala bolest, zprvu ostrá a pronikavá, postupně však slábnoucí; s každou ze vzpomínek byla bolest ostřejší. Při vzpomínce na nemilosrdnou krásku byla bolest takřka k nevydržení, pak pominula a nakonec jako zázrakem zmizela docela. Její tvář se rozpustila ve víru barev a amorfních tvarů; smyslná, neustále se měnící vůně, která ho omamovala, doteky tak příjemné, až se zdály být skoro hříšné - ale nebyly, protože není možné dopustit se hříchu ve snu. Koneckonců, sny přicházely, aniž je byl přivolal, dokonce navzdory jeho vůli. Proto nebylo hříšné těšit se z těch rozkošných pocitů, z vybraných slastí, vln potěšení, které se stále stupňovaly a stupňovaly až k extázi…

A pak se měkce propadl do sametu zapomnění.

Sluneční paprsky se dotkly jeho víček a zaplavily ho šarlatem. Když otevřel oči, zjistil, že leží na velké měkké posteli, na kterou dopadá sluneční světlo vysokým oknem skoro přímo nad jeho hlavou. Ležel bez hnutí a pokoušel se rozpomenout…

Prudce se obrátil.

Ležela vedle něj, nejpůvabnější tvář, jakou kdy spatřil, plné, smyslně tvarované rty, velké oči, které ho pobaveně sledovaly - a otázka: „Jsi v pořádku, čaroději?"

Sotva to vyslovila, všechna únava z něj rázem spadla; zaplavila ho vlna ulehčení - a zjistil, že se cítí báječně, mnohem lépe než kdykoliv předtím. „Ano, má paní. Tak dobře mi nebylo ještě nikdy v životě."

„To ráda slyším," zamumlala a sklonila se k němu, ústa přitiskla na jeho rty a dlouze a láskyplně ho políbila. Pak se zase odtáhla a

podívala se na něj s potutelným úsměvem, vesele se zasmála, vyskočila, popadla šaty, které zůstaly ležet na zemi, a zmizela z místnosti. „Pojď, pane! Už je ráno a ty jsi zase zdravý!“

Magnus si s úžasem uvědomil, že je to pravda. Vílí dívka teď pro něj byla už jen vzpomínkou s přídechem bolesti; ponížení, které okusil s čarodějnicí z věže, mu připadalo nepodstatné. Jeho mysl zaplavila divoká radost, najednou se cítil nesmírně svobodně a nespoutané. „Takže já neumřu! Nikdy ti nebudu moci dostatečně poděkovat, krásná panno!“

Ale ta už byla pryč, tam, kde ho nemohla slyšet, proto se Magnus pomalu oblékl, zatímco uvažoval, jak mu mohla darovat tolik rozkoše a úplně ho jí vyléčit, a přitom slastně vyléčit a stále zůstat Jezerní pannou.

Fess byl rád, že ho zase vidí, ale byl dostatečně taktní, aby zůstal zticha, dokud byla Panna nablízku. „Nasedni,“ přikázala mu a Magnus se vyhoupl do sedla. Spatřila v jeho očích otázku a přitiskla si ukazováček na ústa, aby ji předešla. „Nemůžeš se mnou zůstat a nikdy se sem ani nesmíš vrátit, pokud bys nebyl zase raněn tak těžce jako včera - a to se nestane, protože jsem naučila tvé srdce a tvé podvědomí, jak se v takovém případě vyléčit vlastní vůlí.“

„Není tedy žádný způsob, jak bych ti mohl poděkovat?“ namítl Magnus.

„Jsi čaroděj, mocný čaroděj. Nyní už víš, jak léčit. Pokud mi chceš projevit svou vděčnost, uzdravuj jiné, kteří utrpí stejně těžká a pro oko neviditelná zranění, jakým jsi trpěl sám.“

„Budu,“ zašeptal.

„Nyní jeď,“ nařídila mu, „a jeď beze strachu a pochyb - protože stejně jako jsem tě naučila, jak vyléčit vlastní srdce, naučila jsem tě vyléčit vlastní tělo. Kdybys byl zraněn, postačí, abys řekl maličkým částečkám svého těla, aby se spojily, přikázal své krvi, aby neunikala z žil, a tvé rány se samy uzavřou. Můžeš být zabit jedinou ránou a můžeš cítit strašlivou bolest - ale budeš žít bez ohledu na hloubku rány, pokud si to budeš přát.“

„Teď už si to přát budu.“ Magnus natáhl ruku, aby se jí dotkl. „Budu si přát žít, když pro nic jiného, pak pro příležitost, že se jednou zase setkáme.“

Ale ona jeho ruku vzala a políbila ho na prsty. „Pak tedy čel nebezpečí při obraně jiných - a když se rozdáš tolik, že už ti nic nezbude, vyhledej mě a já tě zase vyléčím.“

„Udělám to.“ Dala mu důvod, aby se nechal zabít při konání dobra.

Podívala se mu do očí, usmála se a poručila mu: „Jeď.“

Fess se otočil a vyrazil na cestu. Magnus se za ní díval tak dlouho, jak to šlo, a dokud jej bolest v šíji nedonutila odvrátit hlavu. I potom se však často ohlížel za tou štíhlou postavou v karmínovém sametu, která tam stála s rukama zdviženýma v gestu loučení. Nakonec slunce zakryl mrak, na kraj padl stín, a když se znovu otočil, už tam nebyla.

Kapitola 13

Jakmile Gwen usnula, Rod se pomocí vysílačky spojil s Fessem a požádal ho o postupovou zprávu: robot mu oznámil, že Magnus našel léčitelku a odešel s ní do jejího příbytku. Když Gwen procitla, Rod jí všechno řekl a pak spolu čekali jak se věci vyvinou dál.

Nemuseli čekat dlouho. Fess je krátce nato ujistil, že Magnus odjel od jezera v dokonalém zdravotním stavu - a vypadá veseleji než kdy dřív. O půl hodiny později se jich letmo dotkly Magnusovy myšlenky: *Jsem v pořádku, mami a tati. Počkejte na mě, prosím, u jezera, kde jste mě našli.*

Nemůžeme ti přijít naproti? zeptala se Gwen.

Magnus její návrh zvážil. *Tak doma. Teleportuji se tam a Fess přiběhne později… Souhlasí s tím:*

Myslím, že se o sebe dokážu postarat sám, připojil se k rozhovoru robot.

Rod ulehčeně přikývl. *Takže doma.* Vzal svou ženu za ruku. „Poletíme spolu!“

Gwen se usmála a myšlenkami si přivolala koště. To se zastavilo ve vzduchu před ní, Gwen na něj zboku nasedla a vznesla se s ním do vzduchu. Rod soustředil svoje myšlenky na to, aby byl s ní, a rychle ji dohonil.

Přistáli na nádvoří - a uviděli Magnuse, jak vychází z hradu s vakem na zádech. Gwen rozpřáhla náruč. „Díky bohu, synu! Jsi zase v pořádku!“

„Poděkuj také Jezerní panně,“ řekl Magnus s úsměvem a ucouvl.

Rod jej uchopil za ruku a stiskl mu ji. „Dělali jsme si o tebe starosti.“

„Zbytečně,“ odtušil Magnus. „Ale maminka mě nasměrovala dobře. Už jsem zase zdravý.“

„A zase se někam chystáš?“ Gwen se podívala na jeho vak. „Jak to, můj synu? Copak toho toulání ještě nemáš dost?“

„Musím,“ řekl Magnus vážně. „Musím pryč. Na Gramarye už zůstat nemůžu, mami.“

Gwen zděšeně vykřikla, vzala ho za ramena a podívala se mu do očí - do jeho mysli - ale pronikla jen na povrch a tam našla pevné odhodlání. O krok ucouvla a přinutila se ke klidu. „Tak je to tedy.“ A obrnila se proti Rodovu vzteku.

Jenže ten nepřišel. Když se znovu podívala na Magnuse, zjistila, že i on si vybudoval bariéry a je teď stejně překvapený jako ona. Obrátila se na Roda a zjistila, že se tváří smutně a sklesle, ale přikyvuje. „Ano. Musíš jít, synu - stejně jako jsem svého času odešel z domu já. Můj nejstarší bratr sice tenkrát zůstal, ale s tím se asi nedá nic dělat.“ Povzdechl si a poplácal mladého obra po rameni. „Já vím, že se jednoho dne vrátíš a budu na tebe čekat. Nu, teď už se alespoň nemusím bát, kdy nám odejdeš.“

Gwen i Magnus se na něj překvapeně podívali.

Rod se pobaveně usmál. „Měj se dobře - a piš často domů.“

Na mýtinu přiklusal Fess.

Rod se otočil. „Ty jsi tu ale rychle!“

„Bez jezdce na hřbetě se mohu pohybovat mnohem rychleji,“ vysvětlil robot.

„Pravděpodobně jsi poskytl základ k tuctu novým pověstem o pookovi. Ale dobře, že jsi tady - budu tě potřebovat.“

„K čemu, Rode?“

„Nadešel čas, Fessi. Magnus chce opustit planetu.“

„Aha.“ Robotův hlas zněl smutně. „*Wanderjahr*. Nu, bude mi ctí ho doprovázet.“

Gwen začala protestovat a stejně tak Magnus. „Tati! Přece bych tě nepřipravil o celoživotního společníka!“

„A jak si myslíš, že se z téhle planety dostaneš?“ Rod se na něj podíval a ušklíbl se. „Odletíš? Jsi v tom docela dobrý, synu, ale stejně nemyslím, že bys dokázal dosáhnout rychlosti světla - a opravdu by mě překvapilo, kdybys zvládl přestup do hyperprostoru.“ Zamračil se. „Vlastně by mě to možná ani tolik *nepřekvapilo*, ale každopádně bych byl raději, kdybys měl kolem sebe kosmickou loď. A moje loď bez Fesse nelétá.“

Magnus stále ještě zvažoval všechny možnosti a pokoušel se najít nějakou alternativu. Žádná nebyla. Pomalu přikývl. „Děkuji ti, tati. A tobě taky, Fessi, i když mě mrzí, že vám působím potíže.“

„Tím se netrap, Magnusi.“

„Můžeš mi ho poslat zpátky, až si koupíš vlastní loď,“ dodal Rod.

„Ale nemusíš.“

„Udělám to, tati.“

„Počkej.“ Gwen mu položila ruku na rameno. „My nejsme jediní, kdo se s tebou chce rozloučit.“ Pak zavolala svou myslí: *Cordelie! Geoffrey! Gregory!*

Dvojitá detonace ohlásila příchod obou mladíků; Cordelie vyšla z hradu a zeptala se: „Co se děje, mami?“

„Tvůj bratr se chystá na dalekou a dlouhou cestu,“ odpověděla matka hlasem, který nepřipouštěl námitky. „Rozluč se s ním.“

Cordelie vykřikla a vrhla se Magnusovi do náručí. Ten ji něžně objal, rozpačitě se podíval na temeno její hlavy, pohladil ji po zádech a jemně ji od sebe odstrčil.

Rod je nechal a odvedl Fesse na zadní nádvoří. Věděl, že má spoustu času - museli ještě zavolat Broma O'Berina, Puka, Tobyho a Alaina, Diarmida a možná i Jejich Veličenstva. Ať si to Magnus přál nebo ne, večírku na rozloučenou se vyhnout dost dobře nemohl.

Rod otevřel dvířka ve Fessově boku, vytáhl stříbrný basketbalový míč a odpojil konektory. Černé koňské tělo znehybnělo.

Opatrně, ozval se Fessův hlas Rodovi za uchem.

„Copak jsem s tebou kdy jednal jinak? Nebo si myslíš, že tě schválně upustím, abych Magnuse udržel doma?“

Byl bys něčeho tak podlého schopen?

„Nelíbí se mi tón, kterým jsi vyslovil slovo 'podlý'.“

Rod odnesl Fessův 'mozek' dolů do sklepení. Tam vytáhl z kruhu na zdi pochodeň, zapálil ji a došel na konec chodby. Pochodeň opět pověsil do kruhu na stěně, stiskl třetí kamenný blok zprava v páté řadě zdola a počkal, až se část stěny odsune. Vzniklý otvor byl trochu nižší než normální dveře, ale postačoval. Rod vzal znovu pochodeň a vešel dovnitř. Když za sebou tajné dveře zase zavřel, vydal se na cestu dlouhou podzemní chodbou.

Vykopali ji elfové krátce potom, když se tady rozhodl usídlit s rodinou natrvalo. V noci sem přiletěl se svou kosmickou lodí a nechal Fesse, aby ji zahrabal na louce hned za hradním příkopem. Elfové ji

pak důkladně zamaskovali. Místní považovali kruh zkypřené země za vílí kruh a ani se moc nespletli.

Bylo to velice příhodné - tu a tam Rod potřeboval lodní laboratoř nebo knihovnu. A co bylo ještě důležitější, získal tak únikovou cestu, o jaké se jiným hradním pánům ani nesnilo. Ne že by ji kdy potřeboval, ale po deseti letech, kdy dělal tajného agenta, si na podobná opatření dost potrpěl.

Na konci chodby uviděl vnější maskovací plášť lodi. Rod přistiskl palec na stříbrnou destičku uprostřed jednoho z kašírovaných kráterů a v jiném, neobvykle velkém kráteru se otevřel průlez. Rod vstoupil dovnitř, došel do své kabiny, tam sundal ze zdi panel připevněný příchytkami a vložil do vzniklého prostoru lesklou kovovou kouli Fessova 'mozku'. Opatrně připojil příslušné konektory a panel znovu nasadil. „A nezapomeň - musíš udělat dojem.“

„Můj smysl pro dramatičnost ve tvé přítomnosti nijak neatrofoval, Rode.“

„Skvěle.“ Rod se usmál. „Dej na toho mého kluka pozor, ano?“

„Dám, Rode. Už to dělám dvacet let.“

„Jasně, Chirone. A dohlédni, aby občas napsal domů, dobře?“

„Pokud nenapíše on, Rode, napíšu já. Měl bys jít, nebo zmeškáš večírek na rozloučenou.“

Když se Rod vrátil, zjistil, že kolem Magnuse krouží alespoň dva tucty lidí, objímají ho, potřásají si s ním rukou a přejí mu hodně štěstí. Někteří se smáli a jiní plakali - a jakkoliv v to Rod ani nedoufal, Jejich Veličenstva zřejmě nechala všeho a přijela rovněž. Všude se pletli elfové s podnosy plnými jídla a pití, a kdykoliv se Magnus ocitl na okamžik o samotě, tahal ho za koleno Puk, aby mu přidal nějaké další ponaučení.

Rod se připojil k všeobecnému slavení a dával si při tom pozor, aby měl neustále úsměv na tváři.

Náhle se ozvalo temné zadunění a země pod jejich nohama se začala třást. Všichni rázem zmlkli, vytřeštili oči a právě začali uvažovat, že by nebylo od věci začít ječet, když zazněla fanfára z tisíce trubek následovaná motivem z *Jízdy Kostěje Nesmrtelného* a nad hradby se pomalu vznesla obrovská koule umělého asteroidu. Její povrch byl zbrázděn nesčetnými krátery a rýhami, které tvořily skvělé

maskování. Chvíli visela nad hlavním nádvořím a pak pomalu přistála. Zazněla další fanfára, otevřel se průlez a vysunuly se schůdky.

„Výborně, Fessi," zamumlal Rod. „Děkuji ti."

Dav mlčel. Magnus se rychle podíval na Roda; jeho otec přikývl. Mladý čaroděj se obrátil k ostatním a tiše řekl: „Děkuji vám, mí přátelé. Nikdy na vás nezapomenu a nikdy nezapomenu ani na tenhle skvělý večírek." Rozhlédl se po shromážděných, pak si všiml slz na tváři své sestry a ještě naposledy ji krátce objal, potom poodstoupil a usmál se na všechny své přátele. „Sbohem."

„Bůh tě provázej, Magnusi!"

„Na shledanou, mladý čaroději!"

„Nashledanou!"

„Počkej ještě." Král Tuan přistoupil s vážným výrazem ve tváři k Magnusovi a vytáhl meč. „Tento obřad se měl uskutečnit už před mnoha lety. Dlouho jsem očekával tvou žádost, ale žádnou jsem nedostal, takže jsi ani nemohl vykonat stráž a koupel - ale myslím, že se obejdeme i bez toho. Poklekni, Magnusi Gallowglassi ďArmande."

Všichni ztichli, vědomi si vážnosti situace a významu použití Magnusova skutečného rodového jména.

Magnus předstoupil před krále a poklekl.

Tuan mu položil meč plochou stranou na jedno rameno a řekl: „Já, král ostrova Gramarye, tě pasuji rytířem říše a přikazuji ti chránit slabé a bojovat proti zlu, kdykoliv se s ním setkáš." Zasunul meč zpátky do pochvy, napřáhl ruku a dotkl se Magnusovy tváře. „Vstaň, sire Magnusi."

Všichni hosté propukli v bouřlivý jásot, zatímco novopečený rytíř pomalu vstal a podíval se na svého krále. Když křik trochu utichl, Magnus tiše řekl: „Jsem tvůj a budu vždy sloužit tobě i královně, jakožto i vašim potomkům v dobách války i míru."

Princ Alain vystoupil vpřed, aby mu stiskl ruku, a pak uvolnil místo svému bratru Diarmidovi. Jako poslední k němu přistoupila královna Kateřina a nabídla mu ruku k políbení; Magnus se uklonil a přitiskl na ni své rty.

Hosté znovu zajásali a Tuan řekl: „Teď jdi za svým otcem."

Magnus se uklonil a odvrátil se. Gregory vzal jeho vak a rozběhl se za ním. Magnus si ho od něj vzal a popleskal mladšího bratra po

rameni. Gregory se rozzářil a vykročil bratrovi po boku, ale Brom O'Berin ho uchopil za zápěstí a jemně ho stáhl zpátky. „Ne," zašeptal. „Nech ho chvíli s jeho rodiči."

Magnus v doprovodu Roda a Gwen došel ke schůdkům, tam se otočil a řekl: „Já se vrátím, tati."

„Já vím." Rod ho poplácal po rameni a oči se mu zaleskly. „Ale moc dlouho to neodkládej, ano? Mladší už nebudeme." Pak zvolal hlasitěji: „Fessi!"

„Ano, Rode?"

„Tohle je tvůj nový pán. Poslouchej Magnuse tak, jako jsi poslouchal mne, dokud nezemře nebo tě nepředá někomu jinému."

Když Magnus uslyšel dávnou formuli, ztuhl a z obličeje se mu vytratila všechna barva.

„Ano, Rode."

„A nezapomeň, co jsem říkal o psaní domů."

Magnus se usmál a jeho rysy zase zjihly.

„Ano, Rode."

Rod rozpřáhl náruč a objal svého mladého obra. „Dávej na sebe pozor, synu, a vždycky si zjisti potřebné údaje o obyvatelích a zvycích na planetě dřív, než na ní přistaneš. Ne všichni lidé jsou dobří."

„Dobře, tati. Sbohem."

„Ale hodně jich dobrých je." Rod o několik kroků ustoupil, úsměv stále na tváři. „Možná přijde doba, kdy budeš v pokušení na to zapomenout - co myslíš?"

„Ano, tati." Magnus se usmál.

Gwen přistoupila a objala Magnuse. „Bůh tě provázej, můj synu," zašeptala. „A vrať se mi v pořádku!"

„Stejně, jako odcházím," slíbil jí Magnus. Políbil matku na tvář a ustoupil.

„Odletové okno potvrzeno," ozval se Fess. „Loď odlétá."

Všichni se zasmáli a Magnus nastoupil do lodě, naposledy všem zamával, zavřel za sebou průlez a zmizel jejich zrakům.

Ale Rod a Gwen dál mávali, zatímco se asteroid odlepil od země a vzlétl k obloze, byl stále menší a menší, až se stal pouhou skvrnkou, bodem - a byl pryč.

Pak se Gwen otočila a začala plakat Rodovi na rameni. Rod ji pevně tiskl k sobě a v očích se mu také leskly slzy.

Když se po chvíli vrátili do hradu, král a královna jim vyšli vstříc. Bez jediného slova objal Tuan svého vazala, zatímco Kateřina sevřela v náručí Gwen - poprvé v životě.

Na palubě kosmické lodi Magnus klesl do křesla, vděčný za to, že mu odlet a zrychlování poskytly záminku to udělat - a najednou si uvědomil prázdnotu, která se mu rozprostřela v srdci.

Jak se ho začala zmocňovat melancholie, v jeho mysli zazněl hlas. *Magnusi!*

Magnus ztuhl a zatvářil se neutrálně. Pak odpověděl *Ano, Gregory? Ty se mnou dokážeš rozmlouvat i za hranicemi planety?*

Ano, a teď máme příležitost zjistit, jaký mám vlastně dosah, ne?

Ano. Magnus se usmál. *Díky, bratříčku.*

Já děkuji tobě, velký bratře. Ale…

Ano?

Proč vlastně odlétáš?

Magnus si povzdechl a pokusil se zformulovat odpověď. *Protože dokud jsem v tátově stínu, Gregory, nemůžu být doopravdy sám sebou. Copak to necítíš sám?*

Ne.

Doufám, že ani nikdy nebudeš. Ale jako příklad ti mohu uvést alespoň jeden z aspektů problému - jeden z mnoha. Nevěřím, že máme právo vnucovat lidem formu vlády, která vyhovuje nám.

Chápu, odpověděl Gregory pomalu. *A kdybys zůstal na Gramarye, dříve nebo později by ses kvůli tomu dostal s tátou do sporu.*

Chápeš rychle - to je důvod, proč musím pryč.

Ano. Ale, Magnusi…

Ano?

Je to jediný důvod?

Magnus chvíli mlčel a pak si pomyslel *Jsi bystrý jako vždycky, bratříčku. Ne, není.*

Takže jsou další.

Přinejmenším jeden další. Ale všechny mají více méně stejnou podstatu.

Můžeme se jednou vydat za tebou?

To nevím - ale myslím, že ty ne. Jsi nejmladší a svět mysli ti vždycky připadal reálnější než svět smyslů. Myslím, že si pro sebe najdeš dost prostoru, aniž bys musel opustit náš malý ostrov.

Doufám, že ne. Gregory si povzdechl. *Každopádně hodně štěstí, bratře. Když mě budeš potřebovat, zavolej.*

Zavolám, odpověděl Magnus. *A děkuji ti.*

Pak Gregory zmizel a Magnus byl zase sám, ale už se necítil tak prázdný.

„Tam, kam míříš, bys potřeboval pro své srdce pořádný štít," řekl někdo.

Magnus nevěřícně vzhlédl a zjistil, že v druhém křesle sedí hadrník. „Ty? Netušil jsem, že za mnou můžeš až sem."

„Kamkoliv," ujistil ho hadrník. „Protože jsem v tobě stejně, jako jsem v každém člověkovi. To, co vidíš, je pouze vnější stránka. Tak co, chceš tu ochranu pro své srdce?"

Magnus na něj několik okamžiků mlčky hleděl a zvažoval to, co mu hadrník řekl. Mohl to být samozřejmě prolhaný démon - ale spíš to byla obyčejná halucinace. Magnuse napadlo, co s ním asi je, že začíná vidět přeludy v mnohem mladším věku než jeho otec.

„Čtvrtina tvého já patří na Gramarye," připomněl mu hadrník, „a je příbuzná s tím, co nazýváš 'čarodějnickým mechem'."

Magnus se zamračil. „Znamená to, že až se dostaneme dost daleko od Gramarye, zmizíš navždy?"

„Možná. Pokud ano, musíš si vybrat - rychle, nebo nikdy. Tak co, chceš ji?"

Magnus na něj mlčky hleděl. Pak si vzpomněl, že změny, které Zelená čarodějka provedla s jeho myslí a tělem, by ho měly chránit před jakýmkoliv nechtěným aspektem hadrníkova 'daru'.

„Chceš to?" naléhal hadrník. „Chceš, aby tvé srdce bylo nezranitelné?"

„Ano," přisvědčil Magnus konečně. „Chci."

Hadrník se zašklebil. Zatleskal rukama a pak je podržel dlaněmi od sebe - mezi nimi se mu objevila průzračná zlatá skříňka s velkou

klíčovou dírkou ve víku. Magnus fascinovaně pozoroval, jak skříňka pluje vzduchem k němu; náhle vyrazila proti jeho hrudi. Vykřikl a ucukl - ale skříňka ho následovala, dotkla se jeho prsou a vstřebala se dovnitř. Magnus zavyl, chytil se za prsa a podvědomě očekával bolest - jediné, co však ucítil, bylo slabé zatetelení a pak…

„Nic," vydechl a užasle se podíval na hadrníka. „Necítím žádnou změnu."

„Brzy však poznáš její dobrodiní."

Náhle si Magnus uvědomil, že nejspíš udělal něco konečného. „Ale co když se toho budu chtít zbavit? Zavřel jsi moje srdce do zlaté schránky; jak ji mohu otevřít?"

„Klíčem, který nosíš v sobě," odpověděl hadrník.

„Kde?"

Hadrník se zašklebil. „Ale no tak. Na to už musíš přijít sám. Jak bych to já mohl vědět?"

„Ďáble!" zaječel Magnus.

Hadrník okamžitě zmizel a nechal po sobě jen ozvěnu zlomyslného smíchu.

Chatrč byla z došků a mazanice jako ostatní vesnické chatrče kolem; anarchisté nestáli o to poutat na sebe pozornost. Ale pod slámou a hlínou byl pevný pancíř a v největší z chatrčí seděl za širokým psacím stolem muž středního věku, kterému na práci svítila lampa velice moderní konstrukce.

„Hlásí se agent Finister," ozval se hlas přicházející zdánlivě odnikud.

Muž překvapeně vzhlédl a pak se usmál. „Ať vstoupí."

Vnitřní dveře se otevřely a do místnosti vstoupila štíhlá mladá žena. V očích měla podivný lesk a pohybovala se s takřka vílí lehkostí.

„Posaďte se, posaďte se!" Muž vstal a naplnil ze zaprášené láhve dvě sklenice. „Mohu vám nabídnout trochu vína?" Podal jí jeden z pohárů.

„Díky, šéfe." Žena se posadila na prostou dřevěnou židli a přijala pohár s nesmělým úsměvem.

„Tak! Co je nového?“ Šéf obešel stůl a posadil se do svého křesla. „Vím, že mladý čaroděj opustil planetu - a to je dobře, velice dobře! Ale dala jste mu nějaký dárek na rozloučenou?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Finister. „Jistí si samozřejmě být nemůžeme, ale pokud se psychologové nemýlí, obdařila jsem ho nechutí k sexu ve všech podobách a mělo by mu to vydržet do konce života.“

„Pokud se samozřejmě nepodrobí příslušné psychoterapii.“ Šéf přikývl. „Ano. Ale nic není dokonalé, že? Skvělá práce, místní agente Finistere! Když už nemůžeme porazit tuhle druhou generaci čarodějů, alespoň zajistíme, aby nebyla třetí. Výborně, výborně! A zvlášť u toho nejstaršího - měl tu nejmocnější kombinaci psí genů, jaká se kdy u lidské bytosti vyskytla. Kdyby měl potomky…“

„Ale on je mít nebude,“ řekla a potutelně se usmála.

„Úžasné! Jak jste to udělala?“

„Nápad jsem převzala od jedné staré čarodějnice, se kterou se setkal. Žila ve věži a specializovala se na svádění mladíků, aby jim ukradla jejich životní sílu. Poskytla mu velice nepříjemnou sexuální zkušenost, ale nedotáhla to do konce, a tak mě napadlo, že bych mohla v lekci pokračovat. Samozřejmě jsem pracovala v převleku, nejprve za manželku šlechtice…“

„Divil jsem se, k čemu potřebujete tolik spolupracovníků.“

„Musela jsem naaranžovat funkční dvůr v opuštěném hradě. Mimochodem, agent Mortain skvěle sehrál mého letitého, žárlivého manžela. Asi bych se dostala do potíží, kdyby Gallowglass trval na tom, že mne doprovodí až na zámek mého otce, ale než jsme se tam dostali, měl mě plné zuby a jediné, o co se zajímal, bylo jak se co nejrychleji vypařit.“

„A odnesl si negativní sexuální zkušenost.“

„Když ho přistihli při chystaném cizoložství? Velice negativní, řekla bych.“

„Proč jen chystaném?“ Šéf se zamračil.

„Bála jsem se, aby se v něm na poslední chvíli neozvalo jeho svědomí. Ale zasáhlo ho to opravdu tvrdě; špehovala jsem jeho myšlenky a přistihla jsem ho, jak se snaží navázat kontakt se svým alter ego v Tir Chlisu.“

„To je ten alternativní vesmír, kam jsme unesli jeho rodinu, když byl ještě dítě? Pořád nechápu, jak se odtamtud tenkrát dostali.“ Hlavní agent se neustále přesvědčoval, že místní agenti, gramaryjští espeři, které adoptovali jako nalezence a vycvičili na loajální agenty ANTI, byli velice užiteční.

„Přesně ten - a příležitost byla příliš dobrá, než abych ji jen tak promeškala. Přestrojila jsem se za královnu víl, našla jsem jeho zranitelné místo a pomocí hypnózy jsem odstranila všechny jeho ochranné bariéry. Pak jsem mu poskytla velice detailní sen. Nepodařilo se mi to docela - jeho mladší bratr mne v poslední minutě vyrušil několika promyšlenými zásahy do scénáře - ale i tak utrpěl silný otřes.“

Hlavní agent se zamračil. „Věděl jeho mladší bratr, že to byl jen sen?“

„Jeho mysl jsem nezkoumala - je mu teprve třináct, ale odhalil by mě okamžitě. Gregory je patrně nejmocnější latentní telepat z nich. Takže nevím, ale jsem si docela jistá, že si i on myslel, že je v Tir Chlisu. Pak jsem se mu objevila jako vílí dívka,“ rukou naznačila obrysy své nové postavy „a zasáhla jsem ho plnou dávkou projektovaného sex appealu.“

Hlavní agent ji pozoroval mlčky, pak se pomalu usmál. „Udivuje mě, že je ještě naživu.“

„Nebyl by, ale připletla se mi do toho jedna coura z jezerního kraje. Zanechala jsem ho v naprosté depresi, protože jsem mu vsugerovala, že je prokletý. Nedokázal by nic pozřít a po čase by zemřel. Ale jeho rodiče ho vyléčili natolik, že se mohl pohybovat, a pak ho jeho robotický kůň odnesl k Zelené čarodějce. Té léčitelky bychom se měli zbavit jednou provždy, šéfe.“

Hlavní agent si to poznamenal. „Podíváme se na to. Takže ona vaši práci zmařila?“

„Vůbec ne. Nemohla. Jistě, vyvedla ho z deprese a naučila ho zase se radovat ze života - ale sám neví proč, a po celý zbytek života bude nedůvěřovat ženám. Nemyslím, že by se nějaký psychoanalytik dokázal dostat až ke kořenům jeho averze. O sex už se zajímat nebude - nanejvýš snad intelektuálně.“

„A z intelektuálního zájmu se nerodí děti!“ Hlavní agent se zachechtal a zamnul si ruce. „Dobrá práce, agente Finistere, dobrá práce! Měli bychom pro vás najít nějaký větší úkol, co říkáte?“

„Taky si myslím.“ Agent Finister vstala, obešla stůl a dotkla se prsty šéfova čela. „Co třeba něco intimního?“

V šéfových očích se zablesklo a na tváři se mu roztáhl úsměv. „Máte na mysli něco konkrétního?“

„Sebe.“ Dotkla se prsty jeho spánků a v tom okamžiku se mu z obličeje vytratil všechen výraz. Žena postavila pohár na stůl a dotkla se i jeho druhého spánku. Šéfovy oči se začaly plnit bázní a hlubokou, velice hlubokou touhou. „Ráda bych se jednou stala šéfem,“ zamumlala.

Přikývl a začal psát. Žena neodtáhla ruce, dokud neskončil, pak se na něj spiklenecky usmála.

„Agente Worely,“ řekl hlavní agent do neviditelného interkomu a hlas měl přitom přidušený touhou.

„Ano, šéfe?“

„Přijďte ke mně, prosím.“

Dveře se otevřely a dovnitř vešel zamračený mladík. „Děje se něco, šéfe?“

„Jste můj svědek,“ řekl šéf. „Jestliže zemřu ve službě, na moje místo nastoupí agent Finister.“

Mladík vytřeštil oči, podíval se na Finister a pak na šéfa. Finister se jen tiše zasmála. Mladík zrudl a odvrátil se. „Jak si přejete, šéfe.“ Dveře se za ním zase zavřely.

„A teď,“ zapředla Finister a natáhla ruku.

Šéf vstal mechanicky jako stroj a následoval ji druhými dveřmi do svého soukromého bytu.

Příštího rána měl pohřeb. Na gramaryjské zvyklosti byl velice pompézní, o to se hlavní agent Finister postarala osobně. Koneckonců, vysoká funkce má svoje privilegia.